

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ထပ်ချုပ်နိမ့်

BURMESE
CLASSIC
...COM

graphic designed by YuWa

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အကျေလုံးပါ။

ပြည်ထောင်စု ဖြိုကွဲရေး	ဒို့တာဝန်
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဖြိုကွဲရေး	ဒို့တာဝန်
အချွန်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့တာဝန်

ပြည်လူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်နိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စားအုမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ၊ ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်ကိုပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးအုမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ဦးတည်ချက် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ပေါ်လာရေး
- ပြင်ပပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံပေါ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

မယ်ခိုင်
ထစ်ချန်းမိုး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၇) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးတက္ကများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေ တည်ဆောက်ရေး
- ရော့ကွတ်စီးပွားရေးနှင့် ပိုပြင်စွာ ခြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေ တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြု၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားရိက္ခာပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာ၊ ဖပောက်ပျက်စေတင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး တွန်းဟောကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်ပေးရေး

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ပဋိတွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားလည်းလုံးညီညွတ်မှု ပဋိတွဲရေး	ဒို့အရေး
အချစ်အမြတ်အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေအားချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရက်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသား ဦးစည်ပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဦးစည်ပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီမံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံပေး တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရက်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အကဲခတ်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေ တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖိဖြင့်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေ တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ ထံ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရက်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားနိက္ခန်ပြင်ပရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် သာဓိကေးမှအပပွအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက်ကား မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်ပေးရေး

မယ်ခိုင်
ထစ်ချန်းမိုး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၀၅၀၃၀၉
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၄၈၀၄၀၉
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉၊ ဩဂုတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)
- ရွှေဥစာပေတိုက်
- တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
- ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
- ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
- အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃ လမ်း၊
- ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၀၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

ကာဒ်နဲ့စဝ
 ရှင်မွှေးလွန်းနဲ့မင်းနန္ဒာ
 သုခနန္ဒကိုနွဲ့ရီ
 ဒါတွေဟာ ပုံပြင်
 တကယ်တော့
 PRADO လောက် အရေးမပါလှဘူး။
 နှလုံးသာရှိသူတိုင်း
 ဒါချစ်ကို ဇွဲညှန်းတတ်ပေမယ့်
 အမုန်းကိုလည်း
 တန်ဆာဆင်သင့်တယ်။
 တကယ်တော့ . . . ငါဟာ
 ခွန်ဆန်လောနဲ့ နန်းညိုပြင်လို
 အလွမ်းဇာတ်လမ်းထဲက
 ဒါရိုက်တာပါ။
 အခြေညှိမရတဲ့
 သီဒိုရီထဲက
 စက်ဝိုင်းနဲ့ကြိတ်လည်း
 မဖြစ်ချင်ဘူး။

၀၉၅.၈၃

မယ်ခိုင်

ထစ်ချွန်းမိုး / မယ်ခိုင် ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၀၉ ။

၂၉၅ စာ၊ ၁၂-၃ x ၁၆ စင်တီ။

(၁) ထစ်ချွန်းမိုး

ရက်စက်ပြင်းထန်တဲ့
 စစ်ဘုရင် နဂိုလီယန်ရဲ့
 စစ်သုံးစားလည်း
 မဖြစ်ချင်ဘူး၊
 တကယ်တော့ . . . ငါဟာ
 မြန်မာတွေရဲ့ ဖွဲ့စည်းခံ
 တိမ်တိုက်လေး
 ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။
 တိမ်တိုက်ကို စီးပွား
 သိကြားမင်းရဲ့
 ဝရရိန်လက်နက်ကို
 ရယူချင်တယ်။
 ပြီးတော့ . . . ငါ
 မင်း . . . ရင်ဘတ်ထဲ
 မိုးကြိုးတစ်စင်းလောက်
 ပစ်ခွဲလိုက်ချင်တယ်
 ဂျိမ်း!

ဧည့်ခန်းမကျယ်ကြီးထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက မင်း
 မူနေခဲ့သည်။ ကောင်းသော တိတ်ဆိတ်ခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်။
 ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေက မှိုင်းညှိုးနေ
 လို့ပါ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက မုန်တိုင်း မရောက်ခင် တိုက်ခတ်
 လာတဲ့ လေပြေလေညင်းလေးနယ်ပါ။ အသက်(၄၂)နှစ်မျှ
 အရွယ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်က နံရံကို မျက်နှာမူထားပြီး အသက်
 (၂၁)နှစ်မျှအရွယ်ရှိသော ခပ်သန့်သန့်ကောင်လေး တစ်
 ယောက်က ခုံပေါ်မှာ တစ်ခုခုကို အလိုမကျသလို ပုန်ကုပ်
 ကုပ်မျက်နှာမျိုးနှင့် ထိုင်နေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်
 ယောက် ကျော့ရှိုင်းထားကြသော်လည်း အာရုံထဲမှာတော့

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေကြသလို မျက်မှောင်ကို တွန့်ချိုးထားကြသည်။

“သား... မင်း ဖေဖေကို နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် နားလည်ဖို့ သင့်တယ်”

“သားကလည်း ဖေဖေကို ဘာမှမပြောပါဘူး”

“ဒါဆို မင်း ဒီနေရာက ထွက်သွားဖို့ထိတော့ မတောင်းဆိုသင့်ဘူး”

“ဒါကတော့ ဖေဖေ သားဘက်ကို ငဲ့ညှာသင့်တယ်”

“ဒေစီက သားကို မိခင်ရင်းလိုပဲ ချစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သားမေမေရဲ့ ညီမရင်းလေ”

“အဲ့ဒါ သားသိပါတယ်။ သားဘက်ကလည်း ဖေဖေ ကြည့်ပေးစေချင်တယ်။ တစ်သက်လုံးက အဖေလို သတ်မှတ်လာတဲ့ အန်တီဒေစီကို ရုတ်တရက်ကြီးတော့...။ ဟာ၊ ရှုပ်ပါတယ်။ ကြီးမေရဲ့တဲ့ မြစ်ကြီးနားကိုပဲ သွားတော့မယ်”

“ဒါကြောင့် မင်းကို ဖေဖေ ဝိုင်းဝန်းမချနိုင်တာပေါ့ကွာ။ မြစ်ကြီးနားနဲ့ရန်ကုန်ဆိုတာ ရာသီဥတုက ဘာမှတူတာ

မဟုတ်ဘူး။ ခုချိန် မြစ်ကြီးနားမှာ ဘယ်လောက်အေးနေမလဲ မင်း မမှန်းဆနိုင်ပါဘူး”

“ဒါပဲ... သား ဒါကိုပဲ မနှစ်သက်နိုင်တာ။ သား

အသက် (၂၁) နှစ်ရှိပြီ။ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်ပဲ ရောက်နေပြီ။ သား ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ အခု မြစ်ကြီးနားသွားမယ်ဆိုတာလည်း ဖေဖေကို အသိပေးတယ်ဆိုရုံပဲ။ ဒါမှာ လေယာဉ်လက်မှတ် အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ”

ဟုဆိုကာ လေယာဉ်လက်မှတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဦးမာလှက သက်ပြင်းငွေရွှေရွက်တာ တစ်ခုခုကို ပြောင်းပြီး တိုက်စစ်ဆင်ပြန်ရန် မျက်မှောင်တွန့်ပြီး စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အဲ့ဒါဆို ကျောင်းကိစ္စတွေရော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ မင်း သိပ်သွားချင်နေတယ်ဆိုလည်း ကျောင်းပြီးအောင်တော့ တက်ဦးပေါ့ကွာ”

“အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ။ ဒီတတိယနှစ်ကို မြစ်ကြီးနား တက္ကသိုလ်မှာပဲ ဆက်တက်မယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း သူ့လုပ်ချင်ရာ လုပ်၊
သူ ပြောချင်ရာပြောပြီး အပေါ်ထပ်ကို တတ်သွားလိုက်သည်။

တက်သွားသောသားရဲ့နေရာပြင်ကိုကြည့်ပြီး
ဦးမာလှ သက်ပြင်းရွက်လိုက်မိတော့သည်။

စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာပင် ဆက်တီခေါ် ခြေပစ် လက်
ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် ဒေါ်ဒေါ်က ရေအေးအေး
တစ်ခွက်ကို ဦးမာလှရှေ့ချလာသည်။ ဇာတ်ဝန်းကို စုံဖိုထံ၍
နံ့ဖျံကျော့ဖိုကို ဖိုကာ ငြိမ်သက်နေသော ဦးမာလှကို သူမ
ဘာမျှမပြောလိုသဖြင့် သက်ပြင်းရွက်၍သာ ပြန်လှည့်ထွက်
ခဲ့သည်။ ဒေစီ သူ့ရှေ့မှာ ရေအေးအေး လာချာဘူးသည်ကို
သူ သိနေပါသည်။ ဒါ သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေလျှင် ငြိမ့်နေကျ
ဒေစီရဲ့အပြုအမူပါ။ သူ ရေအေးအေးကို တစ်ကျိုက် မော့
သောက်ပြီး စိတ်ကို ဖြေလျော့လိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း
သားက တစ်ဖွတ်ထိုးလုပ်ပြန်တော့မယ်ဆိုတာ သူ သိနေပါ
သည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးမို့ အလိုလိုက်ထားခဲ့တာ
ကို သားက ဆိုးချင်တိုင်း ရှိုးနေပါသည်။ သားမေမေ ဒေလီ

က ရောဂါသည်။ သား လူမေမယ်အရွယ်မှာပြီး အိပ်ရာထဲမှာ
ပင်။ ဒါကြောင့် သားဟာ ဒေစီရဲ့လက်ထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ
ပါ။ သားဟာ သူ့မေမေဒေလီထက်မတူ ဒေစီကို ပိုပြီး
သံသယာဇင်ရှိပေမယ့် အခုခံတာလည်း ဒေစီကို မျက်နှာပူ
ထယ်တဲ့လေး။

အခုဆို ဒေလီဆုံးသွားတာ ၅ နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့
ငါပြီ။ ဒေစီ ဒီအိမ်ကိုရောက်တာလည်း အနှစ် (၂၀)တင်းတင်း
ရှိနေပါပြီ။ လိမ္မာပါးနပ်ကာ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်
ပီသသော ဒေစီကို သူ လက်ထပ်တာ မများနိုင်။ ငြီးတော့
သားရဲ့အဖော်အရင်း။ သားဟာ ဒေစီလက်ထဲမှာပဲ ကြီးခဲ့ရတာ
ဆိုရင်လည်း ဟုတ်သည်။ ဒေလီ မဆုံးခင်ကလည်း ဒေစီကို
စောင့်ရှောက်ဖို့ အထပ်ထပ်မှာ ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဒေစီလို
မိန်းမတစ်ယောက်တို့ သူ လက်ထပ်သင့်သည်ဟု ထင်
သည်။ ငြီးတော့ မြစ်ကြီးနားမှာရှိတဲ့ ဒေစီရဲ့အစ်မအကြီး
ဒေမီကလည်း ဒေစီနှင့် သူ့ကို သဘောတူနေခဲ့သည်။

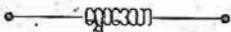
ဒေစီကို လက်ထပ်ရန် အကြောင်းအမျိုးမျိုးက ဖန်

လာ၍ သူ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်
တဲ့သားကို တိုင်ပင်တော့လည်း သားက ဘာမှမကန့်ကွက်ခဲ့။
အခုမှ ဒေစီကို မျက်နှာပူတယ်တဲ့လေ။

ဒါ သက်သက်အကြောင်းပြတာပင်။

သူ သားကို တစ်သက်လုံး တစ်ခါမှ မခွဲခဲ့ဖူး၍ သား
ကို မခွဲနိုင်ပါ။ ကုမ္ပဏီမှာ လူအများကြီးကို အုပ်ချုပ်နိုင်တဲ့သူ
က သားတစ်ယောက်အပေါ်တော့ အဖေတစ်ယောက်အနေ
နှင့် သြဇာအာဏာ မလွှမ်းမိုးနိုင်ပါ။ သားကလည်း အဆိုးကြီး
မှ မဟုတ်ခဲ့တာလေ။ သားက မာနကြီးသူ၊ တည်တည်ကြည်
ကြည် နေထိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သူ လုပ်
ချင်ရာ လုပ်သွားတတ်တာမှ လွဲ၍ သားမှာ ဘာမှ အပြစ်ပြော
စရာ မရှိပေ။ သား ဒီလိုတစ်ခွတ်တိုးလုပ်တတ်တာကလည်း
ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုကပ်ခံထားရတာလည်း ပါ
သည်။

မြစ်ကြီးနားက အပျိုကြီး ဒေစီလည်း သားကို သိပ်
ချစ်သည်ဆိုတာ သူ သိပါသည်။ မျစ်လေမပေါ့။ တစ်ဦး

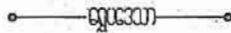

တည်းသော တူလေးပဲ။ သူ သားကို မခွဲနိုင်၍သာ တားနေရ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေစီက သူ့ထက်ပင် သားကို ပို၍ဂရုစိုက်နိုင်
လိမ့်ဦးမည်ဆိုတာ သူ အတတ်သိနေပါသည်။ အခုတော့
ခရီးထွက်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးနေပြီဖြစ်တဲ့ သားကို သူ မတား
ဆီးနိုင်တော့။

သူတို့က သားကို ကလေးတစ်ယောက်လို မြင်ပေ
မယ့် သားက လူကြီး သိပ်ဖြစ်ချင်တာလေ။ ဒါဟာ သားနဲ့
မပြေလည်ရတဲ့ အဓိကအချက်ပါပဲ။ သား မြစ်ကြီးနားကို သွား
ချင်နေသည်မှာ (၁၀)တန်းအောင်ပြီးတည်းကပင်။

အခုမှ ဒေစီကို သက်သက်အကြောင်းပြတယ်ဆို
တာ သူ့ရော ဒေစီပါ သိနေကြပါသည်။ ဒါကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ
က ပို၍ခံရခက်နေတာပင်။ ခံရခက်နေလျှင်လည်း မထူး
တော့ပြီ။ မနက်ဖြန်ဆို သားက သွားတော့မှာပဲလေ။

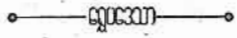
သားကို ကူညီဖို့မှလွဲရင် အခြားမရှိတော့။ ဒါကြောင့်
ဒေစီကို သားလာမည့်အကြောင်း ဖုန်းကြိုဆက်ဖို့ပဲ ရှိတော့
သည်။ သားက သူ့အကျင့်အတိုင်း ဒေစီကို ဖုန်းကြိုဆက်

ထားလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဒေဝီနေတဲ့ ယုနေရပ်ကွက်က လေယာဉ်ကွင်းနဲ့ အဝေးသားပင်။ ရန်ကုန်မှာလို Taxi တွေရှိမနေဘူးဆိုတာ သား သိနေပုံမပေါ်။ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လိုဟာမျိုးတွေ ရှိပေမယ့် သားလို အမြဲဖိခံကားပဲ စီးလာသူအဖို့တော့ အဆင်မပြေနိုင်။ သားရှေ့က အခက်အခဲမှန်သမျှကို သူက ဖခင်ပီပီ ဖြေရှင်းပေးချင်လှပါသည်။ အဲ့ဒီအချက်ဟာ သားနဲ့သူ ပဋိပက္ခဖြစ်ချင်ရဲ့အဓိကအကြောင်းအရင်းပင်။

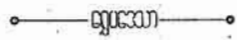
သားက အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ငါတို့တဲ့ ယောက်ျားမာန်မျိုးကို လက်ကိုင်ထားလာသည်။ သူ့ကိစ္စကို လိုက်ပြီး ပါဝင်ဖြေရှင်းပေးတတ်တာမျိုးကို မနှစ်သက်။ သားမကြိုက်မှန်းသိပေမယ့်လည်း သူတို့က သားကို သိပ်ချစ်ကြတော့ သားကိစ္စတိုင်း အမြဲလိုလို ဝင်ပါနေတတ်သည်။

အခုလည်း သား မကြိုက်မှန်းသိပေမယ့် ဒေဝီကို ဖုန်းကြိုဆက်ထားမိပြန်သည်။ သားလာမည်ဆို၍ အပျော်ကြီး ပျော်နေမည့် ဒေဝီမျက်နှာကို သူ မြင်ယောင်မိနေပါသေးသည်။

မြေပြင်သို့ လေယာဉ်ဆင်းနေပြီဆိုသော အသံကြောင့် သူ့အာရုံတွေ လန်းဆန်းနိုးကြားသွားရသည်။ ဒါဖေဖေနဲ့ အန်တီဒေဝီ မပါတဲ့ သူ့ရဲ့ပထမဆုံးခရီး အတွေ့အကြုံပင်။

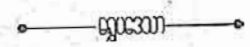
အနောက်နိုင်ငံတွေမှာဆို (၁၈)နှစ်ဆို လူဖြစ်ပြီ။ ကိုယ့်လုပ်အားခနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ထိန်းကျောင်းနေပြီ။ သူ့မှာ သာ အသက် (၂၁)နှစ်ရှိနေပြီ။ ကလေးလိုနေရတုန်းပင်။ သူ့ကို ကလေးလို အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်နေကြသည့် ဖေဖေနှင့် အန်တီဒေဝီကို မကျေနပ်တာနှင့် တမင်သက်သက် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းရယ်ပါ။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ ဖေဖေ

နှင့်အန်တီအေစီလက်ထပ်ခြင်းပေါ့။

အမှန်တကယ်တော့ သူ ဖေဖေနှင့် အန်တီအေစီကို ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါ။ အန်တီဆိုပေမယ့်လည်း သူ့ကို အမေ တစ်ယောက်လို ကောင်းသူပင်။ အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး ဓမ္မနေခဲ့သော မေမေ့ကိုယ်စား အန်တီအေစီကပဲ အိမ်ရှင်မ လုပ်ခဲ့ရ၍ တစ်အိမ်လုံး အန်တီ့ခြေရာလက်ရာတွေချည်းပင်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ခြင်နေလွန်းသူ သည်။ သူ ကလေးတစ်ယောက်လို အိမ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်း မနေချင်တော့။ ဒါကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးအတွေ့ အကြုံလေးရအောင် မြစ်ကြီးနားလာဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးပမ်း ဖူးသည်။ ဖေဖေက ဘာကြောင့်လဲလို့မေးရင် သူ့မှာ အကြောင်း ပြချက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိ။ သူက ယောက်ျားပီသ ချင်၍ အပျော် ခရီးဟုလည်း မပြောချင်။ ယောက်ျားမခံနဲ့ဘူးဟု သူ့ သူမ ပိနှိပ်ပါ။ အခုတော့ ဖေဖေနှင့် အန်တီလက်ထပ်ခြင်းတို့ အကြောင်းပြု၍ သူ လွင့်ချင်ရာ လွင့်တော့မည်။

မိဘတွေအုပ်ချုပ်မှုအောက်က ဒီရန်ကုန်မြို့ တျဉ်း

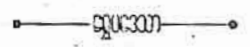

ကျဉ်းလေးထဲမှာပဲ သူ မနေချင်။ သူဟာ မြန်မာပြည်သားပဲ မြန်မာပြည်အနု လှည့်ပတ်လည်ချင်မိသည်။

အရင်တစ်ခါက ပုဂံကို သွားချင်တယ်ဆိုတာလေး ပြောမိပါတယ်။ ဟိုလူက တား၊ ဒီလူက တားနှင့်။

ဒါကိုပဲ သူက အရွဲတိုက်ချင်လာ၍ လေယာဉ် လက်မှတ်ဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ဟိုတယ်ကို ဖုန်းဆက် အခန်းကြိုမှာ၊ ဒီမိတ်ဆွေကို ဖုန်းဆက်၊ ဟိုမိတ်ဆွေကို ဖုန်း ဆက်နှင့် သူ့တို့လာကြိုသူတွေ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ပြည့်လို့ ပင်။ သူ ဒါမျိုးတို့ မနှစ်သက်ပါ။ သိပ်စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရလွန်း သည်။ အခုတော့ အေးဆေးပင်။ ဖေဖေနဲ့ နည်းနည်း စကား များခဲ့၍ ဖေဖေ ဘာမှ ဝင်မရှုပ်လောက် ဟူသောအတွေးနှင့် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

လေယာဉ်ဘီးလုံးနှင့် မြေပြင်ထိမိသံကြားလိုက်၍ သူ သတိချင်လိုက်သည်။ ခဏအကြာမှာ ထွက်ပေါက်ပွင့် သွားကာ ခရီးသည်များ အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြသည်။ ခရီး သည်များအားလုံး ကုန်လုနီးပါးမှ သူ ထွက်လိုက်သည်။

အေးစိမ့်သော ဖြစ်ကြီးနားလေထုကြီးက သူ့ကို အေးချမ်းပျူငှာစွာ ကြိုဆိုလိုက်သည်။ သူ ထွက်ပေါက်မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်နှင့် အေးစိမ့်စိမ့်အရသာကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ ဖြစ်ကြီးနားကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော်လည်း ယောကျ်ားငယ်တစ်ယောက်၏ ဓားနံ့ဖျိုးနှင့် တိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု အပြည့် ရှိနေသည်။

မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် လူတွေ့ကြားမှာ ထင်းခနဲ ဖြစ်နေသော သေသပ်စပယ်ကျတဲ့သူတို့ လူအချို့က ဝေးကြည့်နေကြသော်လည်း သူက ဒါကို သတိမပူမိဘဲ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုသာ ဆွဲ၍ လိုရာကို သွားနေသော သူ့ကို နောက်နားစီမံ...

“သား... ပါဠိ”

သူနာမည်ကို ခေါ်လိုက်သော အသံတစ်ခုကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းများစွာနှင့်အတူ ပျက်မှောင်တို့ တွန်းချိုးပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“သားရယ် နွတ်ဆက်ပုံကြီးဘဲ ဓလှလိုက်တာ၊

မျက်နှာကြီးကို ပြင်လိုက်ပါဦး။ ကြီးမေက သားကို လွမ်းနေတာ”

“ထုံဆံအတိုင်း ကြီးမေကို ဖေဖေ ဖုန်းဆက်လိုက် ပြန်ပြီ မဟုတ်လား”

“သားရယ်၊ လူကြီးတွေကို နားလည်ပါကွယ်။ သားကို သိပ်ချစ်ကြလို့ပါ”

“အိုဒီတွေ ခက်တာ”

ဟုဆိုကာ မျက်နှာကြီးကို တည်တင်းနေလိုက်သည်။

“သာလဲ . . . ဒီလောက်စုပုပ်နေပုံထောက်ရင် မပျော်လို့လား”

“ကြီးမေတို့ မတွေ့ခင်အချိန်ထိတော့ ပျော်တယ်”

“အမလေး . . . သားရယ် ပွင့်လင်းလွန်းလိုက်တာ”

“ကြီးမေကို ကြိုပြောထားမယ်။ သားကို မချုပ်ချယ်နဲ့ ကလေးလို မဆက်ဆံနဲ့။ သား လူကြီးဖြစ်နေပြီ။ နို့မဟုတ်ရင် ကြီးမေနဲ့ တစ်စက္ကန့်လေးတောင် အတူပနေဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်... ဟုတ်ကဲ့ပါ... လိုက်နာပါမယ်”

တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်ဖြစ်သည့် သူ့ကို အခေါ် အပျိုကြီးနှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြသလို ဖေဖေက ပိုဆိုး နေသေးသည်။

သူက ချစ်ခြင်းတွေကြားထဲ ဖွားစွာရှင်သန်လာရ သူ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို ပြီးငွေ့နေသူတစ်ယောက်ပါ။

မြစ်ကြီးနား တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်တာ ၄၊ ၅ ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးသည်။ သိပ်သဘောကောင်းသော သူ့မှာ သူငယ်ချင်းများစွာ ရှိနေပေပြီ။

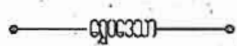
မြစ်ကြီးနား တက္ကသိုလ်နေရာမျိုးမှာ ကားအကောင်း စားနှင့် တက်နိုင်သူဖြစ်၍လည်း သူက နာမည်ကြီး လှပါ သည်။ သူ ဒီလိုမျိုး နာမည်ကြီးကျော်စောမှုကို မနှစ်သက်ပါ။

သူလည်း အများထက်ကပို ဆိုင်တယ်နှင့် ကျောင်း သွားချင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ရန်ကုန်သားစစ်စစ် သူက ရိုင် တယ် မဝီးတတ်ပါ။ ကားပဲ မောင်းတတ်တဲ့သူကို ကြီးမေက

မြစ်ကြီးနားရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ကားတစ်စီးကို မတောင်းဆိုဘဲ စီစဉ်ပေးခဲ့တဲ့ ကြီးမေကြောင့် သူ ဆိုင်ကယ်မောင်းသင်မည်ဟု မပြောဖြစ်တော့ပါ။

သူနဲ့ခင်နေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်တဲ့သူကို နည်းနည်းတော့ လှောင်ချင်ကြသည်။ သူ ဂရုမစိုက်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက အရာရာတိုင်းကို ဂရုတစိုက်နေတတ်တဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လို့ပါပဲ။

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို ခင်မင်ကြသည်။ သူလည်း ရိုးသားပွင့်လင်းကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို သိပ်ခင်မင်နေပါပြီ။ ဟန်ဆောင်မှုမရှိ။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းသာ မသွယ်ဝိုက်ဘဲ တည့်တည့်ပြောတတ်သည့် သူတို့ကို သူရင်ထဲ၌လည်း စူးနှစ်အောင် ခင်မိလာပါသည်။ အခုဆို သူငယ်ချင်းတွေက သူ နောက်ကျနေလျှင်လည်း စောင့်မျှော်နေတတ်ကြသလို သူကလည်း သူငယ်ချင်းတွေကို မတွေ့လျှင် ရှာဖွေနေတတ်ပါပြီ။

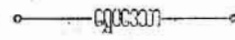
သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီနှင့် မိုး ကားအကောင်းစားနှင့် ကျောင်းတက်သော သူက အားလုံးထဲမှာ ထီးတည်းကြီးနဲ့ ပေါ့ပေါ့ထင်ထင်ကြီး ဖြစ်နေ၍ ဆရာဆရာမများကပါ သူ့ကို သတိပြုမိနေကြပါပြီ။ အချို့ကောင်မလေးတွေကဆို ခပ်ရဲရဲ သူ့ကို စလာကြသည်။

စကြလေမပေါ့။ သူဌေးသားလို့ နာမည်ကြီးတဲ့သူက သိပ်လည်းသန်ပြန် စမတ်ကျလွန်းလှတာကိုး။

ဒီနေ့လည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးက ချစ်သူလမ်းဆိုသော အသုပစ်ရုံဆိုင်သို့ သူ့ကားခေါင်းတို လှည့်ချလိုက်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေမှာ ဆိုင်ကယ်ဆီကုန်တယ်ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကာ သူ့ကားမှာပင် ကပ်စီးကြ၍ သူ့ကားလေးမှာ သီချင်းသံ၊ စကားပြောသံတွေနှင့် ဆူညံနေပေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ပါဠိ ဆိုင်ရှေ့ကို ဖြတ်သာ ဖောင်းချလိုက်”

“ဟာ! သူများတွေကြည့်ကုန်ကြပယ်။ ဒီနားပဲ ထိုး”

ရပ်လိုက်တော့မယ်”

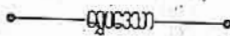
ဟုဆိုကာ ကားကို လမ်းဘေးချရပ်လိုက်သည်။

သက်နှောင်း၊ အာဂ၊ ကျော်ကြီးတို့ဆင်းသွားကြသည်။ သူက နောက်ဆုံးမှ ဆင်းလိုက်ကာ သူတို့ လေးယောက် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးကို အဖီးလေးဆွဲကာ ဆောက်ထားသော စင်မြင့်လေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒီဆိုင်မှာ ထိုင်ရတာ သူ သိပ်နှစ်သက်ပါသည်။

လှေငယ်လေးတွေ လှော်ခတ်နေကြတဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကြီးကိုလည်း တွေ့ရသလို လတ်ဆတ်သော ရေရဲ့ သင်းရနံ့လေးကိုလည်း ရှူရှိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ အသုပ်ကလည်း သိပ်အရသာရှိသည်။

အာဂက ထုံးစံအတိုင်း စီးကရက်တစ်ဖွဲ မှာလိုက်သည်။

သက်နှောင်ကတော့ စူပါပလိမ်းကို သူ့အတွက်ပါ ပေါင်း၍ နှစ်ခွက်မှာပြီး ကျော်ကြီးအတွက် ရှေ့ကသီးသုပ်ပါမှာလိုက်သည်။

“မင်း သိပ်အလိုက်သိတယ်။ ဒါကြောင့် ချစ်နေရတာ”

“သွားစမ်းပါ ကျော်ကြီးရာ။ ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့”

“အဲ့ဒီရုပ်ကြမ်းကြီးကိုပဲ ကောင်မလေးတွေက နှစ်သက်လှပါချည်ရဲ့တဲ့”

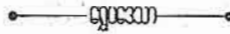
“မျက်မမြင်ကျောင်းက ကောင်မလေးတွေ ထင်တယ်”

အာဂစကားကြောင့် သူတို့ ကျော်ကြီးကို ပိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

“အာဂ မင်း ဒေါက်မဖြုတ်နဲ့”

“ငါ မဖြုတ်လည်း မင်းဒေါက်က ပြုတ်နေပြီးသားပါ”

အာဂရဲ့ ဒုတိယစကားကြောင့် သက်နှောင်း၊ အာဂ၊ ကျော်ကြီးတို့က ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်လိုက်ကြလျှင် ပါဠိမှာသာ ဘာမှနားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဒါကို သက်နှောင်က သဘောပေါက်စွာနှင့် ...

"မင်း နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားပြီမို့လား။ ဒီလိုကွ ငါ
 ကောင်ရ။ မနေ့ညက ငါတို့သုံးယောက် ကောင်မလေးတွေ
 အဆောင်ရှေ့မှာ ပါလာသွားဆိုတာ ကောင်မလေးတွေက
 အသံကောင်းတယ်ဆိုပြီး အဆောင်ထဲက တခဲနက် အားပေး
 ကြတော့ ဒီကောင်က ပေါ်ပြူးလာဖြစ်ချင်စေနေ ဆိုက်ကယ်
 ပေါ် တက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်ပြတာ ဆိုင်ကယ်ခေါက် ပြုတ်
 ထွက်သွားပြီး ဝိုင်းလုံးပတ်လက်ပဲ။ အဆောင်ထဲက ကောင်မလေး
 တွေ ဝိုင်းဟားကြလို့ ထွက်ပြေးလိုက်ရတာ မောနေတာပဲ"

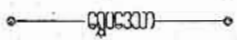
ဟုဆိုလိုက်မှ ပါဠိက သဘောပေါက်သွားရသည်။

"ငါ ဒီနေ့ မကျေပွဲနဲ့မယ်"

"ဟေ့ကောင် ... ကျော်ကြီး ပေါက်ကရတော့ ထပ်
 မလုပ်နဲ့။ တစ်ရှက်က နှစ်ရှက်ဖြစ်ကုန်မယ်။ မင်းက ယုံရတာ
 မဟုတ်ဘူး"

"တော်စမ်းပါ သက်နှောင်ရာ။ ဘာလဲ မင်းက သတ္တိ
 ကြောင်ချင်ပြီလား"

"အောင်မာ ... ကောက်ကြည့် ဝန္တလသွေး တစ်ဝက်

တိတိပါတယ်"

ဟုဆိုကာ သက်နှောင်က မခံချင်စိတ်နှင့် လက်
 မောင်းကို စားပွဲပေါ်ထောင်ပြလိုက်သည်။

"ဒါဆို မင်း ငါနဲ့လိုက်ရဲလား"

"ဒါမျိုးတော့ သက်နှောင်ကို လာမစမ်းနဲ့။ အစိစိထိ

လိုက်တယ်"

"အဲ့ဒီကိုတော့ မင်းပဲ သွား။ ငါ မပါဘူး"

"သဘောပြောတာပါကွာ"

"အာဂု ... မင်းရော လိုက်မှာလား"

အာဂုက စီးကရက်သောက်ရင်း ခေါင်းညှိတ်ပြ

လျှင် ...

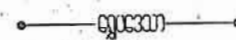
"ပါဠိ မင်းရော"

"ငါ ကောင်မလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး"

"ပါဠိ မင်း ဒီအရသာကို မသိသေးလို့ပါကွာ။ ဒီနေ့

တော့ မင်း မလိုက်ချင်လည်း အတင်းခေါ်ရမှာပဲ"

"အတင်းခေါ်ဖို့ မလုပ်ပါဘူးကွာ။ လိုက်ဆိုလည်း

လိုက်မှာပါ”

“ဒါဆို ဒီကအပြန် အဆောင်ကို ဝင်မယ်”

“အဆောင်နာမည်က ဘာလဲ”

“ရှောက်ပန်းသီး”

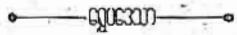
“ဘာ! ဒီအဆောင်နာမည် ငါ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါလား။ နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ”

ပါဠိရဲ့တွေးဆဆစကားကြောင့် သူတို့သုံးယောက် ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြကုန်သည်။ ထိုအခါ သက်နှောင်က...

“ဒီလိုကွာ... မင်းက ရန်ကုန်သားဆိုတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွဲကောသီးကို သိလား”

“အေး... သိတယ်”

“အဲ့ဒီကျွဲကောသီးကို ငါတို့ ချင်းပြည်နယ်က ရှောက်ပန်းသီးလို့ခေါ်တယ်။ မိန်းလမ်းပေါ်က Friend လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ရှေ့မှာ ရှောက်ပန်းသီးတွေ ပြုတ်ခဲပြီး သီးနေတဲ့အဆောင်လေ။ အဲ့ဒီအဆောင်ကို ငါတို့က ကင်ပွန်းတပ်ပေးထားတာ ရှောက်ပန်းလီးလဲ့”

“သိပါသုံးကွာ။ မင်းတို့အထာတွေ စကားတွေက တွန့်လိမ်နေတော့ ငါက နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရတာပေါ့”

“အေး... အဲ့ဒီအဆောင်သာ တန်းမောင်းကွာ။ အဆောင်ရွေ့မှာ ထိုးရင်လိုက်။ အဲ့ဒီမှာ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရှိတယ်”

ဟု ကျော်ကြီးက ဆိုပြန်လျှင် ပါဠိက မှတ်သားထားလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး စားသောက်ပြီးကြချိန်မှာ...

“ကျော်ကြီး... ဒီနေ့ မင်းအလှည့်”

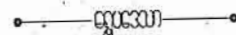
ဟု သက်နှောင်က သတိပေးလိုက်သဖြင့် ကျော်ကြီးက ဖိုက်ခံရင်းရန် စားပွဲထိုးကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ခွတ်... ခွတ်”

ကျော်ကြီး ခေါ်လိုက်ပေမယ့် စားပွဲထိုးလေးက မကြားပါ။

“ခွတ်... ခွတ်”

ဒုတိယအကြိမ် ခေါ်လိုက်ပေမယ့် စားပွဲထိုးလေးက

ကြားပုံမပေါ်။ စားပွဲထိုးက မကြားဘဲ တရွတ်ရွတ်နှင့်ခေါ်နေ
သော ကျော်ကြီးရဲ့ ကြောင်တောင်တောင်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး
ရယ်ချင်လာ၍ သူတို့ ရယ်လိုက်မိကြသည်။

သက်နှောင်က ...

“ကျော်ကြီး မင်းရဲရွတ်က သိပ်ပျော့နေလို့ဖြစ်မယ်။

ငါ ခေါ်မယ်”

ဟုဆိုကာ သက်နှောင်က အားယူပြီး ...

“ရွတ် ... ရွတ်”

“ရွတ် ... ရွတ်”

သက်နှောင် နှစ်ခါဆင့်ခေါ်ပေမယ့်လည်း စားပွဲထိုး
လေးက လှည့်မကြည့်။ သက်နှောင်မှာ ကြောင်တောင်
တောင်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို စေ့ပိတ်၍နေလိုက်သည်။ စိတ်မရှည်
ချင်လာမိ၍ အာဂုဓရာ၊ ကျော်ကြီးဓရာ၊ သက်နှောင်ပါ ...

“ရွတ် ... ရွတ်”

ပြိုင်တူရွတ်လိုက်ကြ၍ ကျယ်သွားပေမယ့် စားပွဲ
ထိုးလေးက ကြားပုံမပေါ်။ စားပွဲထိုးက မကြားပေမယ့် တခြား

ဝိုင်းကလူတွေ ကြားသွားကြပြီး သူတို့ကို လှမ်းကြည့်၍
ပြုံးစိစိလုပ်နေကြတော့ အမြဲတည်တည်တင်းတင်းနေလာ
တဲ့ ပါဠိက ဖျက်နာပူသွားရသည်။ သူတို့သုံးယောက်ကတော့
အမြဲဗရုတ်ကျနေကြပို့ ခပ်တည်တည်ပင်။

ထိုစဉ် အားလုံးထက် ဗရုတ်ကျသော ကျော်ကြီးက

လက်နှစ်ဖက်ကို လေထဲမြှောက်ကာ ...

“ကယ်ကြပါဗျို့”

ဟု အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ တစ်ဆိုင်လုံးမှ လူတွေကလည်း သူတို့
ကို ဝိုင်းကြည့်လာကြသလို စားပွဲထိုးလေးကလည်း ကြား
သွားပုံနှင့် ပြေးလာသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ အစ်ကို။ ဘာကြောင့် ဘာကျညီရ
မလဲ”

ဟု ရေးကြီးသုတ်ပျာမေးလာသည်။

အဲ့ဒီတော့မှ ကျော်ကြီးက ခပ်တည်တည်လုပ်ကာ

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဝိုက်ဆံရှင်းပလို့။ ပင်း သိပ်နား

လေးတယ်။ ဂျပန်နားသန့်ဆေး ဆောင်ထား။ ဟုတ်ပြီလား”
ဟု ခပ်တည်တည်နှင့် ဝိတ်ဟောက်လျှင် စားပွဲထိုး
လေးမှာ နားမလည်နိုင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရ
သည်။

အဆောင်ရှေ့မှာ တားကို ထိုးရပ်ပြီး တွန်းတို တပွယ်
ပွယ်တီးနေပေမယ့် တစ်ယောက်မှ ထွက်လော့ခဲ့ပါ။

“ဒီနေ့ တွတ်ပိကံမကောင်းပါလား၊ ဂျပန်နားသန့်
ဆေး ဆောင်ရမယ့် လူတွေနဲ့ချည်း ထိုးနေပါလားနော်”

ဟု ကျော်ကြီးတ ခင်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်လျှင် . . .

“ဟာ . . . မထူးပါဘူးတော့။ ဟေ့ကောင် ကျော်ကြီး

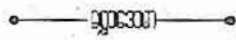
မင်းညီမနာမည် ဘာခေါ်သလဲ”

“ခရေဖီ”

“ဒါဆို ငါတို့ ခြိုင်တူအော်မယ်”

“အိုကေ . . . ဝမ်း . . . တူး . . . သရိုး . . . ခရေဖီ”

သူတို့သုံးယောက် ခြိုင်တူအော်လိုက်ကြ၍ အသံ
မှာ ဟိန်းပြီး ထွက်လာသည်။

ထိုစဉ် ဝရန်တာဘက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ထွက်ရပ်လာကာ ခါးမှာ လက်ထောက်ပြီး . . .

“ဘာ ခရေဖီမှ မရှိဘူး။ သဘောဖြူပဲ ရှိတယ်”

ဟု ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး အော်ကာ ဝင်သွား
သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ သဘောဖြူတဲ့ကွ”

ကျော်ကြီးက ပြုံးစိပ်နှင့်ပြောလျှင် တစ်ချိန်လုံး ခြိမ်
နေတဲ့ ငါဦးက . . .

“နာမည်လေးဘာ ချစ်စရာလေး”

ပါဠိရဲ့ထွက်ကျလာတဲ့ အမှတ်မထင်စကားကြောင့်

သူတို့သုံးယောက် ပါဠိနား ဝိုင်းအုံလာကြတာ . . .

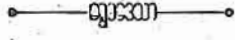
“ငါဦး ခင်း လှုပ်ရှားလာပြီလား”

“ဟေ့ဟေ့ပါဘူးတော့။ နာမည်ကြောင့်ပါ။ စွာမယ့်ပုံ

ပေါ်တယ်နော်”

“သဘောဖြူ . . . မှတ်ထား၊ ဒီနာမည် ခရေဖီကို

ပိုက်ဆက်ခိုင်းရမယ်”

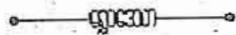
“မိတ်ဆက်ပြီးရင်တော့ ဟောကောင် ကျော်ကြီး
ဧတိလိုက်တာ မင်းလား၊ ငါလား”

“တော်ကြပါတော့တော့။ ကြာလာရင် မိန်းတလေး
တွေ နပ်နီးပွဲ ကျင်းပကုန်တော့မယ်။ တစ်ဦးလုံးက ခပ်ချော
ချောကောင်မလေးတွေအားလုံးကို မင်းတို့ပဲ အကုန်ကြိုက်
လိုက်တော့”

အာဂုက ငွေပြီးပြောလိုက်လျှင် သက်နှောင်နှင့်
ကျော်ကြီးမှာ တဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေကြလေသည်။

မောင်းထွက်သွားသော တားအမြီးလေးကို ကြည့်
ပြီး သဘောဖြူ စိတ်တိုနေမိသည်။ ဘယ်လိုလူတွေမှန်းသိ။
စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ကားဟွန်းသံကြောင့် သူမ နီးသွားရသည်။ ဒါ
ကြောင့် သူမ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် အော်ပစ်လိုက်မိတာပင်။

သူမ ဆက်အိပ်လိုလည်း မရတော့ပြီမို့ ခုထင်ပေါ်
မှာသာ ဝတ်တုတ်ထိုင်နေမိတော့သည်။ စောစောက လေး
ယောက်ရဲ့မျက်နှာကိုသာ မြင်မိပြီး ချင်ထဲမှာ တန့်န့်နဲ့ ခံစား
နေရသည်။

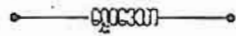
“ဟား! သွားပါပြီ”

သူမ လန့်ကာ အာမေဗိုတ်သံထွက်လိုက်မိသည်။

အဲ့ဒါမှ ပြုသာနာပဲ။ မီးခဲမှ တကယ်မီးခဲ ရဲ့ရဲပင်။

ခုနက လေးယောက်ထဲမှာ ခရေဖီရဲ့အင်ကိုဆိုသူ
ပါထည်ဆိုတာ သူမ ခြည်းခြည်းချင်း စဉ်းစားကြည့်မှ အတွေး
ပေါ်လာသည်။ အဲ့ဒီဝုဂျီလ်သာ ခရေဖီကို ပြန်ပြောလို့က
တော့ အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ။

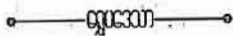
ခရေဖီက ချောသည်။ မာနကြီးသည်။ ဒါပေမယ့်
သူမအင်တော့ အလွန်ပင် ကောင်းလှပါသည်။ သူမနဲ့ ခရေ
ဖီမှာ ငယ်ငယ်တည်းက သူငယ်ချင်းတွေပင်။ ခရေဖီမှာ ချမ်း
သာသလောက် သူမကတော့ ဆင်းရဲနဲ့ ချာလွန်းလှသည်။
သူမရဲ့ ကျောင်းစရိတ်တော်တော်များများကို ခရေဖီက
ထောက်ပံ့ပေးတယ်ဆိုလည်း မမှားပေ။ ခရေဖီက မာန
မင်းသမီးဟု နာမည်ကြီးပါသော်လည်း သူမအပေါ်တော့ ခု
ချိန်ထိ မာနမကြီးခဲ့ဘူးပါ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဆက်ထံ
ပေးရုံမက အခောင်းခ၊ ထမင်းလခတွေကိုပါ ဒိုင်ခံဖြေရှင်း

ပေးတတ်ပါသေးသည်။ သူမက အားနာရလွန်း၍ ရတယ်
မပေးပါနဲ့ဟု ပြောပေမယ့်လည်း လျှာမရှည်နဲ့ ဒါ ငါ ဆိုင်
တစ်ခါ ထိုင်စာလောက်ပဲရှိတယ်ဟု အပြောပြောလေ့ရှိသည်။

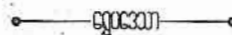
အမှန်က သဘောဖြူနဲ့ ခရေဇီတို့ရဲ့ဘဝက သိပ်ကို
ခြားနားလွန်းလှသည်။ သဘောဖြူ ငယ်ငယ်တည်းက မိဘ
နှစ်ပါး ဆုံးခဲ့ရပြီး ဗခင်၏ညီအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ
ဦးလေးဆီမှာသာ လက်တိုလက်တောင်း ကူလုပ်ရင်း ထမ်း
စားခဲ့ရပါသည်။ ဦးလေးက သဘောကောင်းလွန်း၍ (၁၀)
တန်းထိ ကျောင်းနေခဲ့ရသည်။ ကံကောင်းလွန်း၍လား ကြီး
စားလွန်း၍လား မသိ။ ကျူရှင်မယူပါဘဲနဲ့ (၁၀)တန်းကို နှစ်
ချင်းပေါက် အောင်နိုင်ခဲ့ပြန်သည်။ ကံဆိုးစွာပဲ ဦးလေးက
ရုတ်တရက် ငှက်ဖျားနာတဲ့ ဆုံးသွားရာက ဘာမှသွေးမတော်
သားမစပ်တဲ့ အဒေါ်ဖြစ်သူက သူမကို မကြည်ဖြူနိုင်တော့
ဘဲ သိသိသာသာရော မသိမသာပါ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းစေချင်
တဲ့ အမူအရာမျိုး ပြုလာသည်။

ဒါကို သိပ်မာနကြီးတဲ့ ခရေဇီက သိသွားပြီး

အဆောင်ငှားကာ ထားပေးသည်။ သူမက အားနာရလွန်း၍
မလုပ်ပါနှင့်ဟု ပြောလျှင်လည်း ခရေဇီက မခံချင်လွန်းလို့ဟု
ပြောပါသည်။

ဒီအဆောင်ကို ရောက်တည်းက သူမဘဝ စာမျက်
နှာသစ်က စတင်ခဲ့ပါသည်။ ဧဆွမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်
ကြွက်ဘဝမို့ အားငယ်မိပေမယ့်လည်း ခရေဇီရဲ့ကျေးဇူး
ကြောင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေခဲ့ရသည်။ သူမကလည်း
လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ မာန်မျိုးလည်းရှိသူဖြစ်ကာ သူများကို
အားမကိုးဘဲ ကိုယ့်အားကိုးယုံကိုးချင်မိသည်။ ဒါကြောင့်
မနက်ပိုင်းမှာ ရွှေတောင်ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး ဝင်
လုပ်ပြီး ညနေပိုင်းမှာတော့ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး ဝင်
လုပ်ခဲ့သည်။ ရသမျှ လခကို ချွေချွေတာတာနဲ့ သုံးစွဲနေ၍
အခုဆို အဆောင်ခ၊ ထမင်းခ၊ ကျောင်းစရိတ်ကအစ သူပ
ဝင်ငွေနှင့် အဆင်ပြေနေပါပြီ။ အဆောင်မှူးကလည်း ဆင်းရဲ
လွန်းသည့် သူမကို သနား၍ပဲလားမသိ ည(၉)နာရီမှ ပြန်
လာတတ်တဲ့သူမကို စောင့်လေ့ရှိပါသည်။ သူမ ဒီလိုတွေ

အလုပ်လုပ်နေတာကို ခရေဇီ သိသွားသောအခါ မလုပ်နဲ့၊
ဒီလခလောက်တော့ ငါ ထာတ်နိုင်ငါတယ်ဟု ပြောသော်
လည်း သူမက ခရေဇီကို နားလည်အောင် ရှင်းပြပြီး ကိုယ့်
အားကိုယ်ကိုးပစ်လိုက်ပါသည်။

ခရေဇီက နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းပါသည်။

အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်း အိမ်ခန်းကျယ်ကြီးကို ဖမ်းပြီး
အဆောင်မှာ နေဖူးသည်ရှိအောင်ဆိုပြီး သူမနှင့် တပ်နေလာ
ပါသည်။ သူမကလည်း ဒါကို ဝမ်းပန်းထသော ကြိုဆိုခဲ့ပါ
သည်။ သူမအပေါ် သိပ်ကောင်းခဲ့တဲ့ ခရေဇီပဲလေ။

အိပ်ချင်မူးတူနှင့် ခရေဇီရဲ့စဉ်သည်တွေကို အဲ့ဒီ
လိုကြီး ပြောမိလိုက်တဲ့အတွက် သူမ သိပ်မိတ်မကောင်းဖြစ်
နေခဲ့ရပါသည်။

ဒုက္ခ။ အိပ်ချင်မိတ်ဖြစ်ငေါ်လာရင် တမူးချူးထိုးဖြစ်
တတ်တဲ့ သူမအကျင့်ကိုက ဆိုးလွန်းနေတာပါ။

ဆိုးဝါးမှန်းသိပေမယ့်လည်း အဲ့ဒီအကျင့်က ပြင်လို့
မရ။ အခုလည်း အဲ့ဒီအကျင့်ဆိုးကြီးကြောင့် ခရေဇီဆိုတဲ့

ကျေးဇူးရှင်မလေးကို အားနာရပြန်ပြီ။

သူမ ခေါင်းကိုသာ နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်ပြီး သက်ပြင်း
ပျက်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်မိတော့သည်။

၆

၆

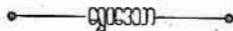
ကားသော့ကို လက်ညှိုးထိပ်မှာ လှည့်ကာ အိမ်ထဲ
ကို ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဝင်လိုက်သည်။

“သားလေး သိပ်ပျော်နေပုံရတယ်။ မျက်နှာလေး
ကို ကြည့်လင်လန်းဆန်းနေတာပဲ”

ဟု ကြီးမေက ကောက်ချက်ချလျှင် သူက ပြုံးမြဲမြဲ
လေးနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်မည်အပြုတွင် ...

“လာပါဦး သားရယ်။ ထိုင်ပါဦး။ ကြီးမေနဲ့ စကား
ပြောရအောင်။ ကြီးမေမှာ သား တစ်စက္ကန့်မှ မနေမှာစိုးလို့
ဘာမှကို မပြောရဲဘူး”

“ဟာ ... ကြီးမေကလည်း”

ဟုဆိုကာ ကြီးမေရဲ့ဘေးနားက ခုံလွတ်မှာ ထိုင်
လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ သား ကျောင်းတက်ရတာ အဆင်ပြေ
ရဲ့လား”

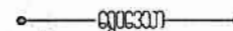
“အင်း”

“လိုအပ်တာရှိရင် ကြီးမေကို ပြောနော်။ ကြီးမေ
အားလုံး ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်။ ကြီးမေပိုင်ဆိုင်သမျှအားလုံး
သားပိုင်တာပဲ။ သား အခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ ဘက်စာအုပ်
ထားထားတယ်။ သား ကြိုက်သလောက်သာ ထုတ်သုံး။
ဟုတ်ပြီလား”

“ရပါတယ်။ သား အဲ့ဒီလောက်ကြီး မလိုပါဘူး”

“အို ... လိုလာတဲ့အခါ ရှိလေမပေါ့။ သားက မာန
ခဲလေးမို့ ကြီးမေဆီမှာ လက်ဖြန့်မှာ မဟုတ်လို့ ကြီးမေက
စိစဉ်ထားပေးရတာ”

“သား ကျောင်းပြီးရင်တော့ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်
ဖြစ်မှာပါ”

“ဪ... သားရယ် ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတာကိုး။ အေးဆေးပေါ့။ ပျော်ပျော်သာနေငါ”

“ဟော ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောပြန်ပြီလား”

“ဪ... ဆောရီး... ဒီထိအပ်တာ အကျင့်ပါနေလို့ပါ”

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်နေသည်ကို သူ ရယ်ရယ်လှင်လှင်မိ၍ မရယ်မိအောင် ထိန်းရင်း အပေါ်ထပ်သို့ မြေးတက်လိုက်သည်။

သူ အခန်းထဲဝင်ကာ ဇကာနားပြီး ရေချိုးလိုက်သည်။ ရေအေးအေးရဲ့အတွေ့ကြောင့် လန်းဆန်းသွားရသည်။

မြစ်ကြီးနားရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်၍ လမ်းတွေကို ကျွမ်းကျင်နေပါပြီ။ ကားနဲ့ပဲ အမြဲသွားလာနေရ၍ ပျင်းရိပြီး ငွေလာတာကြောင့် ညနေခင်းလေး၌ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးမိလိုက်သည်။ ဒါကြောင့် အကို့ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးရွေးဝတ်ကာ လမ်းလျှောက်ထွက်ခွဲလိုက်သည်။

သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော လူတွေကြားမှာ သူက ပေါ့ပါးစွာ သက်သောင့်သက်သာပင်။

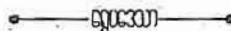
လမ်းကြီးအပါမှာ လျှောက်ရတာ ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လွန်း၍ လမ်းသွယ်လေးထဲ ကျွေဝင်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ အရှိန်ပြင်းပြင်းနင်းလာတဲ့ စက်ဘီးကြောင့် သူ ရှောင်လိုက်သည်။

သူ ရှောင်လိုက်တဲ့ဘက်သို့ပဲ စက်ဘီးကလည်း လိုက်ရှောင်လိုက်သဖြင့် ဝုန်းဆို တိုက်မိသွားကြသည်။

စက်ဘီးသမားကလည်း စက်ဘီးတခြား လူတခြား လွင့်သွားသလို သူလည်း ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွားလေသည်။

ရှေ့ဝင်ပန်တိုလေးနှင့် ကောင်မလေးက သွက်လက်စွာပင် ကုန်းထလာပြီး သူ့ကို တွဲထူလာသည်။

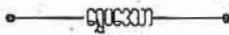
“ဆောရီးပါ... သဘောဖြူ အရမ်းနောက်ကျနေလို့၊ ရှင် သိပ်နာသွားလား။ အို... ဒုက္ခပဲ တကယ် တောင်းဝန်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့ကိုတွဲထူလာသော ကောင်းမလေးတို့ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ လှိုင်းကယက်ဘလေး ရိုက်ခတ်သွားသည်။ ဘာကြောင့်လဲ။ သဘောဖြူဆိုတဲ့ နာမည်လေးကြောင့်လား။ သူ မသိပါ။ သူ သိနေတာက ထို နာမည်လေးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်လိုက်တဲ့ သူ့အသံ စာစာလေးကိုပါ။

အဆောင်မှာ သူတို့ကိုအော်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ပဲဆိုတာ အသံညက်ညက်ကလေးကြောင့် သူ ချက်ချင်း သိ လိုက်သည်။ သူမ၏ တံတောင်ဆစ်မှာ ဖွန်းရှဉ်း ညှိသကျည်း က ညှိမည်းနေ၍ သူမလည်း အတော်နာသွားမည်ဆိုတာ သူ ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။ နာသွားကြတာချင်းတူတူ သူမက မိန်းကလေးဖြစ်ပါရုံနဲ့ သူ့လိုယောက်ျား ရင့်မာကြီးကို လာဘွဲ့ ထုနေသေးတာကြောင့် အဖြစ်အပျက်တို့ နည်းနည်းအတော့ ရယ်ရင်သွားရသည်။

သူ့ခြေထောက်က စက်ဘီးနှင့်ပွတ်မိ၍ အတော် နာသွားရသည်ဖြစ်ရကား သူမလေး လာဘွဲ့ထုတာတောင်

ခြေထောက်က မထောက်နိုင်သေးပါ။

“ခြေထောက် မျက်သွားတာ ထင်တယ်”

“ဟင် . . . ဒုက္ခပါပဲ။ အတော်နာနေလား။ ရှင် ဒီမှာ နေခဲ့ဦးနော်၊ လာ . . . သဘောဖြူ တွဲပေးမယ်။ ဟိုနားက ခုံမှာ ထိုင်နေနော်။ (၅)မိနစ်ပဲစောင့်။ သဘောဖြူ ဆေးဝယ် ခဲ့မယ်”

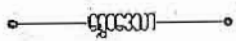
“ဟေ့ . . . နေဦး အနာကျက်ဆေးနဲ့ မန်းဆေးပါ ဝယ်ခဲ”

“ရှင် . . . ပြော . . . အင်း”

သူမ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရသည်။ ဒီလူက ခြေ ထောက်မျက်သွားတာပဲ။ ထွန်းရွှေဝါတို့လိုမျိုးဟာ လူးရမှာ လေ။ ဘာကြောင့် အနာကျက်ဆေးနဲ့ မန်းဆေးဝယ်ရိုင်းတာ ပါလိမ့်။ သူမ စဉ်းစားမရာ သို့ပေမယ့် လမ်းမှားသူက သူမပဲခို သူ့မှာတဲ့ဆေး ဝယ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း မြန်သားပဲ”

“ဒီလမ်းတွေက သဘောဖြူ ကျွမ်းပြီးသားပါ။ ရှင့်

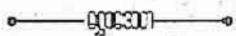

ဦးကို သဘောဖြူ နှိပ်ပေးလို့ရမလား။ ဟို... သဘောဖြူက မှားတဲ့လူဆိုတော့ တာဝန်ကျေချင်လို့ပါ။ ဆေးဆန်းသွားရ အောင်လည်း သဘောဖြူမှာ ဝိုက်ဆံများများ ဗဒ္ဒိလို့။ ခြေထောက်မျက်တာလောက်တော့ နည်းနည်း နှိပ်တတ်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့ခြေထောက်နား ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူ ခွင့်ပြုရမှာလား။ ခွင့်မပြုရဘူးလား ဝေခွဲမတတ် ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ သူမလေးတ မခံကရဲလေးနှင့် သူ့ခြေထောက်ကို ဖွဖွကိုင်လာပါသည်။

သူမစိတ်ထဲ လှုပ်ရှားနေမိသည်။ သူမ အမှားတစ်ချက်အတွက် တခြားသူမှာ ထိခိုက်နာကျင်သွားရ၍ ဒီအတွက် သူမမှာ တာဝန်လုံးလုံးရှိနေသည်။ အမျိုးသားဖျိုတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ သူမမှာ အခက်တွေ့နေရပါသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မျက်စိကို ရုံမှိတ်တာ သူ့ခြေအရံကို ဆေးလူးပေးလိုက်မိတော့သည်။ သူ့အသားကို ကိုင်လိုက်ရတဲ့ အတွေ့ကြောင့်လည်း သူမ ရင်ဖိုသွားရသည်။ ဒါပေမဲ့

ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

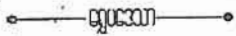
သူ့ခြေထောက်ကို ဆေးလူးကာ နှိပ်နယ်ပေးနေတဲ့ သဘောဖြူခိုတဲ့ တောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲကို ကရုဏာလှိုင်းဂယက်လေးတွေ တိုးဝင်လာရသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို ဒီလိုလေးကြည့်ခွင့်ရတာကိုပဲ သူက နှစ်သက်နေမိသလိုပင်။ ဒါကြောင့် သူလည်း ရပါတယ်ဟုမပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ် ခံယူနေလိုက်သည်။ ဒါ သူ အတ္တကြီးနေပြီလား။ သူမမှာလည်း သွားစရာရှိနိုင်ကောင်းတန်ရဟု တွေးမိကာ...။

“မင်းမှာ အရေးကြီးသွားစရာရှိရင် သွားပါ။ ကိုယ်က ရပါတယ်”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ခုလိုဖြစ်ရတာ သဘောဖြူကြောင့်ပါ။ သဘောဖြူမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒီနေ့ အလုပ်လည်း နောက်ကျတော့မယ့်အတူ မထူးတော့ပါဘူး”

“အလုပ်”

သူက စစ်စုချင်သွားကာ စကား ထောက်လိုက်

သည်။

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ သဘောဖြူက ဟိုနားလေးက စားသောက်ဆိုင်မှာ လုပ်တာ။ နောက်ကျရင် မန်နေဂျာက ဆူတယ်။ အဲ့တော့ မထူးတော့ဘူး တစ်ရက် ပျက်လိုက်တော့မယ်”

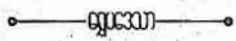
“ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရှင်က အဲ့လိုပြောလိုက်တော့ ဒီက သိပ်အားနာရပါတယ်။ ရှင် လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ့မလား။ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှင့်အိမ်ထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ကိုယ် တစ်ခုခုစားဖို့ ထွက်လာတာ”

ဟု သူပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်သည်။ အမှန်တော့ သူ့မှာ ဘာမှစားသောက်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိ။ သူမလေးနှင့် စကားပြောရတာကို ပျော်ရွှင်မိ၍ ပြောလိုက်မိခြင်းရယ်ပါ။

သူ့စကားကြောင့် သူမက အားတုံ့အားနာပုံစံလေးနှင့်...

“ဒါဆို ရှင်စားချင်တဲ့ဆိုင်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“အဲ့ဒါဆို သိပ်အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ရှင် စက်ဘီးနားထိ လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ့မလား။

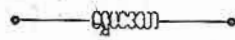
ဪ... ရတယ် စက်ဘီးကို ဒီနားလေးတွန်းခဲ့လိုက်မယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စက်ဘီးကို တွန်းခဲ့လိုက်သည်။ သူမက စက်ဘီးပေါ်တက်လိုက်ပေမယ့်လည်း သူမက မတက်သေးတာကြောင့် ...

“တက်လေ”

ထိုအခါမှ သူမက အနည်းငယ်ပြုံးယောင်ယောင်လေးနှင့် သူမနောက်က ကယ်ရီယာခုံမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးရဲ့ စက်ဘီးသေးသေးလေးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်နှင့် ထမ်းပိုးထားရသည်။

သူမက အားနာမှုမဖြစ်မိဘဲ ပြုံးစိစိနှင့်ပင် လိုက်စီးနေသေးသည်။ သေးသေးညက်ညက်နှင့် ခြုံသွယ်သွယ် ပိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့လို မြင့်မြင့်မားမား ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် ယောက်ျားရင့်မာကြီးကို စက်ဘီးပေါ် တင်

နင်းနေ၍ ဆိတ်ကလေးက ဆင်ကြီးကို ချီနေသလိုဖြစ်နေရ
၏။ အမှန်တော့ သူ့ခြေထောက်လည်း သယ်လောက်မှ မနာ
တော့ပါ။ ကောင်မလေး နှိပ်ဖေးတာပဲကောင်းနေ၍လား မသိ
သူ့ခြေထောက်ထောက်နှိပ်နေပါပြီ။ သို့ပေမယ့် သူ ကောင်မ
လေးကို သက်သက်ညှဉ်းဆဲချင်နေ၍ ဟန်ဆောင်နေလိုက်
သည်။

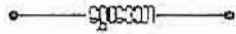
“ရှင် . . . ဘယ်ဆိုသိသွားမှာလဲ”

ကောင်မလေးက ရုတ်တရက် မေးလာတော့လည်း
သူ့မှာ အဖြေမရှိပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အစောတာတည်း
ကမှ သူ့မှာ စားသောက်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေခဲ့တာကိုး။

“အွန် . . . အဲ”

“ဘာ . . . သဘောဖြူ မကြားရဘူး။ ကျယ်ကျယ်
ပြော”

သူက ဘာမှမပြောရသေးသော် သူမက ဘာကြားနေ
ရဦးမှာလဲ။ သူ့စိတ်ထဲ ရယ်ချင်သလိုလည်း ဖြစ်လာမိတာ
ဒီလောက် အပြစ်ကင်းစင်ပြီး တုံ့အတွဲမိန်းကလေးဆိုလည်း

စချင်လာမိ၍အခွဲတိုက်ပြီး . . .

“တိုက်က ဒီက မဟုတ်ဘူး။ မြစ်ကြီးနားမှာ ဘာ
ကောင်းမှန်း မသိဘူး။ ကောင်းတဲ့ဆိုင် လိုက်ဖို့ပေး”

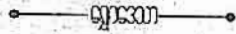
“အို . . . ဒီလောက်ကြီးလည်း နားမကန်းပါဘူး”

သူမက မကျေမနပ်ကလေးနှင့် ပွစိပွစိလေး ပြော
လာပြန်၍ သူက သဘောကျကာ ရယ်လိုက်မိသည်။ ဘာ
ကြောင့်မှန်းမသိ ဒီကောင်မလေးကို အိုလိုလေး စရတာ သူ
ပျော်နေမိသည်။ ဝချန်တာကနေ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး
အော်လိုက်တည်းက ဒီကောင်မလေးကို သူ စိတ်ဝင်စားသွား
မိခဲ့တာပဲ။ အခုတော့လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် အမှတ်
မထင် ကြိုကြိုဖန်ဖန် ဆုံတတ်ပြန်သေးသည်။

ကောင်မလေးက လမ်းချိုးသေးသေးလေးထဲ ရှိုး
ဝင်ပြီး ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဆင်းနိုင်ရဲ့လား”

“ဆင်းနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ အား . . . နာတာယီ”
သူ ဟန်ဆောင်တာ အော်လိုက်သည်။

သူ့အော်သံကြောင့် ကောင်းမလေးမှာ ဗျာသွားရ
တာ...

“အို... ဒုက္ခပဲ။ သဘောဖြူကို တွဲလေး”

သူမက မချင့်မချဲလေးပြောလိုက်တာပေမယ့် သူ
က မလုံတလုံလေး ပြုံးပြီး လက်တစ်ဖမ်းလိုက်သည်။

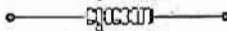
အမှန်တော့ သူ့ခြေထောက်က ကောင်းနေပါပြီ။
ဟန်မဆောင်တတ်သော သူက မနည်းဟန်လုပ်နေရ၍ သိပ်
မပီပြင်လှပါ။ သူ တမင်ဟန်လုပ်နေတတ်သလိုတာ ထခြားလူ
တွေ အလွယ်တကူသိနိုင်ပေမယ့် သဘောဖြူဆိုတဲ့ ငဘိုး
မလေးတော့ နည်းနည်းမှ ခိုပိမိပုံမပေါ့။

“ဒီဆိုင်က အမဲလုံး သိပ်ကောင်းတာ။ သဘောဖြူ
ရှင့်အတွက် တစ်ပွဲမှာပေးလိုက်မယ်နော်”

“မင်းရော”

“ဟွန်းအွန်း”

“မင်းအတွက်ရော မှာလိုက်ပါ။ ကိုယ် ဇာစ်ဇယာတ်
တည်းကြီးကျတော့ မစားတတ်ဘူး”

“ဟင်... သဘောဖြူက ပြန်လို့မရသေးဘူးလား”

“မင်း ကိုယ့်ကိုနာကျင်အောင်လုပ်ထားတာပဲ။ အိမ်
ရောက်တဲ့ထိတော့ မင်း တာဝန်ယူသင့်တာပေါ့ကွ။ နှစ်ပွဲ မှာ
လိုက်။ ကိုယ်ရှင်းမှာပါ”

“ဟာ... ရပါတယ်။ အားနာ...”

“ကိုယ်က အဲ့လို အားနာတာတို့ ဟန်ဆောင်တာ
တို့ဆိုတာကို သိပ်မုန်းတာ”

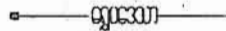
ဟု သူ့ကပြောလိုက်လျှင် သူမ မျက်လုံးလေးတွေ
လင်းလက်သွားပြီး အမဲလုံး နှစ်ပွဲမှာလိုက်သည်။

“မင်း ဒီနေ့ ကိုယ့်ကြောင့် အလုပ်ပျက်သွားရတာ
ပေါ့”

“ရှင့်ကြောင့်ချည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သဘောဖြူ
နဖော်နမဲ့နိုင်တာကြောင့်လည်း ပါပါတယ်”

“မင်း အဲ့လိုအလုပ်ပျက်တော့ ဘယ်လောက် နှစ်
နာသွားလဲ။ ဆော့နီးဘွာ... ကိုယ် သိပ်စပ်စုလွန်းသွားတယ်”

“ရပါတယ်။ ဘယ်လိုမှမထင်ပါဘူး။ တစ်ရက်ပျက်

ရင် ၁၃၀၀/ နစ်နာထယ်”

သူမက ပြုံးပြီးလေးပြောလိုက်လျှင် သူ့ရင်ထဲ ထိ
ခိုက်သွားရသည်။

ဘုရားရေ သူမ ဘာတွေပြောနေမိပါလိမ့်။ အခုမှ
တွေ့တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အိုင်လို့ကြီး မပွင့်လင်းသင့်
ဘူးလေ။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ သိပ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ရင်အပုံ
ကိုလည်း အသိဉာဏ်တစ်ခုနှင့် ထိန်းချုပ်နေမိသည်။ သို့ပေ
မယ့် မရပါ။ သူ့အကြည့်တစ်ချက်မှာပင် ပရမ်းပသာရင်ခန့်
နေသည့် သူမနှလုံးသားကြောင့် အခက်တွေ့နေရပါသည်။

အသားလုံးနှစ်ပွဲချလာ၍ အာရုံတွေကို ဝှေ့စည်းပြီး
ခေါင်းမဖော်စတမ်း စားဆာကံလိုက်ရာ ခဏတွင်းပင် ကုန်
သွားသည်။ ကုန်သွားတော့မှ သူ့ကို မော့ကြည့်မိလိုက်ရာ သူ
က သူမကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေ၍ သူမမှာ
အားတုံ အားနာဖြစ်သွားရသည်။ ဇုတ္တပါပဲ။ သူမ ဘယ်လိုတွေ
ဖြစ်နေတာလဲ။ အခြားယောက်ျားလေးတွေမှာ အစားစားတာ
ကို အနည်းငယ် ဟန်လေးတော့ ဆောင်သင့်သည်လေ။ အခု

တော့ ဝန်းကန်ထဲမှာ ဟင်းရည်တစ်ပေါက်တောင် ကျန်မနေ
တော့။ သူမ နည်းနည်းတော့ ရက်သွားမိပြန်ပါသည်။

“ထစ်ယူဦးမလား”

“ဟာ... ဟင့်အင်း... ဟို... အား... ဝသွားပြီ။

ခိုက်တင်းသွားပြီ”

ဒုက္ခပဲ။ သူမ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ အမှားချည်း
ထစ်နေပါလားနော်။

“ဝင်းဆိုင်းရွေးတာ တော်တယ်”

ဟု သူကချီးမွမ်းကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံ
နှိုက်၍ ရှင်းလိုက်သည်။

“ရှင့်ကို ဘယ်ပိုပေးရမလဲ”

“မင်းအဆောင်ပြန်နောက်ကျနေမယ်။ ရှေ့နား

လေးမှာပဲ ရပ်လိုက်တော့”

ဟုဆိုလာ၍ သူမက သူပြောတဲ့နေရာမှာပဲ ရပ်သွား
ပြီ။

“သဘောဖြူ သွားတော့မယ်။ ခြောက်... ဒီမှာ ရှင်ရဲ့

အနာကျက်ဆေးနဲ့ မန်းဆေး”

“အဲဒါ မင်းအတွက်၊ အမှောင်ရောက်ရင် အဲဒါ လူး
ပြီးမှ အိပ်။ မနက်ကျရင် သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

ဟု သူကဆိုသဖြင့် သူမ ကြောင်တောင်တောင်နှင့်
ဆေးတွေကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ စက်ဘီးနှင့်ပြီး လာခဲ့
လိုက်ပြန်သည်။

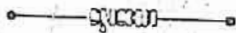
စက်ဘီးသွားနှင့်အနာပေးမယ့် ထိုလူရဲမျက်နှာ ခပ်
ချောချောက သူမအာရုံထဲမှာ နောင်ယုတ်နေသည်။

“အဆောင်ပြန်နေသက်ကျနေပါ့မယ်”

“အဆောင်ရောက်ရင် အဲဒါတွေ လူးပြီးမှ အိပ်”

ဟာ ဒါဆို ငါ အဆောင်မှာနေတာ သူ ဖိနေတာ
လား။

ဟာ မှားပြန်ပြီ။ သူ့နာသည် ဘာကြောင့်မမေးလိုက်
တာပါလိမ့်။ (နောက်ရော သူ့နှုတ်တွေနီညိုမှာလား။ ဟာ
မဖြေရဲဘူး။ နာမည်လေးတော့ သိဖို့လိုတယ်ဟု သူမ တွေးမိ
ကာ စက်ဘီးကို ပြန်ကွေ့ချလိုက်သည်။

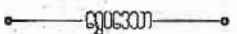
သို့ပေမယ့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးက သူမ ချထားပေးခဲ့
သော နေရာမှာ ရှိမနေတော့ပါ။ သူမ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသလို
လွမ်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ခပ်ချောချောလေး
ရဲ့ အပြုံးတို့ သူမ သိပ်နှစ်သက်သွားမိသည်။

သူမလို အညတရ ဆင်းရဲသားမလေးကို ကြင်ကြင်
နာနာ ပြုပြင်မည့် ကိုလူချောလည်း ရှိနေသေးတာကြောင့်
သူမ ရင်ထဲ ကြည်နှူးစိတ်လေးဖြစ်မိပါသည်။

သူမ အလုပ်လုပ်ရသော စားသောက်ဆိုင်မှာဆို
သူမကို ရမ္မက်နိုးငေငေနှင့်သာ ကြည့်တတ်ကြသည် မဟုတ်
ပါလား။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးရဲ့ အပြုံး ကြည်ကြည်နဲ့ အကြည့်နုနု
လေးတွေကို သူမ နှစ်ခြိုက်မိသွားရသည်။

ထိုသို့ မရိုးမသားလေးတွေ့မိလိုက်တိုင်း သူမ
ရင်ထဲ ရှုတ်စိတ်လေး ဖွေးဖွေး ပေါ်သွားရတော့သည်။

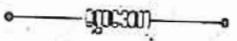

မနေ့က စက်သီးနှင့်ပွတ်မိထားသောကြောင့် ခြေထောက် နည်းနည်းနာနေသေး၍ သူ မနက်စောစော ထပြေးဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ သူ စက်သီးတိုက်မိထားတဲ့ကိစ္စကို ကြီးမေ မသိပါ။ သိများသိလို့တော့ ငါ့ဘဝအတွက် ဖြစ်နေဦးတော့မည်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်စုံကို ရွေးဝတ်တာ အားကစားဖိနပ် အဖြူရောင်ကိုစီး၍ မပြေးခင် သွေးငုလေ့ကျင့်ခန်းအဖြစ် ခုန်လိုက်သည်။

“သား ဒီနေ့ အစောကြီးပါလား”

“ရာသီဥတုနည်းနည်းအေးတော့ ပြေးကျင့်မလား

လို့”

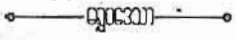
“ကျွန်းမာရေအတွက် ကောင်းတာပေါ့။ လမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်တွေ သိပ်ပေါတာ။ သတိထားဦးနော်”

ဟု ကြီးမေက သူ့ကို လှမ်းမှာနေသေးသည်။

ကမ်းနားလမ်းဘက် ဖြတ်ဝင်တာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် တရွေရွေ ပြေးလိုက်သည်။ လမ်းမှာ သူ့လိုပဲ အပြေးလေ့ကျင့်နေသူ၊ တျန်းမာရေအတွက် လမ်းလျှောက်နေသူ၊ လေကောင်းလေသန့် ရှူနေသူ အချို့ကို တွေ့ရသည်။

လတ်ဆတ်သော လေထုရဲ့ သင်းရနံ့ကြောင့် သူ အထူးပင် စိတ်ကြည်လင်လန်းဆန်းနေရသည်။

အချိန်အတော်လေး ဖြုန်းပြီးချိန်မှာ အိမ်ပြန်လမ်းကို လှည့်လိုက်သည်။ ရွှေတောင်ရှမ်းခေါက်ဆွဲဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရစဉ်မှာ ကြီးမေ ပြောဖူးတဲ့စကားကို အမှတ်ရလိုက်သည်။ ရွှေတောင် ရှမ်းခေါက်ဆွဲက သိပ်တေးလို့ကောင်းတာဟု ကြီးမေ ပြောဖူးတာတို့ သူ နားစွန့်နားဖျား ကြားဖူးခဲ့သည်။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုတာကို စားကြည့်ဦးမှပဲ။ သူ ထိုဆိုင်လေးထဲ ဝင်လိုက်တာနှင့်

သူမက သူ့နားလာကပ်ကာ . . .

“အခုတော့လည်း ခြေထောက်က အကောင်းကြီး

ပဲ”

ရင်းနှီးနေသော အသံတစ်ခုကြောင့် သူ မော့ကြည့်
လိုက်သည်။

“သဘောဖြူ”

သူ သိပ်အံ့ဩသွားမိသည်။ အခုတော့လည်း သူမ
က စားပွဲထိုးတတ်စုံလေးနှင့်။

“သူ့များကတော့ သူ တော်တော်နာသွားတယ် ထင်
ပြီး စိတ်မကောင်းလိုက်ရတာ”

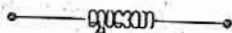
သူမက ငြူစုစုလေး ပြောလိုက်၍ သူမက မလုံမလဲ
ဖြစ်သွားရကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာသုံးဆောင်မလဲ”

“မင်းက အစားအစာရွေးတာ သိပ်တော်ပါတယ်။

ချချင်ရာသာ ချ”

သူ ပြောချလိုက်သော? သူမလေးက သူ့ရှေ့မှ လှစ်

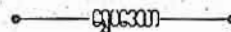

ခနဲ ပျောက်သွားပြန်သည်။

ခဏအကြာမှာ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေ
သော ကြက်ပေါင်းခေါက်ဆွဲ တစ်ပွဲ လာချပေးပါသည်။
အပြစ်ကင်းလှသည့် သူမလေးမျက်နှာကို သူ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး
ကြည့်ကာ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို တူနှင့် ရောမွှေကာစားလိုက်
သည်။

အရသာက တစ်မျိုးလေး ထူးခြားနေတာကြောင့်
နှစ်သက်သွားရသည်။ အလုပ်သိပ်လုပ်သော ထိုမိန်းကလေး
ကိုလည်း သူ စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။ ထိုမိန်းကလေးက
အဆောင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ရော စကားပြောဆိုပုံ
အနေအထားကြောင့်ပါ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်
ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ သိနေပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူမက
ညနေခင်းရော မနက်ခင်းပါ အလုပ်တွေနဲ့ချည်းမို့ သူ စဉ်းစား
ရ ကျပ်သွားသည်။

အစာစားနေပေမယ့်လည်း ထိုမိန်းကလေးအကြောင်း
က ခေါင်းထဲမှာ ပြတ်သိပ်နေခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူတောင် နား

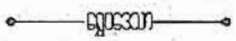
မလည်နိုင် ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ သူ့ဘယ်တုန်းကမှ တခြား
လူတစ်ယောက်အကြောင်း စိတ်မဝင်စားခဲ့ဖူးလို့ပါ။

သို့ပေမယ့် သူ ထိုမိန်းကလေးအကြောင်း စဉ်းစား
ကြည့်ရတာကို ပျော်နေမိသလိုပင်။

အတွေးအချို့နှင့် တောင်မလေးကို ခိုးထည့်လိုက်
တော့ စိတ်ပါလက်ပါ စားပွဲတွေ သူ့ထံလိုက်၊ စားသူလာရင်
မေးလိုက်၊ ငွေရှင်းလျှင် ယူပြီး တောင်တာမှာ အင်လိုက်နှင့်
သွက်လက်စွာပင် လှုပ်ရှားနေပေသည်။ သိပ်တော်သော
သူမကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ရိုးကျူးမိလိုက်သည်။

သူမက လုံမယုံလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာ
ကြောင့် အလုပ်တွေကို လောဘတကြီး လုပ်နေလဲဆိုတာ
သူ သဘောမပေါက်နိုင်ပါ။

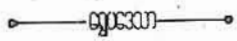
သူ တွေ့ဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေဟာ အလှအပ
အကြောင်းနှင့် ပိုက်ဆံရှိပြီး ရုပ်ချောတဲ့ကောင်လေးတွေ
အကြောင်းသာ စိတ်ဝင်စားတတ်ကြ၍ သူမလေးကတော့
သူ့အတွက် သိပ်ကိုထူးဆန်းနေပါသည်။ သူ့နှုတ်ထွက်လိုက်

ထိုင်း ဆံပင်ရှည်ရှည်များကို ကြိုးနှင့် ခပ်ကြပ်ကြပ် ချည်ထား
ပြီး ရွှေပင်နီတိုလေးများကိုသာ ရိုးရှင်းစွာ ဝတ်ဆင်ထား
တတ်သည်။

သဘောပြုဆိုသော နာမည်လေးနှင့်လိုက်ဖက်စွာ
ပင် ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် အပြစ်ကင်းစွာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းမို့ သူ့မျက်
ဝန်းထဲမှာ ကြည့်လိုကောင်းနေသည်။

သူ သူမလေးကို ရိုးရိုးကြည့်ရင်းဖြင့်ပင် တစ်မျိုး
လေး တိမ်းညွတ်သွားမိတော့သည်။

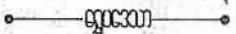
“သားရေ ဒီနေ့ ကြီးမေကို ဈေးပို့ပေးနိုင်မလား”

“ဘာကြောင့်လဲ။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“ကချင်ပြည်နယ်လာတုန်း ကချင်စာကို ကြီးမေ ကိုယ်တိုင် သားကို ချက်ကျွေးချင်လွန်းလို့”

ဟု ကြီးမေက ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပြောလျှင် သူက ငြင်း မနေတော့ဘဲ ကြီးမေကို ဈေးသို့ လိုက်ပို့ဖြစ်သွားသည်။

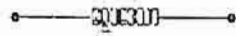
ကြီးမေက ကြာဦးမှာမို့ သူ ကားကပ်စက်ဖွင့်ကာ သီချင်းနှင့် ငြိမ့်နေလိုက်သည်။ ဈေးလမ်းဖြစ်နေ၍ လူတွေ က ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ သူက တော့ ကားထဲမှာ ဇိမ်နှင့် သီချင်းလေးနှင့် ငြိမ့်နေသည်။ ထို

တစ် ဖတ်ဝန်းကျင်က ရုတ်တရက် နှိုင်းညှို့သွားပြီး အလင်း ရောင်ကို မေးခိုန်းဈေးတော့သွားရသည်။ ကောင်းကင်ယံမှ ဂလိန်း ဂလိန်းနှင့် အသံများ ဆူညံစွာ ထွတ်ပေါ်လာ၍ မိုးရွာ တော့မည်ကို သူ သိလိုက်သည်။

အလွန်ခေ့စပ်သေချာလှသော ကြီးမေက ထီးကိုင် သွားတာတွေ့ရ၍ သူ ကြီးမေအတွက် ထူးခြားပြီး ပူဇော်မိ တော့ပါ။ မိုးက ထင်ထားသည်ထက် ပိုမှောင်သွားကာ တောင်းဆင်ယံမှုလည်း မိုးခြိမ်းသံတွေ ဆူညံသွားပြီး မိုးစက် မိုးပေါက်လုံးကြီးများက ချက်ချင်းဆိုသလို အလှအယက် ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

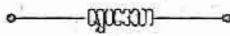
ထိုစဉ် သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ အနီရောင်စက်ဘီးလေး နှင့် အဖြူရောင်ကောင်မလေးတစ်ယောက် တိုးဝင်လာ သည်။ မိန်းကလေးမှာ မိုးခြိမ်းသံကို သိပ်ကြောက်နေ၍ ထင် သည်။ စက်ဘီးကို မိုးရေထဲ ကြုံသလိုပစ်ထားတာ နားနှစ် ဇက်ကို ပိတ်ပြီး မိုးရေထဲမှာ အဆောင်းလည်းမပါဘဲ အုတ် နံရံကို မှီကပ်ကာ ထုန်သင်နေတော့သည်။

သဘောဖြူဆိုသော သူ့ရဲ့သူ့ရဲ့ကောင်းမလေးနှင့် တူနေ၍ စူးစိုက်စွာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်သည်။ သဘောဖြူပါပဲ။ သူနဲ့ ခါတိုင်းတွေ့နေကျ သူမရဲ့ပုံမှာ သွက်လက်ပြီး ရဲရင့်ဖျတ်လတ်နေသည်။ အခုတော့ . . .

သိပ်ကြောက်နေပုံရသော သူမလေးကို သူ ဖေးမချင်မိသွားကာ ထီး ခပ်ကြီးကြီးယူပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သူ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများနှင့် သူ့ဖနား အမြန်ဆုံးသွားကာ တုန်ယင်နေသော သူ့မကိုယ်လေးကို လုံသွားအောင် ထီးမိုးပေးလိုက်သည်။

မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ သူမကိုယ်ပေါ် ထပ်ပြီး ကျမလာတော့၍ သူမ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမကို ကြင်နာစွာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သော မျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် သူမရဲ့ကြောက်လန့်ခြင်းစိတ်နေရာမှာ အံ့ဩခြင်းတို့ ပျံ့နှံ့နေရာယူသွားသည်။ သူက ကိုင်ထားသော ထီးကို သူမကို လှမ်းပေးပြီး လဲကျနေသော သူမရဲ့စက်ဘီးနီနီလေးကို တည့်မတ်ပေးလိုက်သည်။ အဲ့ဒီချိန်ထိ သူမမှာ သူမေးထား

သော ထီးကို ကိုင်တာ ငြိမ်သက်မိနေဆဲပဲ။

သူက သူမရဲ့စက်ဘီးလေးကို သူ့ဖနား တွန်းပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် . . .

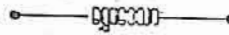
“ဂလိန်း . . . ဂျမ်း”

မိုးခြိမ်းသံက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာ၍ သူမ ကိုင်ထားမိသော ထီးကို လွှတ်ချကာ အနီးနားရှိ သူ့ကို ပြေးဖော်ကာ အားတိုးပစ်လိုက်သည်။

ဘုရားဓေ့ . . . သူမ ဘယ်အချိန်တများ သူစိမ်းယောက်ျားလေးထပ်ယောက်တို့ အားကိုးမိသွားပါလိမ့်။

အသားလေးတွေပင် တုန်အောင်ကြောက်လန့်နေသော သူမကို သူ အသာအယာလေး ဖွဲ့ဖွဲ့ကံထားမိလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မိုးရေတွေနှင့် ရွှဲနှစ်နေ၍ သူ့ပျံ့အပေါ်ဝတ် ဂျာတင်ကိုချွတ်ကာ အမိုးသဖွယ် ဆောင်းလိုက်သည်။ မိုးတ ဝိုဝိုသည်းလာသဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး မလုံကြ။ ထော့မထုံတူတူ သူမကိုသာ လုံသွားအောင် ခြုံပေးလိုက်

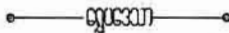

တော့သည်။ သူမပန်းလေးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ မိုးလုံသော
နေရာရောက်သည်ထိ ခေါ်ဝင်လိုက်သည်။

သူမမှာ မိုးရေတွေ ရွှံ့နှစ်နေ၍ ချမ်းနေပုံရကာ
နှုတ်ခမ်းလေးတွေပင် ပြာရီတုန်ယင်နေသည်။ သူ ထိုကောင်
မလေးကို ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ သူမလက်ကိုသာ ပိုင်မိုး
ပိုင်နှင်းဆွဲကာ အဝတ်အစားရောင်းသော မြို့မဈေး(၁)ထဲသို့
ဝင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မိန်းကလေးဝတ်ချည်း ရောင်း
သော အင်္ကျီအဝတ်အစားဆိုင်ရှေ့မှာရပ်လိုက်ပြီး သူမနှင့်
သင့်တော်ရာကို ရွေးကာ ငွေချေလိုက်သည်။ သူမက ချမ်း
လွန်းနေ၍ တုန်ယင်စွာပင် သူ ပေးသော အဝတ်အစားတွေ
ကို ယူ၍ အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်သည်။ သူမ အဝတ်
လဲခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ သူ ရှိမနေတော့ပါ။ ဆိုင်ရှင်
အမျိုးသမီးက သူမကို စာလေးတစ်စောင် လာပေးသည်။
သူမ နားမလည်နိုင်စွာပင် စာလေးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်တော့။

“သဘောဖြူ

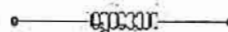
မိုးရွာနေတုန်း။ မိုးတိတ်မှပဲပြန်တော့”

တူသာ ခပ်ထိုထိုလေးရေးထားသည်။ သူက လူ
သာ ချောတာမဟုတ်ဘူး။ လက်ရေးလေးကလည်း ညီညာ
ပီရီလှပါသည်။ သူ့ရေးထားသောစာလေးမှာ တိုတိတ်လေး
ဆိုပေမယ့် သူမ နှလုံးသားကို ထူပူခွိန်းမြဲသွားပေပါသည်။ ထို
ပုဂ္ဂိုလ်လေးရဲ့နှလုံးခုန်သံကိုလည်း သူမ ကြားယောင်မိနေဆဲ
ပင်။

သူမကလည်း မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်ပျက်သွားရတာ
ကြောင့် ရှက်အမ်းအမ်းလေးနှင့် မချင်မရဲလေး ခံစားရကာ
ဦးခေါင်းကို နှစ်ချက်ဆင့်ခိုက်ချလိုက်မိတော့သည်။

မိုးခြိမ်းသံကို သေမလောက်ကြောက်တဲ့ သူမ
ကိုယ်သူမပဲ အပြစ်တင်ရပေတော့မည်။ သို့သော် သူမနှလုံး
သွားက ခဏတာဖြစ်ရပ်လေးအတွက် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေရ
သလိုပင်။ အမှချီနိထိ ရင်ခုန်မပြေနိုင်ခဲ့သေးပေမယ့် မိုးက
စဲသွား၍ ဆိုင်ထဲမှထွက်ကာ သူမကိုယ်တိုင် ပစ်ချခဲ့သော သူ
ရဲ့ထီးလေးကို ကောက်ဆောင်းပြီး အပြုံးပွင့်လေးများ ဆင်
ကာ သူ ထောင်ထားပေးခဲ့သော သူမရဲ့စက်ဘီးနီနီလေးကို

www.burmeseclassic.com

သွက်လက်စွာ နင်းလိုက်သည်။

သူမကို ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေ
ခဲ့မယ်လို့ သူမ လုံးဝ ထင်ထားပုံမပေါ်။

သူမ ထိုထစ်ချွန်းမိုးလေးရွာချစ်သောနေ့လေးကို
မေ့နိုင်ပါ။ မေ့နိုင်အောင်ဘဲ မီးမင်းသားလေးက ပြုစားသွား
ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့ရဲ့အကြင်နာမျက်ဝန်းလေးများကို
လည်း မေ့မရနိုင်အောင်ပင် ဖုတ်မှတ်ရရ ရှိနေခဲ့သည်။ သူ
မျက်ဝန်းအစုံလေးနှင့်အတူ သူ့ပုံရိပ်လေးများကို အတွေးထဲ
မြင်ယောင်မိလျှင်ပင် သူမရဲ့ ရင်အစုံက တစ်ခန်းဒိန်းနှင့် ဖွင့်
ထွက်မတတ် ခုန်လှုပ်နေတတ်ပေပြီ။

သူမက ငြီးတောင်ပေါက်အရွယ် (၁၆)နှစ်သမီး
လေး မဟုတ်ပေမယ့်လည်း သူ့နဲ့ပတ်သတ်လာလျှင် ဇိုက်ရှူး
ရဲ့ဆန်စွာပင် တစ်ခက်သတ် ရင်ရှင်နေတတ်ခဲ့ပါပြီ။ သူ့ရဲ့

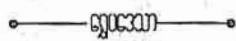
ဩရုရ အသံကြည်ကြည်လေးကို ကြားချင်နေမိတဲ့ သူမရဲ့ ရင်ခုန်သံအသစ်စက်စက်လေးများကို သူမကိုယ်၌ပင် မယုံကြည်ချင်မိတော့။

သူမ သူ့ကိုတွေ့ချင်မြင်ချင်လွန်းတဲ့ အာရုံခံစားမှုလေးကို မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့အဆုံးမှာတော့ သူ့နဲ့ တွေ့နိုင်မယ်ထင်ရတဲ့နေရာလေးများကို မှန်းဆကာ ရှာပုံတော်ဖွင့်နေမိပါသည်။

သို့သော် အချိန်သာ ကုန်သွားရသည်။ အခြေအနေက ဘာမှထူးခြားမလာ၍ စိတ်မလှမလဲဖြင့်သာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်။

လမ်းမှာချည်းသာ တွေ့ဖူးပြီး အမည်မသိသူလေးကို စွဲလမ်းနေမိတဲ့ သူမစိတ်က ရူး၍ပဲဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

သူမက ဘဝသမားစစ်စစ်ဖြစ်တာမို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိတဲ့ အာရုံခံစားမှုကို အဝေးဆုံးရောက်အောင် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် အကြင်နာမျက်ဝန်းလေးက နှလုံး

သားမှာ တံဆိပ်နှိပ်ပြီးသားမို့ အခက်တွေ့ရပါသည်။

ဒီလောက်နူးညံ့လွန်းတဲ့ နှလုံးသားကို ဆွဲထုတ်ပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်ပစ်မည်ဟု ကြုံးဝါးပစ်ကာ အဆောင်ဝင်းထဲ စက်ဘီးကို ကွေ့ဝင်မည်ပြုတော့ အဆောင်တံခါးဝမှာ ရပ်ထားသော မော်ဒယ်လ်အမြင့်စား ကားကြီးကြောင့် သူမမျက်ဝန်းလေးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

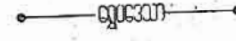
သူမတို့အဆောင်က အဆောင်သူတွေကလည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ဒီလိုကားအကောင်းစားမျိုးနှင့် ဧည့်သည်လည်း ရှိသားပဲဟုသာ ခပ်ရိုးရိုးလေးတွေးပေးမိလိုက်သည်။

“သဘောဖြူ... ခဏ”

အဆောင်ထဲ ဝင်လုဆဲဆဲ သူမ ခြေလှမ်းတွေက ခရေဖီရဲ့အသံစူးစူးအောက်မှာ ရပ်တန့်သွားရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ခရေဖီက သူမသူဝယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမည် ထင်ပါရဲ့။

သူမ ခရေဖီသေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ရပ်တော့ . .

“ဒါ ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ရဲရင့်ကျော်စွာတဲ့”

ခရေဇီက မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် သူမက စိတ်မပါ
လက်မပါနှင့် အားနာပါးနာ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

“ငါတို့အဆောင်မှာ သဘောဖြူဆိုတာရှိလား
မိတ်ဆက်ပေးပါဆိုလို့။ နင် ဟိုနေ့က အော်လွတ်လိုက်တာ
သူတို့လေ”

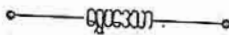
“ဟာ . . . ဟုတ်လား။ အားနာလိုက်တာ။ တကယ်
အားနာတာပါ”

“အဲဒါ သဘောဖြူအကျင့်ပဲ။ ဒီပီချင်မှုးတူးဆိုရင်
လုပ်မိလုပ်ရာပဲ”

ခရေဇီက ဝင်ထောက်သည်တွင် သူမ ပို၍ အားနာ
သွားရသည်။

“မှတ်ထားပါ။ လမ်းတွေလည်း ခေါ်လို့ရတာပေါ့။
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက
အာဂုတဲ့။ ဒီမြစ်ကြီးနားကပဲ။ သူက သက်နှောင်တဲ့။ ပူတာအို
သား။ သူက ရန်ကုန်သား ပါဠိတဲ့”

မိတ်ဆက်ပေးသူ့ကို သူမ ခေါင်းညှိင်းနှုတ်ဆက်

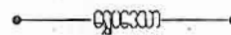
နေသည်ဖြစ်ရာ ပါဠိဆိုသော ပုဂ္ဂိုလေးရှေ့မှာတော့ သူမ
အကြည့်တွေက ရပ်တန့်သွားရတော့သည်။ မယုံကြည်နိုင်
ခြင်း များစွာဖြင့် သူမ မျက်လုံးလေး ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွား
တော့သည်။

သူမသာ သိပ်အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရပေမယ့် သူမ
ရဲ့ ပိုးမင်းသားလေးကတော့ ဘာမှမထူးဆန်းသလို ခပ်တည်
တည်ပင်။ သူမကို လုံးဝမသိခဲ့လေဟန်ပြုနေသည်။

သူမစိတ်ထဲ ဇေဝဇေဝဖြစ်သွားရသည်။ ဘာကြောင့်
လဲ။ ဒါ သူမကို မမှတ်မိတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ သူငယ်ချင်း
တွေကြားမှာ ရှုပ်မလှတဲ့ ဆင်းရဲသား သူမနဲ့ သိနေတယ်ဆို
တာ ပြောရမှာ ရှက်လို့လား။ သူမ ဘာမှ မတွေးတတ်တော့။
သူ့ပုံစံက ဒီလိုကြီးကျယ်ပုံလည်း မပေါ့။ ဒါဆို ဘာလဲ။

သူမ မဖြစ်စဖူး သိမ်ငယ်စိတ်ကလေးများတောင်
ရင်ထဲတိုးဝင်လာရသည်။ မတွေ့ရပြန်တော့လည်း လိုက်ရှာ
ရတယ်။ တကယ်တမ်း တွေ့ရပြန်တော့လည်း . . .

ဟာ . . . ဘာတွေလဲ။ တော်တော်ခံရဖို့တဲ့ဝေဒနာပဲ။

သူမအတွေးတွေ သယ်လောက်ထိ ကျယ်ပြော
သွားမိသည်မသိ။

“ဖြူမ... နင်ရော လိုက်ခဲ့ပါလား”

သူမနာမည်ခေါ်၍ ခရေဇီက အသံစာစာလေးနှင့်
ပြောလိုက်တော့မှ သူမက အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူတစ်ဦး
နယ်...

“ငါ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ မလိုက်တော့ဘူး”

“အေး... ဒါဆို နင် နားလိုက်ဦး၊ ငါကတော့ အပြင်
ခဏလိုက်သွားဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ခရေဇီက သွက်လက်ချုတ်ချာစွာပင်
ပြောကာ ကားအကောင်းစားကြီးအနောက် ပါသွားခဲ့သည်။
အာဂူ၊ သက်နှောင်နှင့် ကျော်စွာတို့မှာ ပြုံးမြဲမြဲလေးနှင့် သူမ
ကို နှုတ်ဆက်ကြသော်လည်း သူမရဲ့ မိုးမင်းသားကတော့
တစ်ချက်ပင် လှည့်ကြည့်မသွားခဲ့ပါ။ ကားကို ပါဠိဆိုသော
သူမရဲ့ မိုးမင်းသားလေးက မောင်းသွား၍ ဘဝတွေက သိပ်
အလှမ်းကွာဝေးသွားသလို နားလိုက်ရဦး သည်းဘည်း ထန်

— ဂျွေသော —

ထန် ဝမ်းနည်းမိသလိုနှင့် ရင်ထဲမှာ ကွဲရှုနာကျင်နေရသည်။

ဒါဆို သူက သူဌေးသားအလားပေါ့။ သူမနဲ့လမ်းမှာ
တွေ့နေကြ ကိုလူစီမီးမဟုတ်တော့သလိုပင်။ သူမအပေါ်
ရင်နှီးကြင်နာမှုမျိုးလည်း မရှိတော့။ ခြောက်... သူလို ဥစ္စာပေါ
ရုပ်ချောလူတစ်ယောက်က အညတရဝန်းထပ်ပွင့်ကို အမြတ်
တန်းနဲ့ ငုံ့နမ်းငြါလော့။ သူ့ဘေးမှာ ခရေဇီလို လှပတဲ့ နင်းဆီ
ရဲရဲများက ဝိုင်းဆုံနေခဲ့မှာပဲလေတုသော ခပ်လေးလေး တွေး
ပစ်မိတော့ ရင်ထဲက စိစားချက်က နည်းနည်းအရောင် ဖျော
သွားသယောဏ်။

ခရေဇီပြန်ရောက်လာတော့ ပါဠိရဲ့အကြောင်းများ
ကိုသာ တခမ်းတနားခွဲခွဲပြနေခဲ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ပါဠိ
ရဲ့ ရှမ်းသားမှုများကိုပေါ့။

— သူ့လမ်း —

ပိဋိက သူရဲအမြဲတိုင်းလ်အတိုင်း သေတို့ လက်
ညှိုးထိပ်မှာလှည့်ကာ အိမ်ထဲ စင်လာသည်။

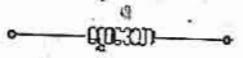
“သား... ဒီနေ့ စောလှရည်လား”

ကြီးမေက သူ့ကို နှုတ်ဆက်စကားပြောလာ၍ သူ
ကြီးမေကို ပြုံးရုံလေး ဝတ်ကျော့ဘမ်းကျော့ နှုတ်ဆက်ပြီး
အဝတ်အစားများကိုသာ လဲ၍ ထစ်ဖန် ပြန်၍အမြင်ထွတ်
မည် ပြတော့...

“ဟင်... မနားသေးဘူးလား”

“ဟွန်အွန်း... အစိတသွားစရာက အခုမှစတာ”

“ဟင်”

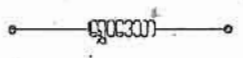
“ကြီးမေ နားမလည်သေးပါဘူး”

“ဟင်း... ဝါသားတော့ မြစ်ကြီးနားမှာ ပျော်နေပြီ
နဲ့တူတယ်”

ကြီးအမက သူ့ကို စသလိုပြောလာ၍ သူ ကျေနပ်
စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူက စကားများများမပြောတတ်သူမို့
ကြီးမေကတော့ သူ့အကျင့်ကို သိပြီးသားဖြစ်၍ ထွက်သွား
သော တူထော်မောင်ကိုသာ ပြုံးပြီးကြည့်နေလိုက်သည်။

သူ ဦးစည်ထွက်လာသည်က စိတာပူရပ်ကွက်ထဲ
သို့ပါ။ ခေါင်းကိုက်နေတဲ့လူနာမလေးကို ဆေးသွားပေးမယ်
ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ သူက
သူမအပေါ်တော့ စိတ်ပူတတ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ဆေး
ဝယ်လာခဲ့မိပြီ မဟုတ်ပါလား။ တစ်ခါမှ ဒီလိုကြီး လူတစ်
ယောက်တို့ ငရုမနီကံခွဲခွဲ၍ ရှက်သလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသား
ပင်။

သူကားက စိတာပူရပ်ကွက်ထဲကို ချိုးကွေ့လိုက်
သည်တွင် စက်ဘီးနီနီလေးကို စိတ်မပါစွာ နင်းနေသော

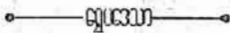
ရှော့ပင်နီတိုလေးနှင့် သူမကို သွားခနဲဆိုသလို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ကို သတိထားမိပုံပေါ်သော သူမနှောတ်သို့ ကားကို ကွေ့ချပြီး လိုက်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်တွေ ရှုပ်နေတာ မို့ ရုတ်တရက် ကွေ့လို့မရဘဲ အချိန်ကြန့်ကြာသွားရသည်။ ကားကွေ့ပြီးချိန်မှာတော့ သူမရဲ့အကျိုးစလေးတိုတောင်းမတွေ့ရတော့၍ စိတ် ကသိတအောင်ခြစ်သွားရသည်။

“ဟိုနားက စားသောက်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တာ”

ဟု ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောခဲ့ဖူးတဲ့ သူမ အသံလေးကို ကြားယောင်မိပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

သေချာသည်။ သူတားဦးထည်ရာမှာ သူမ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုသော စားသောက်ဆိုင်သို့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူဆေးထုပ်ကြီးကိုတိုင်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ရှောင်ကျကျ စားပွဲတစ်ခုကို ရွေးပြီးထိုင်လိုက်သည်။ သူ ထိုင်ပြီးတာနှင့် စားပွဲထိုးဝတ်စုံလေးနှင့် သူမ နောက်ခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ သူ့စားပွဲနားကပ်လာသည်။

သူ့ကို မိန်းမအုပ်လေး လှမ်းတိုးပေးရင်း . . .

“ဟင် . . . ရှင်”

“ဟင် . . . တိုသို့ရွတ်က အဲလောက်တောင်ပဲ ကြောက်စရာကောင်းနေပြီလား”

သူမ လုံးဝနားမလည်နိုင်တော့ အခုကျပြန်တော့ ယည်း သူ့ခနဲတွေ့နေကျ တိုလှုပ်မိတစ်ယောက်လို ရင်းရင်းနိုးနိုးဝင်။

သူမက သတိလေးနှင့် စိတ်တစ်ခုလုံးတို ဖန်းချစ်ကက . . .

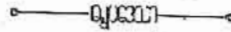
“ဟို . . . ဟို . . . ဘာ . . . ဘာများသုံးဆောင်မလဲ”

“မင်းက အစားအသောက်ရွေးတာ သိပ်ထော်ပါလား။ တုံးစုံအတိုင်း သင့်ထော်ရာပေါ့”

“ရှင် . . . အဲ . . . ဟုတ်တုံး”

သူ့ရှေ့မှာ အုံအုတ်အဲနှင့်ခြစ်နေသော သူမလေးကို သူ လှုပ်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

နောက်တော့မှ သူမက ဝန်းကလေးပ၍ ထွက်လာကာ သူ့ရှေ့မှာ ဖန်းတန်တွေကို စီရင်ချပေးလာသည်။

“မင်းကို တိုယ်နဲ့အတူစားဖို့ မစိတ်တော့ဘူးနော်”
 သူ့ရဲ့အပြုံးချိုချိုကြောင့် သူမ ရင်ခုန်ချင်သွားသည်။
 ဧည့်သည်က စားသောက်နေပြီဆို သူမက လှည့်ထွက်ဖို့ ငြင်
 စဉ်...

“ခေါင်းကိုက်တယ်ဆို နားနေသင့်တာပေါ့”

“ကျွန်မက ရှင်တို့လို သူဌေးမဟုတ်ဘူး”

သူမ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်သည်ဖြစ်ရာ
 အသံမှာ အနည်းငယ် မာသွားသည်။ သူ စိတ်တိုသွားမည်ဟု
 ထင်ထားသော်လည်း သူက ပြုံးစိပ်လေးလှုပ်နေသေးသည်။

သူက ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သည်။ အမှန်
 တကယ်တော့ သူက အစားစားနေချိန်မှာ လှတစ်ယောက်
 စောင့်နေတာမျိုး ကိန်းကြီးခန်းကြီးကို မကြိုက်ပါ။ သူမတို့မှ
 သက်သက်ညှဉ်းဆဲချင်၍ ပြောလိုက်တာပင်။

သူမက မကျေမနပ်လေးနှင့် သူ့ဘေးမှာ တျံ့ကျွံ
 လေး လာရပ်နေမှ သူက ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးလိုက်မိသည်။
 သူက စားသောက်ပြီးချိန်မှာ ရေငွေ့ပေးသို့သောပုံစံ

ပိုး မေးဆတ်ပြုလာ၍ သူမမှာ မလွှဲသာ မရှောင်သာပင်။
 မကျေမနပ်လေးနှင့် ရေငွေ့ပေးရပြန်သည်။

သူမက မကျေမနပ်လေးနှင့် လှုပ်ငေးနေပေမယ့်။
 လည်း သူကတော့ ကျေးကျေနပ်နပ်ကြီးပင် ပြုံးစိပ်လှုပ်နေ
 သေးသည်။

သူက စားသောက်ပြီး၍ ဧတ ဘောင်းဘာ ငွေရှင်း
 တော့ သူမမှာ မျက်လုံးလေးဆိုးငါးပြီးမှသာ သူ့တို့ ကြည့်နေမိ
 တော့သည်။ ဧတိုင်... သူ့ကျတော့လည်း ချမ်းသာလိုက်
 တာ။ ငွေတွေကို အိတ်ထဲမှာ အထပ်လိုက်ဝင်။ သူ့ကိုသာ ငွေ
 ဘယ်ကရတာလဲမေးရင် အိတ်ထဲက ရတာလိုများ ဖြေလေ
 ပလတာ။

“ဟိတ်... ဘာပေးနေတာလဲ”

သူက သူ့မကို လန့်သွားအောင် စကား ပြောလိုက်
 တော့မှ သူမက သူ့ကို အထိတ်တလန့်နှင့် မော့ကြည့်ဖော်ရ
 လာသည်။ သူက ငွေရှင်းကာ လှည့်ထွက်သွားတော့မှ သူ
 မားထားသမျှကို ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းမည်ပြုတော့ သူ ကျန်

ရစ် ထားခဲ့သော အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုပေးရန် အပြေးလေး သူ
နောက်ကို လိုက်လိုက်သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ ကားစက်နှိုးထားရုံ ရှိပါသေး
သည်။

“ဒီမှာ”

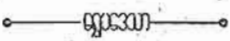
သူမရဲ့အော်သံစူးစူးကြောင့် သူက လှည့်ကြည့်လာ
တော့ သူမက အထုပ်ကို ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရှင့်ပစ္စည်းကျန်ခဲ့လို့”

“ကျန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ တမင်ထားခဲ့တာ။ အဲ့ဒါ
တို့ယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းအတွက်”

ဟုပင် ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပြောကာ ကားမောင်းထွက်
သွားတော့သည်။ သူမမှာ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားကာ အထုပ်
ကို ယူယူသလဲ ဖွင့်လိုက်တော့ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး
အချို့နှင့် ရှူဆေး၊ ခေါင်းကိုက်ရင် စည်းချည်တဲ့ ဆေးပတ်တီး
အချို့ ဖြစ်နေသည်။

ပါဠိရယ် ဘာတွေလဲ။ ရှင် ရှူးနေတာမဟုတ်ရင်

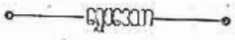

ကျွန်မ ရူးရပါတော့မယ်ဟုသာ အော်ပြောချင်လိုက်မိတော့
သည်။

ဂရုမစိုက်တဲ့ အေးစက်စက်အပြုအမူကြောင့် သူမ
မှာ ရင်နှင့်မဆန့်အောင် ခံစားခဲ့ရပါသည်။ အခုတော့လည်း
ကြေကွဲခံစားရတာတွေ မှန်သမျှ အရှူးကြီးလိုပင်။

သူ့လုပ်ပုံကလည်း ကြည့်ဦးလေ။ အခုပဲ ဂရုမစိုက်
သလိုနှင့်။ ပြီးတော့ သူမက နမော်နမဲ့ပိုးစပ်ဆီရှိရာ ပြော
လိုက်တဲ့ စကားကို အတည်ယူပြီး ဂရုမစိုက်ပြသွားလေရဲ့။

သူမ သူပေးသွားသော ဆေးတစ်ထုပ်ကို ကိုင်ပြီးမှ
သာ ဆောက်တည်ရာမဲ့ တွေးတောနေမိတော့သည်။

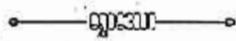

ဒီနေ့ ပျင်းပျင်းရွံ့တာနှင့် အာဂုတိုဝင်ခေါ်ပြီး ဧရာ
ဝတီမြစ်ကမ်းဘေးရှိ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားဝင်းအပြင်သက်
ရှိ ခုံတန်းလေးတွေမှာ ထိုင်နေမိပါသည်။ အာဂုနှင့် သူ တည်
ငြိမ်နေသော မြစ်ရေပြင်ကြီးနှင့်အတူ ငြိမ်သက်နေကြသည်။
သဘာဝရဲ့အနစ်သာရကို တူးဖော်ခံစားချင်ရင် တိတ်ဆိတ်
နေရမယ်မဟုတ်လား။

"ဘယ်လိုလဲ ပါဠိ မြစ်ကြီးနားမှာ ဖျော်သွားပြီလား"

"ဒီလိုပါပဲ။ ငါက ဘယ်နေရာနေနေ အပျော်ကြီး
မမြင်တတ်ပါဘူး"

"ကောင်းပါတယ်။ မပျော်တတ်တော့ စမ်းမနည်းနဲ့"

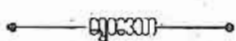

ဘူးပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ မြစ်ကြီးနားက ရှမ်း တော်တော် ကောင်း
တာတော့ ငါ လက်ခံတယ်။ ဒါနဲ့ အာဂု ဟိုဘက်က ဟိုထယ်
က အသစ်ဆောက်ထားသလိုပဲနော်။ နည်းနည်း လန်းနေ
တယ်"

"ဟုတ်တယ် . . . မကြာသေးဘူး။ ရန်ကုန်သားဖြစ်
တဲ့ မင်းက ငါတို့မြစ်ကြီးနားကို ရိုးမွမ်းခန်းဖွင့်ပေးနေလို့ ငါက
ငြိမ်နေတာ။ အရင်က ဒီနေရာမှာ ဒီလိုမသာယာဘူးကွ။ အခု
ဟိုထယ်ဆောက်ထားတဲ့နေရာမှာဆို ချုံပုတ်တွေကြီးပဲ။
အတွဲတွေကလည်း ပေါသလားမမေးနဲ့။ ငါရယ်။ သက်နှောင်
ရယ်။ ဇကျော်ကြီးရယ်ဆို အတွဲချောင်းနေကျနေရာတွေပေါ့
ဟား . . . ဟား . . . အခုတော့လည်း မထင်ရဘူးနော်။ ရှင်း
သန့်နေပြီ။ ချစ်သူလမ်း အသုပ်ဆိုင်နေရာဆို ကိုင်းပင်တွေနဲ့
အုံ့ဆိုင်းနေတာ တောနက်ကြီးကျနေတာပဲ။ ဒီလမ်းနာမည်
ကို ဘာခေါ်လဲ မင်း သိလား"

"ဟင်အင်း . . . မသိဘူး"

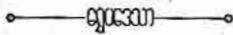
“ချစ်သူလမ်းတဲ့...ဟား...ဟား...ချစ်သူလမ်းမှာ ချစ်သူလမ်း အသုပ်ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး အချစ်သုပ်လေးတွေ စားရင်း ချစ်စကားဆိုကြတယ်ပေါ့ကွာ...ဟား...ဟား မင်းလည်း သတိထားဦးနော်။ ချစ်သူလေး ဘာလေးရရင် ချစ်သူလမ်းလာဖို့ မမေ့နဲ့”

“အာ... မင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖူးလား”

“အဆန်းပါလား။ ကျောက်ရုပ်က အချစ်အကြောင်း မေးလို့။ တကယ်တော့ ငါလည်း လေသာကျယ်နေတာ။ အချစ်နဲ့နဖူးတွေ ခူးတွေ ရင်မဆိုင်ဖူးဘူး”

“လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိရင် ဘယ်လိုခံစားရတာလဲ မသိဘူးနော်”

“ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါဖော်ဖူး သမျှစာတွေထဲမှာတော့ ချစ်ရင် အမြဲမြင်ချင်တယ်။ စိုးရိမ်တယ်။ တမ်းတတယ်။ တခြားလူတွေနဲ့ ကွဲပြားစွာ ခံစားရတယ်တဲ့”

“အွန်... အဲဒါဆိုရင် ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်သိသွားပြီထင်တယ်”

“ဟာ... ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်နေရာကလဲ။ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။ ဖိတ်ဆက်ပေးဘူး။ ချော့သလား။ မင်းက တောင် စိတ်ဝင်စားပြီဆိုတော့ ချော့မှာပေါ့”

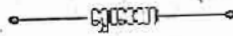
“အချစ်က ချောတာလှတာနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ မင်းတို့အနေနဲ့တော့ ငါ မသိဘူး။ သူ့က ငြိမ့်ကလေးထဲမှာတော့ အရမ်းလှတယ်။ သူက သိပ်ဖြူစင်ရိုးသားတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်း သူ့ကိုချစ်သွားတာ သေချာပြီ။ ရည်းစားသာ တော်ပစ်လိုက်တော့”

“ဒါပေမဲ့ ငါ စိုးရိမ်တယ်။ သူ ငါ့ကို ပြန်ချစ်ပါ့မလားလို့”

“မင်းကို ငြင်းရင်တော့ အဲဒီအိမ်ကလေးက ရွေးလို့ပဲ။ သတ္တိရှိစမ်းပါဘွာ”

“အချစ်ရဲ့ဆန်းကြယ်မှုတို့ ငါ လက်ခံသွားပြီ။ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ အဲလို တွေးမူပြီး မကြောက်ဖူးဘူး”

“အချစ်... အချစ်... ဟား... ဟား”

သူတို့ပြုံးစိစိနှင့် ရယ်မိလိုက်ကြသည်။

“ဝိုး... ဟိုး... ဟိုး”

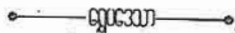
ဟု ကျော်ကြီးရဲ့ ငှက်ဆိုးထိုးသံလိုလို ညာသံပေးသော အသံကို ကြားရ၍ အသံလာရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သက်နှောင်နှင့် ကျော်ကြီးက ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီ မောင်းနေကြပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်စီကို တင်ထားသေးသည်။ သူတို့ထိုင်နေသောနေရာမှာ လမ်းမနှင့် တော်တော်ဝေးတာကြောင့် ကောင်မလေးတွေဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဖြစ်လိမ့်မလဲဆိုတာ အတတ်မပြောနိုင်ပါ။ ကျော်ကြီးနှင့် သက်နှောင်က ချစ်သူလမ်းဘက် လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ သူနှင့် အာဂုက သဘောပေါက်စွာပင် လက်ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ငါတို့ ဒီမှာရှိနေတာ သူတို့ ဘယ်လိုသိလဲမသိဘူး”

“ဝင်ပေါက်မှာ မင်းကားကြီးက ရှင်းနေတာပဲ”

“ဆောရီး... ငါ ငမ့သွားတယ်”

“လာ... သွားစို့။ သူတို့နောက်လိုက်ရအောင်။ သူ

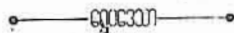
တို့ ဘယ်ကကောင်မလေးတွေ မလာကြလဲမသိဘူး”

ဟု အာဂုဆိုကာ သူတို့ကားရပ်ထားရာသို့ သွားပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။

ချစ်သူလမ်းဆိုသော အသုင်ဆိုင်သို့ ရောက်တော့ ကျော်ကြီးက သူတို့ကို လက်ယမ်းပြကာ ခေါ်လိုက်၍ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကြီးကို အစီဆွဲပြီး ဆောက်ထားတဲ့ စင်မြင့်လေးထက်သို့ သူနှင့် အာဂု တက်လာလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ဘေးနား ခုံလွတ်လေးမှာ သူနဲ့ အာဂု ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါကျမှ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူတို့ သိသွားကြသည်။ သဘောဖြူဆိုသော မိန်းကလေးမှာ သူ့ကို ပြူးတူးကြောင်တောင်လေးနှင့် ကြည့်နေလိမ့်မည်ဆိုတာ သူ သိနေသော်လည်း သူမကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်သော မသိသော ပုံနှင့် သူမဘေးမှာသာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ခဏအကြာမှာ ဝရတ်ကျသော သူတို့ကို မှတ်မိနေ

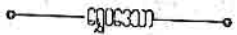
တဲ့ စားပွဲထိုးလေးက ပြုံးတုံ့တုံ့နဲ့ ရောက်လာ၍ သက်နှောင်
က...

“ထမင်းသုပ် နှစ်ပွဲ၊ ရှောက်သီးသုပ်၊ စူပါပလိမ်း သုံး
ခွက်၊ လက်ဖက်သုပ်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ် မြန်မြန်ကွာ”

ဟု သွက်သွက်လက်လက် မှာလိုက်သည်။

“ဒီပိုင်းကို ဖြူမ ရှင်းမှာကွ။ ဒီနေ့ သူ လခထုတ်မှာ
လေ။ ခရေဇီနဲ့နစ်ယောက်တည်းသွားဖို့ ကြံနေတာ။ ဘယ်ရ
မလဲ ငါတို့နှစ်ကောင်လည်း အနှံ့ခံကောင်းတယ်လေ”

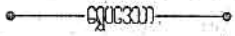
ဟု ကျော်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်း သူပြောချင်ရာ ပြော
ကာ ရေကို မော့ချလိုက်သည်။ ကျော်ကြီးစကားကြောင့် ပါဠိ
က သဘောဖြူကို ကြည့်လိုက်သည်။ သဘောဖြူဆိုသော
သူမက ပြုံးတူးကြောင်တောင်လေးပင် မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ
နဖူးထက်မှာ ချွေးစေးလေးများပင် စို့တက်လာပါသည်။ ပြီး
တော့ သူမရဲ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ပါးချပ်ချပ်ကို
ခုံအောက်ထဲတွင် လျှို့၍ ထုတ်ကြည့်နေသည်။ သူ သဘော
ပေါက်လိုက်သည်။ သူ့မက ပိုက်ဆံအလုံအလောက် ပါမလာ

ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ သူ ကျော်ကြီးကို နည်းနည်းတော့ တင်း
သွားရသည်။ ကျော်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်း လူတစ်ဖက်သား
အခြေအနေကို အကဲမခတ်ဘဲ အတင်းဖွတ်ကျွေးခိုင်းပြန်ပြီ
ထင်ပါရဲ့။ ဒါ ကျော်ကြီးက ပျော်တတ်၍ ကျွေးခိုင်းတာဆိုပေ
မယ့် သဘောဖြူနဲ့ပတ်သက်လာတော့ သူ့အနည်းငယ် တင်း
သွားပါသည်။ သူမမှာ စိုးရိမ်လွန်လား၊ မလွန်လား၊ နဖူးစ
လေးမှာ ချွေးစေးလေးတွေနှင့် သနားစရာပဲ ကောင်းနေသေး
တော့သည်။

ချလာသမျှကို ကျော်ကြီး၊ သက်နှောင်၊ အာဂုနှင့်
ဝရေဖီတို့က စကားဖောင်ဖွဲ့ရှင်း စားနေကြပေမယ့် သူမလေး
ကတော့ မစားနိုင် မသောက်နိုင် အကြမ်းရေကိုပင် တုန်ယင်
စွာ သောက်နေသေးသည်။ သူကလည်း ကရုဏာလေး
မကြောင့် ဘယ်လိုပါဝင်ဖြေရှင်းပေးရမှန်း မသိတော့။

သူ နောက်ဆုံးမှာ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူ
ဂိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကိုထုတ်ကာ သူမရဲ့ ကျောပိုးအိတ်လေးထဲ
ပသိမသာနှင့် အတင်းဖွတ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့လုပ်ရပ်

ကို မည်သူမှ မသိလိုက်ကြပေမယ့် ကာယကံရှင်ဖြစ်နေတဲ့ သူမက သိသွားကာ သူ့ကို အားတုံအားနာဟန်လေးနှင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောနေသယောင်ပင်။ သူက ဘာမှ မသိသလို စောစောကပဲ ဘာမှမလုပ်လိုက်သလို ဘာသိ ဘာသာပင်။

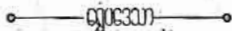
သူမ ခုမှ အသက်ရှူချောင်သွားရသည်။

ထိုအခါမှ သက်နှောင်ကလည်း ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ ခေါ် လိုက်သဖြင့် သူမက ပါဠိငွေနဲ့သာ သက်သက်သာသာ ရှင်း ပေးလိုက်သည်။

သဘောဖြူဆိုတဲ့ သူမက သက်နှောင်ရဲဆိုင်ကယ် နောက်မှာ လိုက်စီးရင်း သူ့ကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ပါသွားရသည်။

ပိုက်ဆံလည်း များများမရှိဘဲနဲ့ သူများကို မှန်လိုက် ကျွေးချင်သေးသည့် ငတုံးမလေးကို သူ သဘောအကျကြီး ကျနေမိသည်။

“ပါဠိ မင်း ဘာတွေပြုံးနေတာလဲ”

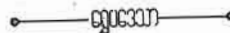
“ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ သဘောဖြူကို သဘောကျလို့”

“ဟုတ်တယ်နော်။ ကောင်မလေးက အလှကြီးထဲ က မဟုတ်ပေမယ့် ကြည်ကြည်စင်စင်လေးဆိုတော့ ချစ် စရာလေး။ ငါတောင် ကြံရမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“အာဂု . . . မင်းကတော့ လုပ်ပြီ။ အိုင်တွေ့တိုင်း ခြေဆေးချင်နေတာပဲ။ ဆေးသင့်မှသင့် စဉ်းစားဦး”

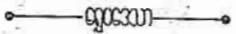
“သဘောပြောတာပါကွာ။ မင်းမျက်နှာကြီးက လည်း သုန်မှုန်နေတာပဲ”

သဘောဖြူနဲ့ပတ်သက်ရင် သူ့မျက်နှာက အဲ့ လောက်ထိပဲ သိသာသွားပြီလား။

ဒီနေ့ အတန်းတက်မယ်ဆိုသော ဆုံးခြံတစ်ချက်နဲ့ အတူ အာဂုကို ဝင်ခေါ်ပြီး လာခဲ့သည်။ ကားကတစ်ဖက်သံက ရှည်နေ၍ အာဂုက သံစဉ်တွေကြား ငြိမ့်နေခဲ့သည်။ သူက ကားကို တံ့း... လိုက်တော့ အာဂု မျက်လုံးကြီး ပွင့်လာ ကာ...

“သရဲတွေလို့လား ပါဠိ”
“ခရေဇီနဲ့ သဘောဖြူကို ဝင်ခေါ်ရမလားလို့”
“ကောင်းတယ်။ ဟွန်းတီးလိုက်။ ငါ အဆောင်ထဲ ဝင်ခေါ်လိုက်မယ်”
အာဂုက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆင်းကာ ဝင်သွား

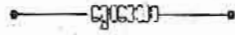

သည်။ သိပ်မကြာပါ။ အာဂုနဲ့အတူ ခရေဇီရော သဘောဖြူ ပါ ပါလာသည်။ အာဂုက ခရေဇီနားက သူ့ဘေးရန်မှာ ဝင်ထိုင် လိုက်သဖြင့် သူ့မတို့နှစ်ယောက်က နောက်ရန်းတံခါးကို ကိုယ်စီစွင့်ကာ ဝင်လိုက်ကြသည်။

သဘောဖြူဆိုတဲ့ သူမလေးက သူ့ကို နောက်မှ ခိုး ခိုးကြည့်နေတာကို သူ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရ သည်။ သူက ထိုတောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရရင်ကို အလို လိုနေရင်း စိတ်ထဲမှာ ပျော်နေတတ်ပါပြီ။

ကျောင်းဝင်းထဲ သူ့ကားလေး ဝင်လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးများက သူ့ကားလေးဆီသို့သာ ရောက်တုန်သည်။

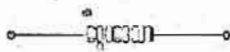
ခရေဇီ လူအများရဲ့ အာရုံစိုက်ခြင်းခံထားရသူပီပီ မျက်နှာကို ချိမော့... ထားသည်။ ဒီလိုမာနမျက်နှာမျိုးနှင့်မှ ခရေဇီရဲ့အလှက ပို၍ ပီပြင်သည်မဟုတ်ပါလား။ ခရေဇီက သူ့ဌေးကြီး ဦးဝင်းဝိန္တု၏တစ်ဦးတည်းသော သမီး၊ အလှတူရင် မလေးအဖြစ် နာမည်ကြီးလှသူပါ။ ခရေဇီက ဆိုင်ကယ်ကို အမျိုးမျိုး ပြောင်းပီးတတ်ကာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကားပင် စီး

တတ်သေးသည်။ ဒါကလည်း ခရေဒီရိုအလှမှာ လုံးကြီးတင်
လိုက်သည့် ပါဝါတစ်မျိုးပင်ပဲလား။ ခရေဒီရိုဘာသာနဲ့ လူတကာ
ယောက်ျားတကာတို့က သည်းသည်းလှုပ် ဝရဲပိုက်ပြီလား
ကတ်ကြတော့လည်း ခရေဒီရို ဒီလိုမာနကြီးတတ်နေတာ
သိပ်အဆန်းကြီး မဟုတ်တော့ပါ။

ကျော်ကြီးနှင့် သက်နှောင်တို့ တောင်မလေးတွင်
သိုက်နှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရ၍ ပိုဋီတ တားဟွန်းသံပေးလိုက်
သည်။ ကန်တင်းဘက် လိုက်ခဲ့ဆိုတဲ့ အိမ်ပွယ်မျိုးပေါ့။ ဒါကို
သူတို့ကလည်း သိနေသည့်အလား လက်ယမ်းပြုလာသည်။

ဒီနေ့တော့ သူမနဲ့ ခရေဒီရို သူတို့လေးယောက်
နှင့်အတူ တစ်နေ့လုံးရှိဖြစ်သွားတော့သည်။ အခုလိုကျပြန်
တော့လည်း သူမနဲ့သူတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလို ရုန်းနီ၊
ကျွမ်းဝင်သွားရတော့သည်။ အချိန်တိုတိုအတွင်း ဒီလောက
ထိ ခင်မင်သွားရတာကတော့ တုံးအတို သူမကို အစအနှောက်
သန်တဲ့ သက်နှောင်နှင့် ကျော်ကြီးက အချိန်မပြတ် စနောက်
နေကြခြင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

သူမတို့ အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ သိပ်ထူးဆန်း
တဲ့ ဝကားအချို့ကို ခရေဒီရိုက ဆိုလာသည်။

“ဖြူမ နင် ဝါဠီတို့ ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ဝါဠီလို့ပဲ မြင်တာပေါ့”

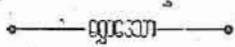
“ဪ... နင်ကလည်း တုံးလိုက်တာ။ ငါ့အပေါ်
ဆက်ဆံရေးကိုပြောတာ”

“တင့်အင်း... ငါ မသိဘူး”

“ငါကတော့ ဝါဠီကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ”

“အဆန်းပါလား။ နှစ်နဲ့လိုက်ဖက်မယ့်လူ ဒီကမ္ဘာ
ပေါ်မှာ ရှိသေးဘူးဆို”

“အခု ရှိသွားပြီ။ အဲ့ဒါ ပါဠိပဲ။ သူက တည်ကြည်
ကယ်၊ ခန့်ညားတယ်၊ ငြီးတော့ ငါနဲ့ဂုဏ်ချင်းလည်း ညီ
ကယ်။ ဘယ်အရာကိုမှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတဲ့ သူ့ရဲ့စတိုင်လ်ကို
ပါ သဘောကျတယ်။ သူဟာ ငါ့ရဲ့စံတွေနဲ့ အကိုက်ညီဆုံး
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ သူ ပရိသတ်လုပ်လာရင်တော့ ငါက
ပေါင်းညီတစ်ဦး အဆင်သင့်ပဲ။ ဘယ်လိုလဲ ဖြူမ။ ငါနဲ့ပါဠီ လိုက်

ဖက်ရဲ့လား”

ဒီစကားကို ခရေဇီက ရှက်ကုံးရှက်ကန်းပုံစံလေးနှင့် ခပ်ရဲရဲပြောချလိုက်ပေမယ့် သူမ ရင်အစုံကို ဆွဲဆန့်ကိုင် ပျော်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမ မျက်ဝန်းထက်မှာ ဘာလို့ အရေးကြည်တွေ ဝေဒနာပေးရသလဲ။

တုန်အက်အက်ဖြစ်ချင်နေသော အသံတို့ကို ထိန်းလိုက်ရင်း...

“လိုက်ဖက်ပါတယ်။ နှင်တို့နှစ်ယောက်က ကမ္ဘာမှာ အလိုက်ဖက်ဆုံး စုံတွဲဖြစ်မှာပါ”

သူမက အသက်မဲ့စွာ ပြောချလိုက်သည်။

သူမစကားကြောင့် ခရေဇီရဲ့မျက်နှာမှာ လပြည့်ဝန်းကြီးလို ဝင်းပသွားရပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာတော့ ထိရှက်အက်သံတွေ ဆူညံ၍ နေခဲ့ပါပြီ။

အမှန်တကယ်ဆို သူမကလည်း သူမ အလွန်ပင်။ ပါဠိလိုလူတစ်ယောက်ကို သူမ စိတ်ကူးမယဉ်သင့်ဘူးလေ။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာပဲ ကြည့်ကြည့်၊ အပြင်က သဘာဝ သရုပ်

ပြင်မှာပဲကြည့်ကြည့် မိုးနဲ့မြေ ဇာတ်သိမ်းတွေဟာ ဘယ်မှာများ လှပဖူးခဲ့လို့လဲ။ အမှန်ဆို ပါဠိကို စိတ်ကူးမင်းသားလေးအဖြစ်တောင် ဘဝထဲ မသွင်းသင့်ဘူးလေ။ အို... ငါ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာပါလိမ့်။ ပါဠိကရော ငါ့လိုမိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားမှာမို့လား။ ငါက လူတယ်ဆိုလည်း ထားပါတော့။ ခရေဇီလို မှန်နေအောင် အပြစ်ပြောစရာမရှိဘဲ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ပိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုကျော်ပြီး သူမကို မြင်ခဲ့မှာတော့ ယဟုတ်တာ သေချာနေသည်။ ပါဠိက ဒီလို သူမကို အရေးပေးပြီး ဆက်ဆံတယ်ဆိုတာလည်း သူမဘဝလေးကို စာနာလို့ သူမကို ခင်မိလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ပါဠိနဲ့ သူမ လားလားမျှပဲအစ်စပ်ဘူးဟု တထစ်ချ ယူဆကာ အတွေးတွေကို ဝေးရာဖီသို့ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ ပါဠိက ဆူးတစ်ချောင်းလို နှစ်ဝင်နေခဲ့ပြီလေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆို ပါဠိကို မတွေ့အောင် ကတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အဲ့လိုမှမဟုတ်ရင် သူမပဲ ခံစားရလိမ့်မယ်လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပါဠိက ခရေဒီကို သဘောကျသွားမယ်ဆိုတာ သူမ ကောင်းကောင်းကြီး လက်ခံထားမိသည်။

သူမ အဲ့ဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ပါဠိ အပါအဝင် ခရေဒီကိုပါ ရှောင်ဖယ်နေမိပါတော့သည်။ ဒါကို တခြားလူတွေက သတိမထားမိကြသော်လည်း ပါဠိက သံတိထားမိလာခဲ့သော အချိန်မှာတော့ သူမအလုပ်လုပ်ရာ စားသောက်ဆိုင်သို့ လိုက်လာကာ သူမကို တည်တည်ကြီး ပင် စိုက်ကြည့်ပြီး...

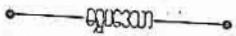
“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို ရှောင်နေရတာလဲ” ဟု ပင် မေးလာခဲ့ပါသည်။

သူမက ဘာသိဘာသာနှင့် စကားအမျိုးမျိုး လွဲချ ကာ အလုပ်ကိုအကြောင်းပြု၍ သိသိသာသာပင် ရှောင်ဖယ်

နေလိုက်သည်။ ပြေးသောသူနောက် လိုက်လေ့ရှိ၏ဟူသော စကားက သူမတို့ကို ပြောထားသည် ထင်သည်။ သူမက တမင်တကာ ရှောင်နေကာမှ ပါဠိက သိသိသာသာပင် ရှေ့တိုးလာခဲ့သည်။ သည်ပုံအတိုင်းဆို သူမနှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မှ ရှိပါတော့မလား။

ခုလည်းကြည့်ဦးလေ။ သူမ အလုပ်လုပ်တဲ့ ရွှေတောင်ဆိုသော ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ အားကစားဝတ်ပုံလေးနှင့် ရောက်နေခဲ့ပြန်ပါပြီ။ သို့သော် အစားအစာကို သူမ မဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ယောက်က သွားချပေးတာမို့ သူမက တမင်ပင် အလုပ်ရှုပ်ပြနေလိုက်သည်။ ဒါကို သူမကနာကြီး သန့်မှန်ကာ ထပြန်သွားပြန်သည်။ သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့်လည်း ဒီလိုတွေ ကြုံရဖန်များလာတော့လည်း နေသားကျသွားခဲ့ပါပြီ။ အခုဆိုရင် ပါဠိနဲ့ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် မပြောဖြစ်ကြတာ ကြာသွားခဲ့ပါပြီ။

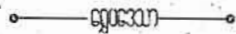
ထိုအတွင်း ခရေဖီနှင့် ပါဠိက ပိုရင်းနှီးသွားပုံရသည်။ ခရေဖီရနွတ်ခမ်းထက်မှာ ပါဠိကြီး မိုးမွန်နေရသည်။ ထိုအခါ

ဖျိုးတွေမှာဆို သူမက နှလုံးသားနဲ့ နားမထောင်ဘဲ နားနဲ့သာ ဝတ္တရားကျေ နားထောင်ပေးလေ့ရှိလာသည်။

ပါဠိနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူမ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ကျပ်ကြီးနှင့် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လွန်းရ၍ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားဘက် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

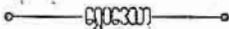
သူမရဲ့ခက်ဘီးနီနီလေးကို ဘုရားဝင်းအပြင်ဘက်မှာ သော့ခတ်ထားခဲ့ပြီး ဘုရားရှိခိုးကာ စိတ်အေးချမ်းကြည်စင်စေရန်အတွက် ဘုရားကို ရေ သပ္ပာယ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ နောက်ကျိနေပြီး ပါဠိကို သတိရသလိုလိုနှင့် ခံစားလာရ၍ ပါဠိထိုင်ခဲ့ဖူးသော ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ရော့ဝတီမြစ်ပြင်ကြီးကို ငေးမောရင်း ထိုင်လိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် အမှိုင်းသွားပြီး ဂျလိမ်း... ဂျိမ်းနှင့် အသံတွေ ဆူညံလာပါသည်။ အသံတို့က ကြောက်ခမန်းလိလိကြီးတွေမို့ သူမက နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ပြီး တုန်ယင်ကာ နှုတ်ကောက်ပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။ သူမရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နှင့် သိပ်ကြောက်နေမိသည်။ ပိတ်ထားမိသော

နားနှစ်ဖက်ကို ထပ်မဖွင့်ခဲ့သလို၊ လျှပ်ရောင်တွေကို အသည်းအေးလွန်း၍ မျက်လုံးကိုလည်း ဖွင့်မကြည့်ရဲပါ။ ဘယ်ဘဝက ပါရမီမုန်းမသိ။ မိုးခြိမ်းသံကို အသည်းပေါက်မတတ် ကြောက်ရပါသည်။ မိုးရွာတော့မယ်ဆိုတာ သိနေပေမယ့် ခြေထောက်တွေဟာ မိုးလုံရာသို့ ပြေးမသွားနိုင်ခဲ့တာ သူမရဲ့ အားနည်းချက်ပါ။ ထိုစဉ် သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ်သို့ မိုးစက်ကလေးတွေ ခုန်ဆင်းလာသည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့စိုသွားရသည်။ မိုးခြိမ်းသံတွေ တိတ်သွားပြီအထင်နှင့် သူမနားနှစ်ဖက်ကို ဖွင့်ချလိုက်ချိန်တွင် . . .

“ဂျိမ်း . . . ဂလိန်း”

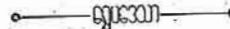
ဆိုသော ကြောက်မက်ဖွယ်အသံဆိုးကြီးကြောင့် သူမ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် နားနှစ်ဖက်ကို ပြန်၍ ပိတ်ပစ်လိုက်မိပြန်သည်။ ထိုစဉ် သူမကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးပေါက်ကလေးတွေ ထပ်မကျလာတော့၍ သူမက မိုးတိတ်ပြီအထင်နှင့် ထရပ်လိုက်သည်။ သူမရှေ့တွင် မားမားကြီးရပ်နေသော တောင့်တောင့်တင်းတင်း ခန္ဓာကိုယ် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး

ကြောင့် သူမ လန့်သွားရသည်။ ဘုရားရေ . . . ပါဠိပါလာ။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဘာကြောင့် သူမကို ပေါက်ထွက်မတတ်ကြည့်နေရတာလဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ မိုးက မစီသေးပါ။ သည်းသည်းထန်ထန် ရွာသွန်းဆဲ။ ပါဠိက ထီးအကြီးကြီးနှင့် မိုးထားပေး၍ သူမတို့ လုံခြုံနေခြင်းရယ်ပါ။ ပါဠိက သူမကို မျက်ဝန်းထဲမှ ပျောက်သွားမှာစိုးသည့်အလား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေခဲ့သလို သူမကလည်း ခုလိုနီးနီးကပ်ကပ် မမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ပါဠိရဲ့မျက်နှာ ခပ်ချောချောကိုသာ တဒင်္ဂလေး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပါဠိရယ် ရှင့်ကို ဒီလိုလေးပဲ အမြဲငေးနေရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲ။ သဘောဖြူလေ ရှင့်ကို ငေးကြည့်ခွင့်ရရင်ပဲ ကျေနပ်နေပါပြီ။

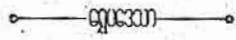
မိုးကလည်း သည်းသည်ထက် ပိုသည်းလာ၍ ထီးက သူမတို့နှစ်ကိုယ်စာ မလုံနိုင်တော့ပါ။ သူ့ကို မမြင်ဖူးသူ တစ်ယောက်လို ငေးကြောင်ပြီး ကြည့်နေသော သူမရဲ့ လက်အေးစက်စက်ကိုသာ ဆွဲကိုင်ပြီး မိုးလုံသောနေရာ ကျဉ်း

ကျဉ်းလေးကို ဝင်ခိုလိုက်သည်။ မိုးက ဘယ်အပြုံးနှင့်မှန်း မသိ သည်းသည်းမဲမဲပင် ရွာချနေသေးသည့်အတွက် အေးစက်စက် လေထုက သူမကို တုန်ယင်လာစေပါသည်။ မိုးရေတွေ ရွှဲနှစ်နေသော သူမကိုယ်ခန္ဓာလေးပေါ်သို့ သူ့ရဲ့အပေါ်ဝတ်ကျွတ်ကို ချွတ်ကာ လှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။ ပါဠိရဲ့အပြုအမူလေးကြောင့် သူမက ရင်တုန်သွားရသည်။ သိပ်ချမ်းနေလွန်းသည့် အတွက် မငြင်းပယ်မိပါ။

ပါဠိက သေးတစောင်းလေး တွေ့နေရသော သူမမျက်နှာကို မသိမသာလေး မိုးကြည့်နေသည်။ ဒါကို သူမ သိနေသော်လည်း နှစ်သက်မိလာ၍ ပါဠိကောင်းကောင်း ကြည့်ခွင့်ရအောင် သူမ အကြည့်တွေကို အဝေးဆီသို့ ပို့ထားလိုက်သည်။ သူမတို့ အစုချိန်ထိ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဖြစ်ကြသေးပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ နှလုံးသားတွေ ကျွမ်းထိုး မိုးပျံဖြစ် နေကုန်ရပါသည်။

ဒီလို တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ကြုံပြန်တော့လည်း ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နှင့်မှ ဖြေရှင်းပြကြစရာမလိုတော့

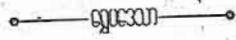
သလိုပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တတ်သိနားလည် သွားကြသယောင်ပင်။

“ဟို . . . ပါဠိရဲ့ဂျာကင်တစ်ထည် သဘောဖြူဆီမှာ ရှိပြီးသားလေ။ သဘောဖြူ သေချာလျှော်ထားပါတယ်။ မပေးဖြစ်သေးတာ”

“ဘယ်သူက လိုက်တောင်းနေလို့လဲ”
ဘုတောတောစကားက မကျေမနပ်လေး ထွက် ကျလာသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
“ဘာကိုလဲ”
“အားလုံးအတွက်ပါ။ အင်္ကျီဖိုးလည်း ပြန်ပေးချင် တယ်။ ပါဠိ မကြိုက်မှာ စိုးလို့ပါ”

“မင်းအတွေးတွေ သိင်ချော်နေပြီ သဘောဖြူ။ ကိုယ် မင်းကို စိတ်မဆိုးချင်ဘူး။ ကိုယ်မင်းကို စိတ်တိုရလွန်း လို့ တစ်ခုခုပြောမိမယ်ကြတိုင်း မင်းမျက်နှာကို မြင်ရင် ဒေါသ တွေက ပျောက်ပျောက်သွားရလွန်းလို့ မင်း သက်သာနေ

တာ။ ပြောစမ်းပါဦး မင်း အခုတလော ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် ရှောင်နေတာလဲ”

“ဘယ်မှာရှောင်လို့လဲ”

“မင်း မလိမ်တတ်ဘဲ မလိမ်နဲ့ သဘောဖြူ။ မင်းက ဒီလိုလုပ်တော့ ကိုယ်က အရှုံးကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေရတယ်ဆို တာရော မင်း သိရဲ့လား။ ဟမ်း . . . ကိုယ်က မင်းမတွေ့အပ် တဲ့လူလား။ ဘာလဲ ကိုယ်က မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ မထိုက်တန်လို့ လား”

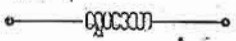
“မဟုတ်ဘူး။ အဲ့လို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ပြောလေ။ မင်း ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကို ရှောင် နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း”

ဟုသာ သူမပြောနိုင်တော့သည်။ မျက်ရည်ဥကြီး တွေက သူမပါးပြင်ပေါ် ခုန်ဆင်း၍ လာခဲ့ပါပြီ။

“မင်း . . . အဲ့လိုမငိုနဲ့။ မင်းမျက်ရည်တွေက ကိုယ့် ကို သိပ်ခံစားရစေတယ်”

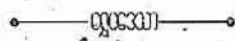
ဟုသာ ခပ်အက်အက်ပြောပြီး သူမမျက်ရည်တွေ ကို လက်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပထမ ဆုံးအကြိမ် တောင်းပန်မိခြင်းပါ။ မင်းကိုယ်ကြောင့် ငိုနေတာ လား”

သူမကို တယုတ်ယုတ်ကြင်ကြင်နာနာ မေးလာတဲ့ သူ မျက်ဝန်းလေးတွေကို သူမက ဘယ်လိုနုလုံးသားနဲ့ ကျော ပိုင်းရပါမလဲ။

“မင်း နောက်ဆို ကိုယ့်ကို အဲ့လိုမရှောင်ပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ်အရမ်း ခံစားရတယ်။ ကိုယ် မင်းကို နေ့တိုင်းတွေ့ချင် တယ်။ စကားပြောချင်တယ်။ ကိုယ် မင်းနဲ့ စကားပြောရရင် ပျော်တယ်။ မင်းက ကိုယ့်ကို အဲ့လိုကြီးရှောင်နေတော့ ကိုယ် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရန်လုပ်ချင်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဘာလိုသလိုလို့နဲ့ နေလို့ထိုင်လို့ မကောင်းဘူး”

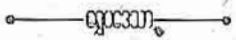
ထိုစကားက နည်းနည်းလေးဆိုပေမယ့် ယိုင်နဲ့နဲ့ သူမနုလုံးသားက လဲကျလုလု ယိမ်းထိုးသွားရသည်။

“လောကမှာ သဘောဖြူ သံယောဇဉ်အဖြစ်မိဆုံး
သော လူတစ်ယောက်ဟာ ရှင်ပါပဲ ပါဠိ”

သူမ သက်ပြင်းမောကိုရှိုက်ရင်း...

“သဘောဖြူလေ အမေဆိုတာကိုလည်း မသိ
သလို၊ အဖေကိုလည်း မမှတ်မိဘူး။ အမေက ချောသလား
မသိဘူးနော်။ သဘောဖြူ သိပ်ငယ်သေးတော့ မမှတ်မိဘူး။
အမေ့ကို သိပ်မှတ်မိချင်တာပဲ။ သဘောဖြူရဲစိတ်ကူးထဲမှာ
ပုံဖော်ကြည့်နေမိတဲ့ အမေက ခပ်ချောချော အဖိုးသမီး တစ်
ယောက်ပဲ။ သဘောဖြူကို သမီးလို့လည်း ခေါ်တယ်။ ကြင်
ကြင်နာနာလည်း ဆက်ဆံတယ်။ အဖေ့အတွက် အမေရယ်
သဘောဖြူရယ် မီးဖိုခန်းမှာ ချက်ပြုတ်နေကြတယ်။ ပြီးတော့
သဘောဖြူ ငိုရင် အမေက မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေး
တယ်။ အမေက သိပ်ချောတာပဲ။ သဘောဖြူဆိုတဲ့ နာမည်
လေးကို သဘောဖြူသိပ်ကြိုက်ပဲ သိလား။ အဲ့ဒါ အဖေ့ရဲ့
တစ်ခုတည်းသော အမွေလေ။ ဦးလေးက ပြောတယ်။ အဲ့ဒီ
နာမည်လေးကို အဖေကိုယ်တိုင်ရွေးပေးခဲ့တာတဲ့။ သဘော

ဖြူ အရမ်းပျော်တယ်။ မမှတ်မိတဲ့ အဖေ့ကိုလည်း ကျေးဇူး
တင်တယ်။ အဖေ့အမေ့ကို မမှတ်မိတဲ့အတွက်လည်း
တောင်းပန်နေမိတယ်”

ဓေ့တက်လွှာသော မျက်ရည်ကြည်များကို ပုတ်
ဝတ်လိုက်ပြီး...

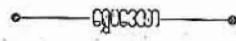
“ဘာတွေပြောနေမိလဲ မသိဘူး”

“မင်း ငိုချင်တယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကို မှီပြီး ငို
လိုက်ပါ။ ကိုယ် အဝေးကိုပဲ ကြည့်နေပါမယ်”

ထိုအခါမှ ပါမစ်ရသွားသူတစ်ယောက်နယ် သူမက
မျိုးပွဲချင့်ရှိက်လိုက်မိပါတော့သည်။

သူက သူမရဲ့ပခုံးစွန်းတစ်ဖက်ကို ဖွဖွလေး ဆုပ်
ကိုင်ပေးပြီး နှစ်သိမ့်ပေးသည်။ သူမ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီနေ့မှ
“လောကကြီး ခံစားသွားရတာလဲ။ ပါဠိရှေ့မှာ သူမက ဒီလို
ကြီးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးလေဟု အသိဉာဏ်တစ်ခုနှင့် ဆင်ခြင်
တာ...”

“ရှင်ဟာလေ သဘောဖြူအပေါ်မှာ အကောင်းပေး

ဆုံး လူပဲ”

“ဒါဆို နောက်ရှောင်မနေရဘူး။ ကိုယ်က မင်း ဝမ်းနည်းနေတဲ့အခါ နှစ်သိမ့်ပေးမယ်။ မင်း ငိုချင်ရင် ပရုံးခဏ ငှားပေးမယ်။ မင်းက နတ်ပန်းလေးဆို ကိုယ်က ဘီလူးကြီးလုပ်မယ်”

ကဲ . . . သူမမှာ ငြင်းဆန်နိုင်စရာ ခွန်အားတို့ ပျောက်ဆုံးကုန်ရပါပြီ။

သူမက နှစ်မြိုက်စွာပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတော့သည်။

လေလေးရွှန်ကာ ကားသော့ကို လက်ညှိုးထိပ်မှာ လှည့်ရင်း အိမ်ထဲဝင်လိုက်တော့ ကြီးမေနှင့် ရွန်းရွန်းဝေအောင် စကားပြောနေသော ခရေဇီကြောင့် သူ အံ့သြသွားရသည်။

“သားတောင် ပြန်လာပြီကိုး။ လာတိုင်ပါဦးကွယ်။ သားနဲ့ခရေဇီက သူငယ်ချင်းတွေဆို”

“ခရေဇီက ဘယ်လိုလုပ်”

“ဪ . . . သားက မသိသေးဘဲကိုး။ ခရေဇီက ပိုဘက်ခြံက ဦးစပ်ဝါနွဲ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေ”

ဒီအခါမှ သူ သဘောပေါက်သွားရသည်။

“ကဲ . . . သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားပြောနှင့် ကြည့်။ ကြီးမေ လုပ်စရာလေး မပြတ်သေးလို့”

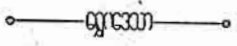
ဟုဆိုကာ ကြီးမေက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထထွက် သွားသည်။ ဒီတော့မှ ခရေဇီက . . .

“ငါ အဆောင်ကနေထွက်ခဲ့ပြီလေ။ အဆောင်မှာ နေရတာ ထင်သလောက်လည်း ပျော်ဖို့ မကောင်းပါဘူး။ ကျည်းတယ်။ မိန်းကလေးတွေ စုနေကြတော့ စကားများတယ်”

မဆီမဆိုင် ခရေဇီရဲ့စကားကြောင့် အဆောင်သူ ဖြစ်တဲ့ သဘောဖြူကို စိတ်ပူသွားမိသည်။

ဒီနေ့က ခရေဇီနဲ့ သူ စကားအကော်လေး ပြောဖြစ် သွားကြသည်။ ခရေဇီက တော်တော်လှပြီး အဆင့်အတန်းရှိ တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သူ လက်ခံပါသည်။ ခရေဇီက သူ့ကို ရေလာမြောင်းပေးစကားများ ဆိုလာပါ သော်လည်း သူ ရှေ့ဆက်မတက်ပါ။ အဲ့ဒါ ခရေဇီကို သူ ရင် မခုန်မိလို့ပါ။

သူ့နှလုံးသားစိတ်အာရုံတစ်ခုလုံးကို သဘောဖြူရဲ့

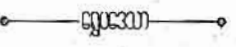

ပုံရိပ်တွေက စိုးမိုးဒနခွဲပါသည်။ သဘောဖြူက ချစ်စရာ ကောင်းသည်။ အပြစ်ကင်းစင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နှလုံးသား ကို နိုးထရှင်သန်စေသည်။ အချစ်မှာ ဘာပကာသနမှ မပါ ဘူးဆိုတာ သူ ရိုးရိုးလေး လက်ခံမိသွားပါသည်။

ခရေဇီပြန်သွားပြီးတော့ သူ ရေမိုးချိုးကာ အသစ် လွင်ဆုံး အဝတ်အစားကို ဝတ်လိုက်ပြီး ကတ္တီပါဘူးအသေး လေးကို အကျီအိတ်ကပ်ထဲထည့်ကာ အပေါ်ဝတ်ဂျာကင် တစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ရှင်းသန့်နေသော သူ မျက်နှာကို မှန်ထဲပြန်ကြည့်ကာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံး လိုက်သည်။

သူ့ကားကို စီတာပူရပ်ကွက်ထဲသို့ ဦးတည်ကာ မောင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမလေးရဲ့အဆောင်ပေါက်ဝ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ကာ စောင့်နေလိုက်သည်။ သူ ကြာ ကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။ သဘောဖြူ စက်ဘီးလေးတွန်းပြီး ထွက်လာသည်။

“ဟိတ်”

“အမလေး”

“အလုပ်သွားမလို့လား”

“အင်း”

“မင်း ဒီနေ့ အလုပ်လာမယ်လို့ သူတို့တွေ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟဲ့... ဟဲ့... ကိုယ် မင်းအတွက် ခွင့်တင်ခဲ့ တယ်”

ထူးဆန်းတဲ့ သူကို သူမက တအံ့တသြလေး ကြည့် နေလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီလို မျက်လုံးပြူးလေးနဲ့ ကြည့်ရင် ကိုယ် သိပ် အသည်းယားတယ်”

သူက ရွတ်နောက်နောက်ကလေး ပြောလျှင် သူမ က ရင်ခုန်ချင်သွားသည်။ သူက ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် သူမလက်ထဲမှ စက်ဘီးကို လက်လွှဲယူလိုက်ပြီး အဆောင် ဝင်းထဲကို ထိုးထည့်ထားကာ သူမကို ကားပေါ်တက်ဆိုသော အမူအရာနှင့် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူမမှာ သာ နားမလည်နိုင်လွန်း၍ ကြောင်နုစွာ ရပ်နေမိဆဲ။ ဒါကိုပဲ

သူက စိတ်မရှည်နိုင်စွာ သူမရဲ့လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲပြီး ကားပေါ်တက်စေလိုက်သည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ သူက ပြုံးပြုံးလေး စိုက်

ကြည့်ပြီး...

“အဲ့ဒီနေရာမှာ ထိုင်ရတာ မင်း ပထမဆုံးပဲ”

ဟု သူက ပဟေဠိဆန်ဆန် ပြောပြန်သည်။

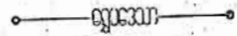
ထူးဆန်းသော သူ့အပြုအမူကို သူမ နည်းနည်း တော့ အံ့အားသင့်မိပါသည်။ ကားလေးမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြို့ပြင်ဘက်ကို ရောက်လာတော့ သူမ ပိုနားမလည်နိုင်ဖြစ် သွားရသည်။

“ဟဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲလို့မေးချင်တာ မဟုတ်လား။ ကိုယ် ဖြေမှာပါ။ ရော်ဘွန်ကိုလေ”

“ဟင်”

နားမလည်နိုင်တာကြီး ထပ်သွားရသည်။ ရော် ဘွန်ဆိုတာမျိုးက ခံရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေ ဆိုတောင်း

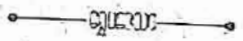
သမ္မုပြုတဲ့အခါမျိုးကို အတွဲတွေ အပျော်အပါးသွားတာမျိုးကို အတွက်သာ စိတ်အပန်းဖြေစရာ သာယာတဲ့နေရာလေးပါ။ အခုတော့ သူက ဘာအတွက် ...

ရှော်ဘွန်ကိုရောတီးတော့ သူက ကားပေါ်မှာ အမြန် ဆုံးဆင်းကာ သူမဘက် ကားတံခါးကို လာဖွင့်ပေးသည်။ ရှုတ်တရက် ကြည့်နူးသွားတဲ့ သူ့အပြုအမူအတွက် သူမမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားရသည်။ သူက ကျွတ်ကျွတ် အိတ်အဖြူလေးကိုလည်း ဆွဲကာ စင်ခြင်းလေသာအောင် အဆောက်အညီကြီးဆီသို့ ဦးဆောင်လိုက်သည်။ သူမမှာသာ နားမလည်နိုင်စွာပင် သူ့နောက်မှ စပ်ရီရီ လိုက်ပါသွားရ သည်။

သူက အိတ်ဖြူဖြူလေးထဲမှ ဘူးခိုင်းပိုင်းကြီးကို ထုတ်ကာ ဖွင့်လိုက်တော့ လှပတဲ့ ကိတ်မုန့်တစ်လုံး ထွက်ကျ လာသည်။

"Happy Birthday

သဘောဖြူ"

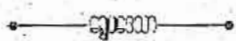
ဟု ရောင်စုံတလုံးလေး ရေးထွင်းထားသည်။

သူမ သိပ်အံ့သြသွားရသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဒီနေ့ သူမမွေးနေ့ပဲ။ ကြည့်စမ်း သူမ မေ့နေလိုက်တာ။ သူမကိုယ် တိုင်ပင် သတိမရသော သူမရဲ့မွေးနေ့ကို သူက ဘယ်က ဘယ်လို ...

"အံ့သြနေပြန်ပြီလား။ မင်းက သိပ်ရိုးစင်းတာပဲ။ ဖိတ်ထဲက ခံစားချက်က မျက်နှာမှာ အထင်းကြီး ပေါ်နေ ထယ်။ ဟန်ပန်ရှေ့ဘူး။ မအံ့သြပါနဲ့။ ကိုယ်က မင်းအကြောင်း တွေ တော်တော်များများ သိထားပြီးသားပါ။ မင်းက ပန်းနု ရောင် ကြိုက်တယ်။ ကိတ်မုန့်ကို နှစ်သက်တယ်။ ဝိုးဒိုမ်းသံ ကို ဒေသာထက် ကြောက်တယ်ဆိုတာက အစပေါ့။ ကျောင်း သားခရီးရာဌာနရှိနေတော့ မင်းမွေးနေ့က စုံစမ်းဖို့ မခက်ခဲပါ တူး"

"သူများကို အံ့သြအောင်လုပ်တတ်တဲ့နေရာမှာ တော့ ရှင်က ဆရာကြီးပဲ"

သူမရဲ့ထောပနာပြုသံလေးကို သူက တဟ်ဟ်

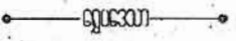

ရယ်ရင်း...

“ဘယ်လိုလဲ မွေးနေ့ရှင်... ကိတ်မုန့်ကို ဒီအတိုင်း ပဲ ကြည့်နေတော့မှာလား”

သူမက ဒီတော့မှ ကိတ်မုန့်ကို သတိရသွားကာ ခွဲလိုက်သည်။ လက်ခုပ်တီးမယ့်လူမရှိတဲ့ သူမရဲ့မွေးနေ့ပွဲက တိတ်ဆိတ်လို့ရယ်ပါ။ သူမက မွေးနေ့တိတ်ကို ဇွန်းလေးကော်လိုက်ပြီး သူ့ကို ခွဲကျွေးလိုက်သည်။ သူတ ကျေနပ်ပီတိများစွာနှင့် စားလိုက်ပြီး သူမကို ရှုန်းရှုန်းစားစားကြီး ကြည့်ကာ သူမရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူမမှာ သူ့ရဲ့ အပြုအမူအတွက် အံ့အားသင့်နေစဉ် သူက အိတ်ကပ်ထဲမှ ကတ္တီပါဘူးလေးကို ထုတ်လိုက်ပြီး သူမထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တိကျတဲ့အခြေက ရှိနှင့်ပြီးသားပါ။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်။ အချစ်အကြောင်းကို ဖွဲ့နွဲ့ပြီး မတင်စားတတ်ပေမယ့် ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်ရတာပါ။ မင်းကို တစ်နေ့မမြင်ရရင် ကိုယ် မနေတတ်ဘူး။ သေချာပါတယ် ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်နေပြီ”

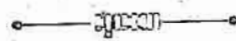
တရဝင်ပြောလာတဲ့ သူ့စကားလုံးတွေကြောင့် သူမ နှလုံးသားနှုန်းလေးမှာ ကျွမ်းသီးစိုးနှင့် တဒိန်းဒိန်း လှုပ်ရှားနေရတော့သည်။

“မင်း တိုယ့်တို အဲဒီလိုကြီးကြည့်မနေနဲ့။ တစ်ခုခု တော့ ပြန်ပြောဦးလေ။ မင်း ကိုယ့်တို ခံစားရအောင်တော့ မလှုပ်နဲ့ကွာ။ ကိုယ်က အများကြီးမျှော်လင့်ထားတာ။ မင်းကို တစ်နေ့နေ့မှာ လက်ထပ်ချင်တယ်။ မင်း လက်ခံမှာလား”

သူမမှာ စကားလုံးတို့ ပျောက်ဆုံးကုန်ရပါသည်။ သေချာသည်။ သူမမှာ ကြည့်ရှုရင် ခုန်ရလွန်းလို့ စကားလုံးတွေ ထွက်ကျမလာတော့တာပါ။ ဒါကို သူကလည်း မချင့်မရဲ ဖြစ်ရကာ...

“တိုယ် ဒီလက်စွပ်တို မင်းအတွက် သတ်မှတ်ထားတာ။ မင်း လက်ခံမှာလား”

သူ အာစေးရွာ မပြောရဲ ပြောရဲလေးနှင့် ပြောလိုက်ပြီး ရှက်ဝဲဝဲလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။ အမှန်က တကယ်ဆို သူက ရဲရင်းတဲ့လူလေ။ သူမခံရမှာ သာကြောင့်

အဲလိုဖြစ်သွားရတာလဲ။ အနည်းငယ်ရှုတ်နေပုံရသော သူ့ပုံစံကို သူမရင်ထဲ တစ်မျိုးလေး ခပ်အေးအေးခပ်စားသွားရတာ သူမရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကို ငုံ့နေသော သူ့ချက်နှာရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

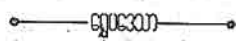
ဒီတော့မှ သူက အရှက်ပြေသွားတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဝမ်းသာအားရနှင့် ကတ္တီဝါဘူးတို့ ဖွင့်တာလက်စွပ်ကို သူမရဲ့လက်သူကြွယ်မှာ စတင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

“ရှင်က သိပ်တော်တာပဲ။ လက်အတိုင်းတို့ သူ့ပြီး ဝယ်လာတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အဲဒါ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ ကြင်ဖော်ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ဟင် . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့လက်သန်းနဲ့တိုင်းပြီး ဝယ်လာတာ။ ကြင်ဖော်မှန်ရင် ယောက်ျားလေးရဲ့လက်သန်းနဲ့ မိန်းကလေးရဲ့လက်သူကြွယ်က အတိုင်းအဆ တူရမယ်တဲ့”

“ဘာကြီးမှန်းလဲမသိဘူး”

“ရှက်သွားတာလား”

“ဘယ်မှာရုတ်လို့လဲ”

“မလိမ်တတ်ဘဲ လိမ်ပြန်ပြီ”

တိုစဉ် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး

အမှောင်တိကျသွားပြီး . . .

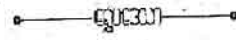
“ဂျိမ်း . . . ဂလိန်း”

“အမလေး”

မိုးခြိမ်းသံကြောင့် သူမမှာ လန့်ဖျပ်သွားရတာ သူမ ရှေ့မှာရှိသော သူ့ကို ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။ သူကလည်း သူမကို ဖွဖွလေး ဖက်တွယ်ထားတာ . . .

“သိပ်ကြောက်နေလား”

ဟု ကိုးညှင်းစွာမေးလာလျှင် သူမက ခေါင်းကလေး ညီဆတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ မိုးခြိမ်းသံညံ့နှင့်အတူ မိုးစက် မိုးပေါက်လေးတွေကလည်း ခုန်ဆင်းလာသဖြင့် သူ့ရဲ့သန်မာ

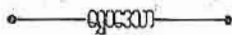
တုံ့လက်အစုံတို့နှင့် သူမကိုယ်လေးကို ထိန်းတာ မီးလွတ်ရာ
သို့ ခေါ်လာလိုက်သည်။ မိုးရွာလာ၍ အေးဆီခိုစိမ့်လေးဖြစ်
လာတာကြောင့် သူ့ရဲ့အပေါ်ဝတ်ရုံကင်တို ချွတ်ကာ သူမ
ကိုယ်လေးပေါ် လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

သူမက နွေးသွားရပေမယ့် အင်္ကျီလက်တိုလေးနှင့်
သူက အေးနေပုံရ၍ သူ့ကို အင်္ကျီတစ်ဝက်ပေးကာ ခြုံစေ
လိုက်သည်။ သူကလည်း သဘောကျစွာ သူမရဲ့ပခုံးစွန်းတစ်
ဖက်ကို လက်ဖြင့် အသာလေးဖိကပ်ထားပြီး သူမခေါင်းလေး
ကို သူပရုံးပေါ် ဖိုကျစေလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ အင်္ကျီတစ်
ထည်ကို နှစ်ယောက်တူတူခြုံဖြစ်သွားကာ နှစ်ယောက်လုံး
နွေးထွေးသွားရသည်။

“ကိုယ်နဲ့မင်းက ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတာပေါ့
နော်”

“သူနော်”

“ရှက်နေတာလား။ ဟား...ဟား...ရယ်ရယ်
နော်။ ကိုယ်က မင်းကိုပဲချစ်တယ်ပြောရတာ။ မင်းက ကိုယ့်

“တို ပြန်လို့အခြေမှမပေးသေးတာကိုး”

“အဲလိုမဟုတ်ရင် ဒီလိုမျိုး ဟာ...ဘာကြီးမှန်း

မသိဘူး”

“မရှက်ပါနဲ့။ ကိုယ်က ချစ်လို့စနေတာ။ ကိုယ်က
မင်းကို ဖြူလေးလို့ခေါ်မယ်နော်။ ကိုယ့်ကိုလည်း ပါဠိလို့ မခေါ်
တော့နဲ့၊ သူ့စိမ်းဆန်တယ်”

“ခါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ဖြူလေးရင်ထဲမှာရှိတဲ့ နာမ်စားကိုခေါ်ပေါ့”

“ဟိ...ဟိ...ရှက်စရာကြီး”

“ချစ်ရင် မရှက်ရဘူး ဖြူလေးရဲ့”

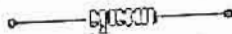
“ဒါဆိုရင် ကိုလို့ခေါ်မယ်နော်”

“တော့ဗျာ... ရှက်နေပြန်တာလား”

ဟုဆိုကာ သူမမျက်နှာမလေးကို ဆွဲမော့လိုက်ပြီး
သူမ ပါးလေးကို မွှေးကြာလိုက်သည်။

“ဟာ... ဘာကြီးမှန်း မသိဘူး”

သူမက မျက်စိဝဲလေးနှင့် ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်သည်။

“ဟော... ရက်နေပြန်ပြီလား။ ရက်နေရင် ပြန်ပြီး တော့...”

“သွား... ကို... မကောင်းဘူး”

ဟုဆိုကာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို ထုရိုက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကောင်းကင်ယံမှ ...

“ရိုမ်း... ဂလိန်း”

သူမက လန့်ကာ သူ့ကိုဖက်ထားပြန်ပါသေးသည်။

“ကြောက်နေတာလား။ မကြောက်ပါနဲ့။ သင်ကြား

မင်း စီးတဲ့ရထား ရှန်တီနီလုပ်နေတာပါ”

“ဟွန်း”

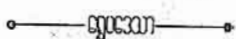
တိုက် ခုလိုလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းလေး အချွန်း

ဖောက်တတ်ပြန်ပါသေးသည်။

“ကိုယ် မိုးခြိမ်းသံလေးတွေတို့ သိပ်ကျေးဇူးတင် တယ် သိလား”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့”

“မိုးမက်တွေကြောင့် ဖြူလေးကို ကိုယ် ချစ်မိသွား

တယ်။ ညစဉ်ညထိုင်း တို့ယုံအိပ်မက်တွေကို မိုးမိုးထားတာ က မိုးရေတွေကြားထဲမှာ သိပ်ကြောက်နေတဲ့ ဖြူလေးရဲ့ ဝှံ့ရိပ် ပဲ။ ဖြူလေးကို ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်။ ပြီးတော့ မိုးခြိမ်းသံ လေးတွေ။ မိုးခြိမ်းသံလေးတွေသာ မရှိခဲ့ရင် ဖြူလေးကို ကိုယ် ခုလို ဖက်ထားခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

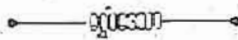
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကို”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ဖြူလေးကို ချစ်ပေးလို့ပါ။ ကိုရဲ့အချစ်ကို ဖြူလေး ယခုနိုင်ဘူးဆင်ပြီး ဝမ်းနည်းခဲ့ဖူးတယ်”

“ကြည့်ဝမ်း... တိုယ်တောင် မသိလိုက်ဘူး။ ဖါဆို ဖြူလေး တို့ယုံကို ချစ်တယ်လို့ ပြောဖို့တော့ လိုလာပြီထင် တယ်”

“လိုသေးလို့လား ကိုရယ်။ ကိုကို စစတွေချင်း ကည်းက ဖြူလေးတ ရင်ဆန်ခဲ့ရတာပါ။ ပြီးတော့ တို့ကို ထပ် ပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဖြူလေးမွေးနေ့လက်ဆောင် တစ်ခါ ပဲ ယခုရူးဘူး။ တို့ပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဟာ ဖြူလေး

အတွက် ပထမဆုံးပဲ”

“ဒါဆို ကိုယ် အပျော်တစ်ခုမှာ နောက်ထပ်ဆင့် ထပ်ပျော်သွားပြန်ပြီ။ ကိုယ်က နည်းနည်းတော့ အတ္တကြီး ဟယ်။ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ပထမပဲဖြစ်ချင်တာ”

“ကိုဆန္ဒ ပြည့်ဝမှာပါ။ တိုက ဖြူလေးအတွက် ပထမဆုံးလူနဲ့ နောက်ဆုံးလူပါပဲ”

“ဖြူလေးကို သိပ်ချစ်တယ်”

ဟုဆိုကာ တိုးဖက်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

အခုတော့ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး အချစ်တွေအောက် မှာ နွေးထွေးပျော်ဝင်နေပေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဝါဠီ။ မင်း မနေ့က အတော်ခရီး ချောက်ခဲ့ရဲ့လား”

“အာရ ငင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မင်း မနေ့က သဘောဖြူကို ကားပေါ်တင်ခေါ်သွား တာ ငါတွေ့တယ်။ မသင်္ကာလို့ နောက်ကလိုက်ကြည့်တာ။ ငါ မုန်းတာ မမှားဘူးဆိုရင် မင်းတို့ ဂျော်ဘွန်သွားတာပဲ ဖြစ် ပုံပယ်”

“မင်းကိုတော့ ငါ ညာလို့ရတော့မယ် မထင်ဘူး”

“ဘာလဲ။ မင်းက ငါတို့ကို ညာချင်သေးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ကျော်ကြီးနှင့် သက်နှောင် မရောက်လာကြသေး
၍ သူတို့နှစ်ယောက် ကန်တင်းမှာထိုင်ကာ စကားပြောနေကြခြင်းရယ်ပါ။

“မနေ့က သဘောဖြူရဲ့အဖွားနေလေ။ မင်းက ငါ့
ထက် ဦးသွားတာပေါ့ကွာ”

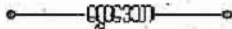
“ဘာ . . . ဒါဆို မင်းဘာလည်း”

“ငါ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ သဘောဖြူရဲ့မျက်လုံးတွေကို ငါ ဖတ်တတ်နေလို့ပဲ။
မင်း အဖြေရလိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“အွန်”

“သဘောဖြူက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် တကယ် ရိုး
သားဖြူစင်တာကွ။ မင်း ဂရုစိုက်ဖို့ကွာ။ ငါတော့ သူ
အပေါ် သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင်
ကြိုးစားမှာပါ”

“သူ သိပ်ဖြူစင်လွန်းလို့လဲ ငါ ချစ်ခင်သွားတာ ထင်

တယ်”

“ငါ ခိုင်မိပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါ ရိပ်မိနေတာ တစ်ခု
ရှိသေးဘယ်။ အဲဒါ ခရစ် မိတ်ဆက်ပေးမှ မင်းနဲ့သဘောဖြူ
သိခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ”

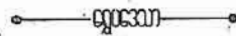
“မင်း သိပ်တော်တယ် အာဂူ။ ဟုတ်တယ် ငါနဲ့
သဘောဖြူ အရင်တည်းက ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ မင်း ဘယ်လို
လုပ်သိလဲ”

“သဘောဖြူက သိပ်ဖြူစင်လွန်းတော့ ဟန်မဆောင်
တတ်ဘူးလေ။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ခန့်မှန်းလို့ရတယ်။
ပြီးတော့ မင်းဆောင်းလေ့ရှိတဲ့ ထီးအမျိုးအစား သဘောဖြူ
မှာလည်း တွေ့ရတယ်”

“ထော်ပြီးရင်း တော်ရင်းပါလား အာဂူ။ မင်းက
အသေဆိတ် ဖောင့်ကြည့်နေတာပဲ”

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်တွေ ဘာတွေဖောင့်ကြည့်နေ
ကြတာလဲ”

ဟု နားစွန့်နားဖြားကြားသမျှကို ထောက်ပြီး ကျော်

ကြီးနှင့် သက်နှောင် ပေါ်လာကြသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ။ အတန်းတက်ရဦးမယ်လေ”

“ထုံးစံအတိုင်းဆိုပါကွာ။ ကောင်းမလေးအချာတာ မြင်ရင် မနေနိုင် မထိုင်နိုင်တာ ကျော်ကြီးဆိုလေ”

ဟု သက်နှောင်က ရွတ်နှောက်နှောက် ပြောလိုက်သည်တွင် ကျော်ကြီးမှာ ရူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားကာ . . .

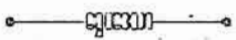
“မင်းကရော မပါလို့လား”

“အရှုံးက တစ်ဖူးသာလုပ်မနေကြနဲ့။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံး အတူတူပါ။”

“ဘာလဲ . . . အာဂူ မင်းက မနာလိုချင်လာတော့ဘူးလား”

“ဘာမှလာညှီမနေနဲ့။ ဟိုကောင်မလေးက တစ်ဖျိုး၊ ဒီကောင်မလေးက တစ်ဖျိုးနဲ့ စိတ်ညစ်လွန်းလို့”

“ဟား . . . အဲ့ဒါမှ ပျော်စရာ၊ အခုသာကွာ။ ဒါတွေမင်း နားမလည်သေးပါဘူး။ ခုချိန်မှာ ငါတို့က ရည်းစားဆိုပြီး

သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိတော့ ကောင်မလေးတွေ အများ

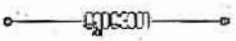
ကြီးက ငါတို့ကို ချစ်ကြတယ်လေ”

“နာဘူးကောင်တွေ”

အာဂူရဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် တောယုန်သံကို သူတို့တွေ တကယ်တော့နှင့် ဝိုင်ချယ်လိုက်ကြသည်။

ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြသော အထိမ်းအမှတ်အနေနှင့် သဘောဖြူကို တစ်ခုခု အမှတ်တရ ဝယ်ပေးမယ်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် သူမ အလုပ်လုပ်သော ရွှေတောင်ရှေ့မှာ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ သူနှင့် သဘောဖြူရဲ့ ဆက်ဆံမှုကို ရိပ်မိနေကြသော ဆိုင်ရှင်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက သူ့ကို မြင်တော့ သဘောဖြူကို ထီးထိုးနေကြသည်။ ဒါကိုပဲ သူမက ရုတ်စဲစဲလေးနှင့် ခေါင်းကို သွင်းသွင်းထဲ ထားလိုက်သည်။ ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သော ဆိုင်ရှင်ကို သူမက ပြုံးဖြူဖြူလေးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ပါဠိမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ပါဝါချိုးရုံဟာကြောင့် ဆိုင်ရှင်မှာ ပါဠိရဲ့အပြုံးကို

လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ လက်ခံလိုက်သည်။
 သူမကလေးလေးမှ ဆိုင်ရှင်က သဘောဖြူကို ပို၍ အရေးပေးဆက်ဆံလာသလိုပင်။ ဒါ ပါဠိကြောင့်လား။
 သူမက ဆိုင်ရှင်နှင့် သာသွားပြောနေသည် မသိ။
 မကအကြာမှာ ဆိုင်ရှင်က သူမတစ်ယောက်တည်းကို အလုပ်ဆင်းခွင့်ဖြုတ်လိုက်သည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကြားမှာမို့ သူမက နေနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားရသော်လည်း သူမနဲ့ ပါဠိကို စချင်နေကြသော မျက်နှာပေးလေးတွေကြောင့် စိတ်သက်သာရာရသွားရသည်။

“ကာအပါတတ်”

ဟုဆိုကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလာသည်။

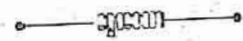
“တက်သီးယူ...”

“ဗဟိုနဲ့ မင်းတက်သီးကို တစ်ယောက်ယောက် ပြန်

ပို့ထားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်... သွား...”

“ဆက်မမေးနဲ့”

ဟု သူကဆိုကာ သူမရဲ့လက်ဖျားလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

သူ့စကားကို သူမ စိတ်ရချင်ပေမယ့်လည်း သူ့ အပြုအမူလေးကြောင့် သူမ နှစ်သက်မှုဖြစ်ပြန်သည်။

“ဖြူလေး... ရချိန်မှာ ဘာကိုအလိုအပ်ဆုံးလဲ”

“ဟွန့်... ဘာကိုမေးတာလဲ”

“တစ်ခုခုစားချင်တာတို့၊ တစ်ခုခုဝယ်စရာရှိတာ

တို့”

“ကိုနဲ့ ပထမဆုံးတွေတဲ့နွေကလို အသားလုံး စား

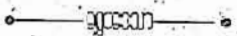
ချင်တယ်။ ဝယ်စရာတော့ မရှိဘူး”

“ဟို... နှုတ်ခမ်းနီတို့ သာတို့ရော”

“ဟင့်အင်း... ခြုံလေးကမှ အဲဒါတွေ မသုံးတတ် တာ”

“ဒါဆို အဝတ်အစားရော”

“ဟင့်အင်း... အဝတ်အစားက အများကြီးရှိနေ တာ မကောင်းဘူး။ သယ်ယူဦးရသောငှါ ရှုပ်သေးတယ်။

ခြုံလေးက အဆောင်သူလေး။ အိမ်မှမရှိတာ”

ထိုစကားလေးကြောင့် သူ ကရုဏာဖြစ်သွားရပါ သော်လည်း...

“ဒါဆို ကိုယ် လက်ဆောင်ဝယ်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ခြုံလေး ဘာမျိုးကို လိုချင်သလဲ”

“ဟင့်အင်း... ကိုကို ဖြူလေးချစ်တာ အဲလို လက် ဆောင်မျိုးတွေ လိုချင်လို့မှ မဟုတ်တာ”

ခြုံလေးက အဲလို သူ့စိမ်းဆန်ဆန်ပြောရင် ကိုယ် တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး”

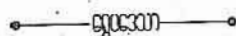
ဟု သူ့က လေးပင်စွာ ခပ်တည်တည်ပင် ပြောချ လိုက်သည်။

“ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“မဆိုးပါဘူး”

သူ့အသံ ခပ်မြတ်မြတ်ကြောင့် သူမက စိတ် မကောင်း ဖြစ်သွားရတာ...

“ကို စိတ်ဆိုးမနေပါတယ်”

သူ့ထံမှ ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရတော့ပါ။ မျက်နှာကြီးကို မှန်ကပ်နေလိုက်သည်။ သေချာသည်။ သူ စိတ်ဆိုးသွားတာပေါ့။ သူမကလည်း သူမပင်။ ချစ်သူတွေကြားမှာ ဒီလိုစည်းချထားတဲ့ စကားလုံးကို မသုံးသင့်။

သူမက အပြစ်မကင်းသူတစ်ယောက်ပီပီ သူ့ပန်းလေးကို ချွန်ခြီးဖို့လိုက်ကာ ကိုရဲ့ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို နှိုးနှင်းလိုက်သည်။

“ကိုဖြူလေးကို ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကြီးတစ်ရုပ် ဝယ်ပေးနော်”

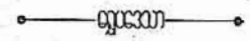
၃၆

သူမက စိတ်ဆိုးသူကို ရော့သလို ချက်ဝတ်လေး ပြောလိုက်လျှင် သူ့မျက်နှာကြီးက တည်တင်းနေရာမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပိစိပြင်ပြင်ကြီး ပြုံးလာသည်။

“အဲ့လိုမျိုးလေးတွေလည်း တတ်သားဆဲ”

“ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး။ မိန်းမကြီးကျလို့ သူများကို စိတ်ဆိုးနေလိုက်တာ”

“ကိုယ် သိသွားပြီ၊ ဂနာကဆို အဲ့လိုလေး ကြော

ခံက စိတ်ဆိုးချင်ယောင်ဆောင်မှထင်တာပဲ”

“ကိုနော် . . . ဒီက တကယ်ပင်လို့ ခံစားလိုက်ရတာ။ ကိုသာ အဲ့လိုကြီး ကြာကြာနေရင် ဖြူလေး ဝိုပစ်မိတော့မယ် . . . သိလား”

သူမက ဂူဂူအောင့်အောင့်လေး ပြောလိုက်ပေမယ့် သူက ကျောကျောနှစ်နှစ်ကြီးပင် ပြုံးနေသေးသည်။

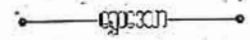
ထိုစဉ် ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်လာ၍ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။ အငွေတထောင်းထောင်း ထနေသော အသားလုံးနှစ်ပွဲကို သူတို့ရှေ့ချပေးလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မြန်ရေရှက်ရေ ခြိုင်တူစားလိုက်ကြရင်း . . .

“ကိုယ်တော့ ဒီအသားလုံးကိုရော မြစ်ကြီးနားမြို့ကြီးကိုပါ တစ်သက်လုံး သတိရနေတော့မှာပဲ”

“ဟွန် ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီတောင်မလေးကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့လို့လေ”

ဟု သူက တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း တိတိတာတာ ပြောလာတတ်သေးသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို သိပ်ချစ်

နေရတာပေါ့။

“ဖြူလေး အလုပ်ကြီးပဲ လုပ်မနေနဲ့ဦး၊ စာမေးပွဲ
တွေ နီးနေပြီ။ စာကျက်ဖို့လည်း မမေ့နဲ့ဦးနော်”

“အင်း”

“စာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့နောက်ဆုံးနေ့မှာ ဘယ်တိုမှ
ထွက်မသွားနဲ့ဦး။ တိုက် လာခေါ်မယ်”

“ဟင်... ဘယ်သွားမှာမို့လဲ”

“အဲဒီနေ့တော့ သိမှာပေါ့”

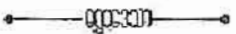
“ဟွန့်... သူ့ကူးတော့ လျှို့ဝှက်လိုက်တာ”

ဟု သူမက ပွစိပွစိလေးပြောလိုက်သည်။

သူက သိပ်ချစ်ဖို့တောင်းတဲ့ချစ်သူလေးပါ။ တစ်ခါ
တစ်ရံ လျှို့ဝှက်မှုတွေနဲ့ သူမကို ရင်ဖိုစေသလို၊ တစ်ခါတစ်ရံ
မှာတော့လည်း ပီတိလေးဖြစ်အောင် ပေးစွမ်းနိုင်သည်။

သူ့အချစ်တွေနှင့် သူမကို ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစေ၍
သူမ နှလုံးသားလေးက နွေးထွေးပျော်ရွှင်နေရပါသည်။

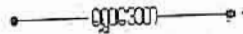
သူ့ချစ်သူဖြစ်လိုက်ရတဲ့ သူမကိုယ် သူမ ကမ္ဘာမှာ

တံအကောင်းဆုံးဖြစ်သူဟု ခံယူထားလိုက်သည်။

သူမက သူနဲ့မတွေ့ဆုံမီထိ တံတောင်းသူဟု
တစ်ခါမှ မသုစတုးခဲ့ပါ။ အခုတော့ ရုပ်သူ မိုးမင်းသားလေး
ကြောင့် ဘဝမှာ လိုအပ်ချက်ရရှိ အချစ်တို့နှင့်သာ ပြီးပြည့်စုံ
နေခဲ့သည်။

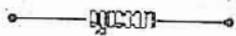
အရင်က မပြည့်စုံမှု လိုအပ်ချက်တွေ များစွာနှင့်
သာ မေတ္တာတို့ ငတ်မွတ်တောင့်တခဲ့သော သူမက အခု
တော့လည်း ပါဠိဆိုသော မိုးမင်းသားလေးသာ ချီနေခဲ့ရင်
အရာရာသာ ပြီးပြည့်စုံနေတတ်ပါတော့သည်။

“ပါဠိနဲ့ နင်က မတန်ပါဘူး သဘောဖြူ။ နင် အခု ချိန်မှာ နောက်ဆုတ်လိုက်မယ်ဆို နင် ခံစားရ သက်သာမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ နင် လူးလိမ့်နေအောင် ခံစားရလိမ့်မယ်။ မမိတဲ့ပန်းကို မလှမ်းချင်ပါနဲ့။ ငါ့အဖေက ပါဠိနဲ့ငါ့ကို သဘော တူနေတာ။ ပါဠိသာ မျတ်ပိပါတဲ့၊ ဦးနှောက်ရှိတဲ့လူဆိုရင် နင် နဲ့ငါ့ရဲ့ ပကတိသန၊ ရူပကာချင်ကို ခွဲခြားသိမြင်မှာပါ။ အဲ့တော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ သတ်ပေးချင်တာက နင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ သဘောဖြူ”

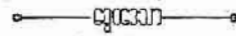
မနက်က ခရေမီ သူထပ်လာ၍ ခြောက်သွားသမ္မုကို သူမ နားထဲမှ မထွက်တော့။ ဒါ ဘာသဘောလဲ။

ခရေမီက ပါဠိအပေါ် တိမ်းညွတ်နေတာကိုလည်း သူမ သိသည်။ ပြီးတော့ ခရေမီက သူမအပေါ် ကျေးဇူးရှိသူ။

သို့ပေမယ့် သူမက ချစ်သူတို့ ဥပေက္ခာပြုမှုနဲ့တော့ ခရေမီရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို မဆင်ချင်။ အကယ်၍ ချစ်သူက သူမကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ခရေမီနောက်ပါသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် တော့ သူမက ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုမိမှာပင်။

သို့ပေမယ့် သူမရဲ့ချစ်သူ ကိုဟာ ဒီလို ဆပ်ပျောပျော အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမ ယုံကြည်နေမိ သည်။ ခရေမီတို့ ကြိုက်ချင်ရင် အစတည်းက နဲ့ချာလှတဲ့ သူမတို့ ငရုစိုတ်တော့မှာပင် မဟုတ်။ သူမက မေတ္တာဝတ်ခဲ့ သူပီပီ ရှားရှားပါးပါးရထားတဲ့ ကို့ရဲ့ခန္ဓာစွာစစ်ကိုတော့ စိမ်းနားစွာ ဥပေက္ခာမပြုရင်းပေ။ တို့ရဲ့ သစ္စာတွေကို လုံးလုံး ယုံကြည်နေမိသည်။ အချစ်စစ်မှန်ရင် အနှောင့်အယှက်ပေါ တတ်၏ ဟု လူတွေက ပြောတတ်ကြ၍ ဘယ်အနှောင့် အယှက်မျိုးမဆို သစ္စာနဲ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်မည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

ဒီနေ့ စာမေးပွဲပြီးရက်ထို့ ကို လာခေါ်၍ ကိုတားပေါ် ပါခဲ့ရပေမယ့် သူမ အာရုံတွေက ခရေစီရဲ့ခြောက်လှန့်သလို စကားတွေများ၍သာ ရပ်ဝံ့နေရပါ၏။ ခရေစီနဲ့ သူမနဲ့က မကင်းရာ မကင်းကြောင်း သူငယ်ချင်းရင်းချာကြီးတွေတို့ သူမ က အပြစ်ကျူးလွန်ထားမိသလို ခံစားနေရပါသည်။

“ဖြူလေး... ငြိမ်လှချည်လား”

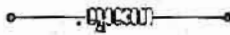
ကိုရဲ့သတိပေးသံကြားရတော့မှ သူမက အိပ်မက် မှ လန့်နိုးလာရသူတစ်ယောက်လို သတိဝင်ခဲ့ရသည်။

“စာအရမ်းကြီးစားထားရလို့ အိပ်ရေးချက်နေတာ လား”

သူက သူမကို ရွတ်နောက်နောက်လေး ပြောလိုက် ပေမယ့် သူမကတော့ တို့မျက်နှာ ချောချောတို့ လွမ်းဆွတ် စွာ ငေးမောနေလိုက်သည်။

“ကိုယ်က အရမ်းချောနေလို့လား”

သူက စနောက်ကာ ရယ်ကျဲကျဲလေး ပြောလိုက် ပေမယ့်...

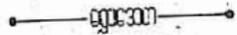
“အင်း... ကိုက အရမ်းချောပါတယ်။ ကိုက တည် ကြည်တယ်။ ခန့်ညားတယ်။ ကိုးနားမှာ တောင်မလေးတွေ ပိုင်းဆိုင်းလည်ခဲ့မှာပဲနော်”

“အွန်း... ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မိုးခြိမ်း သံကို သေမလောက်ကြောက်တတ်တဲ့ တောင်မလေးကိုပဲ ချစ် တယ်”

ကိုအပြောလေးကြောင့် သူမ ပျော်ရွှင်သွားရ သည်။

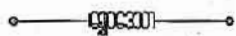
“ဥပမာ တို့ကို အရမ်းချောပြီ။ လူတွေရဲ့စိတ်ဝင်စား ငှက် ခံနေရတဲ့ တို့တို့နဲ့ ဂုဏ်ရည်တူမိန်းကလေးတစ်ယောက် က မျှော်လင့်နေတယ်။ ငြီးတော့ လူကြီးတွေကရော သဘော တူနေတယ်ဆိုရင်ရော”

“အဲ့ဒါ မင်း ကိုယ့်အချစ်တွေကို သက်သက်မယ့် ကြည်တာပဲ။ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်ဆိုတာ သာအရောင်မှ ပေါ်ဘူး။ အချစ်မှာ အရောင်၊ အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာ မရှိဘူး။ အချစ်ဆိုတာ မိုးရိုးလေးချစ်နေကြဖို့ပဲလိုတာ။ အမှန်ကို ပြော

ရရင် မင်းနဲ့တိုယ့်ကြားမှာ ကြားလေသွေးတာကို တိုယ် မလိုချင်ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ မျှောက်တွေ့လို အသီးဒေါတဲ့အပင်ကို ခုန်ကူးလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်စစ်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ တစ်ကြိမ်တည်း ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတယ်။ အေး... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတာလည်း အချစ်ဆိုတာ မင်းနဲ့ ဝတ်သက်လို့ပဲ ရှိတယ်။ တခြားလူတစ်ယောက်အတွက် တိုယ့်ရင်ထဲမှာ နေရာ မရှိဘူး။ အခုလည်း ဒီစကားပဲ။ နောင်နှစ်(၅၀)ကြာလည်း ဒီစကားပဲ။ အကယ်၍ မင်းက တိုယ့်ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ်က အသည်းကွဲသူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေမယ်။ သေချာတယ်။ ကိုယ် နောက်တစ်ယောက်ကို ချစ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့သစ္စာပဲ။ လူငယ်တွေရဲ့ အချစ်ရေးရာမှာ အချင်းချင်း သိပ်ချစ်နေကြရင် ဘယ်ပီတိအသိုင်းအဝိုင်းကမှ ထိုးဖောက်မဝင်ရောက်နိုင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ဒါတွေ ပါဝင်ရှုပ်ထွေးခဲ့ရင်တောင် မင်း တိုယ့်ကို ယုံကြည်သင့်တယ်။ ကိုယ်က မင်းချစ်သူလေ”

သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ခိုင်ခိုင်မာမာဆိုလိုက်တော့

ကိုကို သံသယဝင်မိတဲ့ သူမကိုယ်သူမ အပြစ်တင်နေမိတော့သလို။

“ကိုအချစ်တွေကို ဗြူလေး ယုံပါတယ်။ ဗြူလေးက တိုယ့်ကိုယ်ကို အားငယ်မိလို့ဝါ”

“အောနိုး... ဗြူလေး ကိုယ်စကားနည်းနည်း ကြမ်းသွားတယ်”

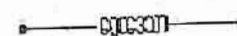
“ဟင်အင်း... ဗြူလေး ကေချနပ်ပါတယ်။ ကိုစိတ်ရင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိရတဲ့အတွက် ဗြူလေး ပျော်ပါတယ်။ ဗြူလေးက တိုယ့်ကိုယ်ကို ကံဆိုးမလို့ ခံယူထားတာ။ ကိုအချစ်တွေက ဗြူလေးကို တံတောင်းသူလေးဖြစ်စေတာပါ”

ထိုအခါကျမှ သူ့မျက်နှာက ရေးရေးလေး ပြုံးထောင်သန်းလာပြန်သည်။

“ဟင်... ကို... ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

ဒီတော့မှ သူမက ဝတ်စန်းကျင်ကို သတိပြုမိသွားတာ မေးလိုက်သည်။

“မြစ်ဆုံတို”

“ဟာ . . . ဒါဆို အပြန်မိုးချင်မှာပေါ့”

“ဘာလဲ . . . မလိုက်ရင်ဘူးလား”

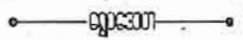
“အဲ့ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

သူမက ငြင်းလိုက်တော့မှ သူက ပြုံးမိစိလေး ခြစ်
သွားရပြန်သည်။

သူမက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားတွေပြော
လိုက် ကိုမျက်နှာချောချောကို ငေးလိုက်နှင့် ထာခဲ့ရာ မြစ်ခုံ
ကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့သည်။ မြစ်ဆုံကို ရောက်
တော့ သူမနဲ့သူက သဘာဝငါးကောင်တွေ စားကြ၊ ဓေကစား
ကြ၊ သဘာဝရှုခင်းတွေ ငေးကြနှင့် အချိန်တိုက တိုသွားရ
သလိုပင်။

နေဝင်လုလုအချိန်မှာပဲ ပြန်ဖို့ သတိရသွားကြ
သည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း ချစ်စကားများ
ကိသာ ငြင်းခုန်၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ မိုးသိပ်ချုပ်သွားလို့
သိပ်ချုပ်သွားမှန်းပင် သတိမထားမိလိုက်ကြ။ ထိုစဉ် ကားက

ရုတ်တရက် ထိုးရပ်သွားရသည်။ သူက ကားဆက်ကို အကြိမ်
ကြိမ် နှိုးပြန်ပါဒေသစ်လည်း မထူးတော့ပြီ။

“ကို . . . ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ”

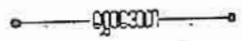
“ကိုယ်လည်း မသိဘူး။ တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး။

ဖြူလေးဘေးမှာ ဓာတ်မီးအသေးလေး ရှိတယ်။ အဲ့ဒါ ကိုယ့်ကို
ပေး။ တိုယ် ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ဓာတ်မီးလေးကို ရှာကာ လှမ်း
ပေးလိုက်သည်။ သူက စက်ခုံးတို့ ဖွင့်ကာ ဟိုနှိုက် ဒီနှိုက် လှုပ်
နေသည်။

ထိုစဉ် ကောင်းတင်ယံမှ လင်းလတ်နေတဲ့ ကြယ်
တွေ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပြီး လျှပ်ရောင်လာခဲ့သည်။
လျှပ်ရောင်နှင့်အတူ မိုးခြိမ်းသံပါ ဂျန်းချွန်း ဂျိမ်းဂျိမ်း ပါလာ
သည်။ မိုးခြိမ်းသံနှင့်အတူပင် မိုးဝက်မိုးပါက်လေးတွေ ခုန်
ဆင်းလာရသည်။ သူ့မှာ ဓကတွင်းပင် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲနစ်
သွားရသည်။

သူမမှာ မိုးခြိမ်းသံကြောင့် မထွက်ရဲသော်လည်း

ချစ်သူမှာ မိုးရေတွေ ရွဲကုန်၍ ကားအနာတ်ခန်းထဲမှ ထီးကို ယူကာ ချစ်သူအားကိုးနှင့် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်လေး ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဖြူလေး ဘာကြောင့်ဆင်းခဲ့ရတာလဲ။ ဦး ရေတွေ စိုကုန်မှာပေါ့”

“ကိုလည်း ရွဲစိုနေတာပဲ”

“ကိုယ်က အရေးကြီးဘူး။ ဖြူလေးကို စိတ်ပူလို့ ပြောတာ”

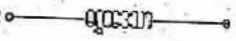
“ကို ကားက ဘာခြစ်သွားတာလဲ”

“အားလုံးကောင်းတယ်။ ဆီပြတ်သွားတာပဲ ဖြစ်နိုင် တယ်။ ကိုယ် သတိလွတ်သွားတာ။ မနတ်က ဆီမမြည့်ခဲ့မိ သွား”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တခြားကားလာတာကိုပဲ မျှော်ရတော့မှာပေါ့”

“ဒီလိုကြီး မိုးချုပ်နေတော့ တခြားကားရော လာနိုင် သေးလို့လား။ ပြီးတော့ မိုးတ ရွာသေး”

သူမက စုစုအောင့်အောင့်လေး ကြောက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကောင်းကင်ထဲမှ လျှပ်ရောင်အကြီးကြီး

လက်သွားပြီး...

“ငိုမိ... ဂလိန်း”

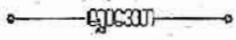
ကြောက်မက်ဖွယ်အသံနက်ကြီးကြောင့် သူမ လတ်ထဲမှ ထီးတလေး လွတ်ကျသွားကာ သူ့ကို အားကိုး တကြီး ဖက်တွယ်ထားမိတော့သည်။

မိုးခြိမ်းသံကို သိပ်ကြောက်သော သူမကို သူက ဖက်တွယ်ထားရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ထီးကိုတောက် လိုက်သည်။

“ကြည့်ဝမ်း... မိုးရေတွေ စိုကုန်ပြီ”

ဟု သူက ချစ်စနိုးလေးနှင့် ပြုံး ကားဆက်ရုံးကို ပိတ်ကာ သူမကို ကားထဲဝင်စေလိုက်သည်။

အချိန်သာ တုန်သွားခဲ့သည်။ တားကြိုက ပေါ် မလာတော့ပါ။ မိုးကလည်း ဘယ်အပြုံးနှင့်မှန်းမသိ သည်း သည်းဆိမိ ရွာချာနေ၍ ရေမလွှဲစိုနေသော သူမနဲ့သူမှာ ချမ်း

တုန်၍ လာဖိသည်။ တားထဲမှ မီးဘိုဖွင့်ထား၍ အလင်းရောင် ရပေမယ့် အပူစွမ်းအင်ကိုတော့ ကားဆီက မဖေးနိုင်ပြန်ပါ။

“တချစ်ပြည်နယ်ရာသီဥတုက ဆိပ်အေးတယ် နော်”

“ကို ချမ်းနေပြီ မဟုတ်လား”

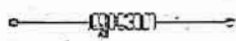
“ကိုယ့်တိုသာပြောနေ ခြုံလေးလည်း ချမ်းနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ထိုအခါမှ သူမတို့နှစ်ယောက် ခြင်္သေ့ရယ်မိလိုက်ကြသည်။

သူက မိုးရေတွေနှင့်ပိုနေသော သူမဆံနွယ်လေးများကို လက်ချောင်းနှင့် အသာအယာ တိုင်းစွပေးနေသည်။

“ကိုယ်တို့ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို အရှင်လတ်လတ်ကြီး ဝါးဖြစ်သွားကြတော့မယ်၊ မီးလုံခိုနေရာထစ်ခု ရှာမှ ဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုတာ သူ ဦးဆောင်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သူက အတ်စီးသေးသေးလေး၏ အလင်းရောင်နဲ့ သူမ ပခုံးလေးကို ခပ်ဖြူဆူငါ့ဟိုင်းကာ ဦးတည်လိုက်သည်။

“ဖြူလေး သိပ်ကြောက်နေသလား”

“ဟင့်အင်း... ကိုရှိုနေတာပဲ”

ချစ်သူက သူ့ကို လုံးဝအားကိုးထား၍ သူ ပို၍ အင်းအားတွေ ပြည့်သွားရသည်။

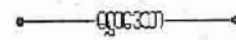
“ဖြူလေး... ဟိုးတောင်ထိပ်ပေါ်က တဲအိမ်လေး မဟုတ်လား”

လှုပ်ရှောင်ကြောင့် တောင်ထိပ်ပေါ်မှ တဲအိမ်လေးကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်လိုက်ရသည်။

“လူရှိလား မသိဘူး၊ ကိုယ်တို့ အဲဒီမှာ အကူအညီ သွားတောင်းကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုတာ သူမလက်ကလေးကို ဆွဲပြီး လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ဓာတ်မီးရောင် မှန်ပြင်လေးနှင့် တောင်ထိပ်ပေါ် တက်လာကြသည်။ မိုးက သည်းထန်စွာရွာနေ၍ လမ်းက ချော်နေတာကြောင့် ခရီးတု ထင်သလောက်မပေါက်။

သူတို့တဲအိမ်လေးကို ရောက်သောအခါ လူတွေများ ရှိလေကြလောက်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်နှင့် လှမ်းအော်

လိုက်သေးသည်။ သို့ပေမယ့် ဘာသံမှ မကြားရသဖြင့် တံခါး
ရွက်ကလေးကို ထွန်းကာ ဝင်လိုက်သည်။ တတယ်ပဲ တံအိမ်
ထဲမှာ လူတွေ ရှိမနေကြပါ။

တံအိမ်လေးမှာ ခဏတစ်ခြုံတ်လောက်သာ နား
နေကြပုံပေါ်သည်။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှ
မတွေ့ရပါ။ တွင်းပျစ်လေးတစ်ခုတလွဲပြီး အခြားဘာမှ မရှိဘဲ
ရှင်းလင်းနေသည်။ လေဒဏ် ဝိုးဒဏ်ကို ကာကွယ်နိုင်၍တော့
သူမတို့ တံကောင်းသွားသည်။ သူက တတ်မီးလေးနှင့် ဟိုရှု
ဒီရှုလုပ်တော့ တွင်ပျစ်လေးအောက်မှာ မီးခြစ် အစုတ်လေး
တစ်လုံးတို့ တွေ့ရသည်။

သူက မီးဖိုလေးတစ်ခုလုပ်ကာ တုတ်တန်းလေး
တစ်ခုပါ ဇန်တီးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက အင်္ကျီကို ချွတ်
ကာ တုတ်တန်းလေးပေါ်ထပ်လိုက်သည်။ အင်္ကျီတော်တော်
လေး ဖန်သွားတော့မှ သူမတို့ လှမ်းပေးကာ ...

“ဖြူလေး တိုသ့်အင်္ကျီတို့ ဝတ်ထားလိုက်။ တိုသ့်
အင်္ကျီအရှည်ကြီးနဲ့ အကြီးကြီးပဲ။ ဖြူလေးတစ်တိုသ့်လုံးစာ

လုံပါတယ်။ ဖြူလေး အင်္ကျီတွေ မီးကင်ရအောင်။ တော်ကြာ
ဖြူလေး အအေးပိလိမ့်မယ်”

“ဟို ...”

“မရှုတ်ပါနဲ့။ ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးတယ်
မဟုတ်လား”

“ဒါဆို ကို ဟိုဘက်လှည့်နေ”

သူမက ရုတ်တဲလေးပြောလာလျှင် သူက ပြုံးမိမိ
လေး ဖြစ်သွားရသည်။

သူ လှည့်သွားတော့မှ သူမက ရေရိထားသော
အင်္ကျီကို တစ်ထည်ချွင်းချွတ်ချကာ ဂျာကင်အင်္ကျီရှည်ရှည်
ကို ဝတ်လိုက်သည်။ ကိုရိုဂျာကင်က သူမ ခူးနားထောက်ထိ
ရှည်၍သာ တော်တော့သည်။ သူမက ရေရိအဝတ်ဒတွကို
မီးဖိုဘေးမှ တုတ်တန်းမှာ လွှားလိုက်သည်။

အန္တေးအတ်ရရှိစေရန် မီးဖိုဘေးနား ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ မီးရောင်အောက်မှာ ဝင်းနကာ တစ်မျိုးလေးလှနေ
သော သူမမျက်နှာ ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေးကို သူက ရှုန်း

ရွန်းစားစားကြီး စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုနေ့က မိုးခြိမ်းသံကိုလည်း မကြားနိုင်ခဲ့သလို၊

မီးဖိုလေးရဲ့အလင်းရောင်ကိုလည်း မမြင်နိုင်ခဲ့ပါ။ တဲအိမ်

လေးကတော့ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

“သဘောဖြူ... မင်းကို တွေ့ချင်လို့တဲ့ မိန်းမကြီး
တစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးချောချောတစ်ယောက်”

ဟု လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက ဆိုလာ၍ သူ့မ စဉ်း
စားကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူတွေ့လဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့
မရ။

သူမက စဉ်းစားလို့မရတာကြောင့် လာပြောသော
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းကို ပြန်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ”

“မိန်းမကြီးကတော့ ခပ်သန့်သန့်ပဲ။ ဘော့စ်ထပ်
တယ်။ ကောင်မလေးကလည်း အပျိုစားပဲ။ တော်တော်

လည်း ရောတယ်”

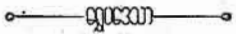
သူမ ပိုစဉ်းစားကြပ်သွားသည်။

“သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“သီးသန့်ခန်း (၂)မှာ”

ဒီနေ့ သူမက အနောက်ဘက်ဆောင်မှာ တာဝန် ကျသည်ဖြစ်၍ အရှေ့ဘက်ပိုင်းက အပြစ်အပျက်ကို မသိ လိုက်ပါ။ ဧည့်သည်လာရင်လည်း အရှေ့ဘက်မှ လာတတ် တာမို့ သူမမိလာတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သူမ မခန့်မှန်း တတ်အောင်ပါပဲ။

သူမ သီးသန့်ခန်း (၂)ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အပြုံး ပျက်နာမဲ့မဲ့ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပန်ဆင်ထားသည့် ခရေ ဇီ၏မျက်နှာလှလှကို သွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုမျက်နှာ လှလှကြောင့် သူမက အပြစ်မကင်းသူတစ်ယောက်နယ် မပုံ မရဲလေး ဖြစ်သွားရသည်။ ခရေဇီရဲ့ဘေးမှာ ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကြီးမှာ ခန့်ညားစမတ်ကျနေပြီး ဂုဏ်သိက္ခာ လည်း ကြီးပုံပေါ်သည်။ ဒါ ဘယ်သူလဲ။ ခရေဇီနဲ့ ဘာတော်

စစ်ကြာသလဲ။ သူမကို ဘာကြောင့် ရှာသလဲ။ သူမ မရေမရာ တွေးကြည့်မိသည်။

ရေရာသေချာတာကတော့ ထိုအမျိုးသမီးဟောင်းက သူမကို မတူသလို မတန်သလို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးတွေမှာ မာနရောင်တစ်မျိုးနှင့် တော့တိုပနေခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။

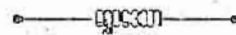
“သဘောခြံ့ဆိုတာ သူမေ့ ကြီးမေ”

ဟု ခရေဇီတံမှ တင်တင်စီးစီးအသံ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“ရုပ်ကလေးကတော့ မဆိုးပါဘူး။ သနားကမား လေးပဲ။ ဒီလိုမျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ဝါတူရဲ့ငွေတွေကို ဘယ် လောက်တောင် ချပြီးပြီလဲ”

ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ ထိုးနှက်ချက်က သိပ်ပြင်းထန်လှ ပါသည်။ သူမ ခုမှသဘောပေါက်သွားရသည်။ ဒါ ကိုရဲ့ ကြီးမေဆိုထာပဲလို့ပေါ့။ ကြီးမေရဲ့စကားလုံးကြမ်းကြမ်းက သူမရဲ့ အချစ်နဲ့မာနကို စော်ကားလွန်းပါသည်။

“ညည်း . . . ဝါတူကို ဘာကြောင့် ခုလိုတွယ်ကပ်

နေတာလဲဆိုတာ ခရေဇီ ပြောပြလို ငါ အကုန်သိပြီးပြီ။ ညည်းလို အောက်ထန်းစားဆိန်းတလေးလက်ထဲ ငါ့တူကို အပါခံနိုင်ဘူး။ ညည်းအတွက်ကြောင့် ငါ့တူသိက္ခာတူပါတယ်။ ညည်း ငါ့တူနဲ့တဲ့မနေနဲ့တော့။ ငွေ ဘယ်လောက်လိုသလဲ အပြတ်ပြောလိုက်။ တစ်ခါတည်းရှင်းပေးလိုက်မယ်။ နောက်ဆို ငါ့တူနဲ့လည်း မတ်သတ်စရာလေ့တော့ဘူး။ ရှစ်မိဘယ်ပြော ညည်းသယ်လောက်လိုသလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကြီးမေ၊ ကြီးမေ အထင်လွဲနေပြီ။ သဘောဖြူ ပါဠိတို့ ချစ်တာ အဲ့ဒါတွေ မပါဘူး။ သဘောဖြူ ပါဠိကို ဖြူဖြူစင်စင်ပဲ ချစ်တာပါ။ သဘောဖြူ ပါဠိဆိုတာ အချစ်တစ်ခုကလွဲရင် ဘာမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး။ ကြီးမေ အထင်လွဲနေတာပါ”

“ဘာ . . . ငါ့တူတို့ ဖြူဖြူစင်စင် ချစ်တယ်။ ဘာမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး ဟုတ်လား။ ညည်းရဲ့ပျက်လုံးက သိပ်ပြောင်ပြောင်လှပါတယ်။ ဒီမှာ ငါ့ကို ဘာမှသုံးစားလို့မရတဲ့ အချစ်တွေ မေတ္တာတွေအကြောင်း ထင်တာစမ်းမပြုနဲ့။ စကားဆို

တာ ပါးစပ်က ပြောတိုင်း ထွက်နေတာပဲ။ ညည်းအဆင့်ကို ညည်း သိစမ်းပါ”

“အဆင့် . . . လူတစ်ယောက်ရဲ့အဆင့်ကို ကြီးမေ တို့က ဘယ်ပေတံနဲ့ တိုင်းတာလဲ။ အဆင့်ဆိုတာမျိုးကို သဘောဖြူ မသိဘူး။ သဘောဖြူ သိနေတာက ပါဠိကို ချစ်တယ်။ ငြီးတော့ သဘောဖြူကို ကြီးမေ အထင်လွဲနေတယ်”

“တော်စမ်းပါ . . . အချစ် အချစ်နဲ့ လူကြားကောင်းအောင် ဟစ်ဖြဲမနေနဲ့။ ညည်း ငါ့တူနဲ့ ကင်းကင်းနေပါ။ ညည်းကို ငွေ အလုံအလောက်ပေးမှာပါ”

“ရပါတယ် ကြီးမေ။ သဘောဖြူနဲ့တူလို့ ပါဠိ သိက္ခာကျတယ်ဆိုရင် သဘောဖြူ ရှောင်ပေးမှာပါ။ ဒါ ကြီးမေတို့ ဆီက ငွေကို လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပါဠိအတွက်ပါ။ သဘောဖြူ သူ့ကို သိပ်ချစ်လို့ပါ”

သူပြောရင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာခဲ့သည်။

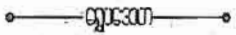
သဘောဖြူရဲ့မျက်ရည်တွေကို ခရေဇီက ပြုံးရင်း

ကျေးကျေနပ်နပ်ကြီး အရသာခံကြည့်နေသည်။ မတူတာကို မှန်းချင်ဦးလေဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးပင်။ ခရေရီရဲ့မျက်လုံးတွေက မင်းကို သတိပေးခဲ့ပြီပဲ။ မင်း ရှေ့တိုးချင်တာ ခံလိုက်ပေါ့ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး သက်ရောက်နေသည်။ ရက်စက်လိုက်တာ ခရေရီရယ်ဟု သူမ ရင်ထဲ အကြိမ်ကြိမ် ပြောနေမိသည်။ တစ်သက်လုံး မွေးလာတဲ့ကြက် တစ်မနတ်လေးနဲ့ ရိုက်ချာပစ်လိုက်တာလား။ သူမ နှလုံးသားတွေ တစ်စိတ် တွဲကြေကုန်ရပါသည်။ ခရေရီကို နာကြည်းမိ၍လား။ ကြီးမခကားတွေကို ခံပြင်း၍လား။ ပါဠိနှင့်ဝေးရတော့မှာဖို့လား။ တော့ မသိ ထွက်ပေါက်အဖြစ် မျက်ရည်တွေသာ ဒလဟော စီးကျလာခဲ့ပါသည်။

သူမ ဒီနေရာမှာ ကြားကြားရပ်နိုင်တဲ့ ခွန်အား မရှိတော့၍ အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်မည်အပြု သန်မာလှတဲ့ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ဆွဲသွင်းခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“သား”

“ကြီးမေကို သိပ်အာထင်သေးသွားပြီ။ အရင်က

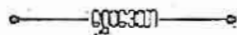

တော့ ကြီးမေကို အထင်ကြီးခဲ့ဖူးတယ်။ ကြီးမေက တကယ်တော့ သိပ်အတ္တကြီးတာပဲ။ ကြီးမေမှာ သားသမီး မရှိပေမယ့် ဟိုယံချင်းစာသင့်ပါတယ်။ သဘောဖြူဟာ သား စိတ်ကြိုက် ချွန်ချည်ထားတဲ့ သားချစ်သူပါ။ သား သဘောဖြူကို သိပ်ချစ်တယ်။ သားချစ်သူကို ကြီးမေက မကြည်ဖြူပေးနိုင်တဲ့ အတွက် သား ဒေါ်မိပေါ်က ဆင်းပါတယ်။ ခြုံလေးကို လက်ထပ်မယ်။ သားဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ သားချစ်သူရဲ့ ဘဝဟာ သားလက်ထဲမှာ လှပစေရမယ်။

ဟု သဘောဖြူကို ရင်ခွင်ထဲခံအပ်ထားပြီး ကြီးမေကို ဆပ်ချွန်ကြည့်ကာ တစ်လုံးချင်း ညွှန်ချလိုက်သည်။

ကြီးမေမှာ လုံးဝမထင်မှတ်ထားခဲ့တဲ့ အခြေအနေ တစ်ရပ် ဖြစ်လာတာကြောင့် သူ့စကားလုံးတွေအတွက် အတော်ခံစားနေရပုံပေါ်သည်။ သူ့ကို သာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်လေးဝဲပြီးသာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဗြဲသနာအားလုံးရဲ့ တရားခံဖြစ်တဲ့ ခရေရီကတော့ သူတို့တို့ မလုံမလဲနှင့် ကြည့်နေလေရဲ့။ သူက ခရေရီရော

ကြီးမေကိုပါ စူးစိုက်စွာ တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီး ပြတ်သား
စွာပင် ကားသော့ကို ကြီးမေရှေ့မှ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ကာ
သဘောဖြူရဲလက်ကလေးကို ဆွဲ၍ နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်
ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“သား... သား... ပါဠိ ဓကနေပါဦး”

ကြီးမေရဲ့အော်သံကိုလည်း သူတ ဝရမပိုက်တော့။
သူ့ချစ်သူလေးရဲ့ လက်ကိုသာ တင်းတင်း ဆွဲကိုင်ထားခဲ့ပါ
သည်။ သူ့ချစ်သူကို တစ်နေ့လုံး မတွေ့ရသေး၍ သူမ အလုပ်
လုပ်သောဆိုင်လေးကို လာခဲ့ပါသည်။ ကြီးမေရဲ့ကားကို
အဝင်ဝမှာ တွေ့ရ၍ သူ စိတ်စနောင့်ဝန်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အခု
တလော ကြီးမေနှင့် ခရေဇီ တတွဲတွဲရှိလှတာကို သင်္ဘောပြီး
မသင်္ဘောဖြစ်လာရကာ သူနှင့်မျက်မှန်းထန်းမီနေသော စားပွဲ
ထိုးလေးကို မေးလိုက်၍ သူ အကြောင်းခုံသိလိုက်ရတာပါ။

“သူ စိတ်ပူမိသည့်အတိုင်းပင် သူ့ချစ်သူလေးမှာ
ကြီးမေနှင့် ခရေဇီရဲ့မှောက်တွင် ကျွဲ၍နေခဲ့ပါသည်။ သူ
သာ အချိန်မီရောက်မသွားခဲ့လျှင် သူမလေး သူ့ကို ရှောင်ပုန်း

သွားတော့မည့် အခြေအနေမှာ သေချာသလောက် ရှိနေ
သည်။

သိပ်အားငယ်ထက်လွန်းတဲ့ သူမကို သူ စိတ်မချ
နိုင်တော့ပါ။ အကြောနှင့် သူမကို ချက်ချင်းလက်ထပ်ပစ်ဖို့ ဆုံး
ဖြတ်မိပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့နဲ့သူမတ သမီးရည်းစားချစ်သူ
တွေလို ရိုးရိုးအဆင့်မှာပဲလည်း မဟုတ်ကြတော့။

သူ သူမလက်ကို ဆွဲပြီးသာ ထွက်မိသွက်ရာ ထွက်
လာခဲ့ပေမယ့် ဦးတည်ချက်မဲ့နေပါသည်။ လမ်းဘေးဖုန်း
ဆိုင်လေးမှတစ်ဆင့် အာဂုကို ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့ မကြာခင်
မှာပဲ ဂျပ်ကားအစိမ်းလေးနှင့် အာဂု ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ။ ရုတ်တရက်ကြီး”

“ငါ ပြုလေးကို မဆွဲနိုင်တော့ဘူး။ မနက်ဖြန်ပဲ ငါတို့
နှစ်ယောက် လက်ထပ်မယ်။ အဲဒါ မင်းတူညီပါ။ ငါက ဒီမြစ်
ကြီးနားမှာ သိပ်မတျှမ်းဘူး”

“အေးပါ။ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါအတော့ အခု သဘော

ဖြူကို အခေအင်ပြန်ပို့မယ် မဟုတ်လား။ မိုးထဲချုပ်နေပြီ”

“ငါ သူ့ကို ပြန်မပို့တော့ဘူး”

“ဟာ . . . ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ ဖုန်းဆက်ခေါ် လိုက်တာ”

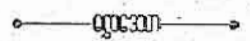
“အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ ငါက အခွမ်းကုန်လက်ခွမ်းပြရ တော့မှာပေါ့။ ဒီလိုလုပ်ကွာ။ ဟိုဆက်ရပ်တွက်မှာ ငါ့ဦးခလေး ရဲ့ အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်။ အဲ့ဒီအိမ်က လွယ်နေတယ်။ အိမ် သော့က ငါ့ဆီမှာကွာ။ လောလောဆယ် မင်းတို့နှစ်ယောက် အဲ့ဒီမှာနေရင်ဖြစ်လား”

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

“ရပါတယ်။ ငါတို့ကြားမှာ အိမ်တွဲက မလိုပါဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းကားရော”

“အားလုံး ထားပစ်ခဲ့ပြီ။ ကြီးမေကို လုံးဝတင်းဆယ် ကွာ”

“ကြီးမေက မင်းကို ဒီလောက်ချစ်တာ ကြည့်မနေ ပါဘူး”

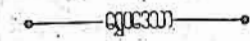
“ငါက ယောက်ျားပါ။ ငါလက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ငါ တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်”

“မင်းမာနကိုတော့ လေးစားသွားပြီ။ သဘောဖြူ နှင် ဘာမှအားမငယ်နဲ့ သိလား။ ငါတို့လည်း ရှိနေတာပဲ”

“တု အာဂုက ဝမ်းသာအားရနှင့် အားပေးလာသည်။ အာဂုရဲ့အကူအညီနှင့် လုံးလုံး အဆင်ပြေလို့သွားပါ သည်။ ချစ်ချိန်မှာ ကိစ္စအဝဝအတွက် သူမ အမှားအမှန် အတောင်း အဆိုကို မခွဲခြားတတ်တော့ပါ။

သေချာနေတာက သူမက ကိုအချစ်တွေအောက် မှာ နွေးထွေးပျော်ရွှင်ရမှာကိုပါ။

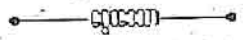
သူမ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါသော်လည်း ချစ်သူ တောင်းတစ်ယောက် ပီသလွန်းတဲ့ ကိုကြောင့် ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်ရပါသည်။ အခုတော့ ကိုက သူမရဲ့ရှေ့မှာ တံတိုင်းကြီးသ ဇွယ် ဘားဘားမတ်မတ်နှင့် သူမဘဝရဲ့ လေဒက် မိုးဒက် အသွယ်သွယ်တို့ကို ကာကွယ်တားဆီးပေးခဲ့ပါတော့သည်။ သူမက ကျေနပ်ရမှာလား။။ ခင်းရဲတွင်းထဲ ခုန်ဆင်းခဲ့တဲ့ ကို

အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာလား။ မဝေခွဲတတ်တော့ပါ။
ဒီအချိန်မှာ သူမက သင့်မသင့်နဲ့ မှန်မမှန်ကို မဝေခွဲချင်သေး
ပါ။ ရသမျှအချိန်လေးမှာ အချစ်တို့နှင့်သာ ရူးမိုက်စွာ လန်း
ဆန်းပျော်ရွှင်ချင်သေးသည်။

ခရေရီရဲ့ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် ဒေါ်ဒေဝီနဲ့အာဝ
တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ အာဝရဲ့ပြောကြားချက်ကြောင့် တူ
တော်မောင်အကူပံ့ချက်နေကြောင်း သိရ၍ ဒေါ်ဒေဝီမှာ ဖြေ
မဆည်နိုင်တော့ပါ။ အနှောက်ကနေ တိတ်တဆိတ် ကူညီ
ပေးရန် အာဝတို့ အကူအညီတောင်းပြန်သော်လည်း အာဝ
က မီးသည်းစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ သူ ငြင်းပယ်ရတာလည်း
ပါဠိအကြောင်း သိနေ၍ပါ။ ပါဠိက မာနရှိသည်။ သူ ကူညီ
မယ်ဆိုတာတောင် လက်မခံနိုင်တာ။ ကြီးမေဆို ဝေးရော
ပင်။ ဝါဠိရဲ့မာနကို အာဝက အားကျမိသည်။ ပါဠိနေရာမှာ
သူသာဆို ဒီလိုကြုံကြုံခံနိုင်ပျံ့မလား။

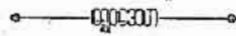

သူ့အိမ်သူခြင်လာတဲ့ သဘောဖြူကို အလုပ်မှန် သမျှ ထွက်ခိုင်းပြီး သူတို့ထံတိုင်က မလုပ်စွဲခဲ့သည့်အလုပ် တွေကို လုပ်ကာ သဘောဖြူကို ရှာဖွေတွေ့ဖွားရှာသည်။

ပါဠိတ နှုတ်စိတ်စံနေရမယ်ဆို၍ ပါဠိ ဘာအလုပ် တွေလုပ်ပြီး ဘယ်လိုခွင့်ရှာနေသလဲဆိုတာ သဘောဖြူ မေး ပေမယ့် သူက ဘာတစ်ခွန်းမှ မဆို၊ သဘောဖြူနဲ့ပါဠိတ ကျပ် တည်းနေကြသော်လည်း အားကျရောတောင်းလောက် အောင်ပင် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

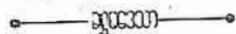
ထိုအပျော်တမျှလေး ငွှက်ပုဉ်းသွားရမှာ စိုး၍ ပါဠိ တို့လိပ်စာကို ကြီးမေ ဘယ်လောက်ထောင်းတောင်း မပေး ခဲ့တာပင်။ သို့ပေမယ့် ပါဠိတို့ သိပ်စိတ်ဝင်နေသော ကြီးမေ ကြောင့် သူ သနားကာ နောက်ဆုံးအထွာ ပေးမိသွားသည်။ ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၍ ဘယ်နေ့ သူ့လို ကောင်လေးတစ်ယောက်ရေ့မှာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ သဲ တင့်တို တရယ်ရယ်ဖြစ်နေတာကြောင့်လည်း ပါသည်။

အာဂုဆိက ရရှိလာသော လိပ်စာအတိုင်း ရှာဖွေ

မေးမြန်းတာ လာခဲ့တော့ မြိုင်လေးနှင့် သစ်လုံးအိမ်သေး သေးလေးသို့ ဆိုက်ဆိုက်ခြိုက်ခြိုက် ရောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်လေးက လူမရှိနေသည့်အလား တိတ်ဆိတ်နေ၍ သူ ဇိတ်ထဲ ဇေဇေဖြစ်သွားရသည်။ အိမ်လေးမှာ သပ်သပ်ရပ် ရပ်ရှိပေမယ့်လည်း သူတို့လို အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းနှင့်နေလာ သူ့အဖို့တော့ သိပ်ကျဉ်းလွန်းလှသည်။ အိမ်ပေါ်ကိုတက်ကာ အိမ်ခြံအခြေအနေကို အတတ်လေ့လာလိုက်သည်။ အိမ် က ကျဉ်းလွန်း၍ အခန်းထစ်ခန်းတည်းသာရှိသည်။ ခန်းစည်း ကို လှန်ကာ ကြည့်လိုက်တော့ လူနှစ်ယောက်အိပ်စာ အခင်း မထူမပါးလေးပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ပစ္စည်းတွေက နည်းပေမယ့် သူ့နေရာနှင့် သူ စီရင်ရှိနေကြ သည်။ နံရံမှာ မျှိုက်ထားသော သားရေဂျာကင် တစ်ထည် ဖြင့်လွှင့် လှမ်းထွတ်သလို ခံစားမိလိုက်သည်။ ဒါ သားရဲ့သား ရေဂျာကင်လေးပေါ့။

သူ့အိမ်လေးကို ကျီးကန်းတောင်းမောက် ရှုစား ခနဲစဉ် အိမ်အောက်ဘက်ဆီမှ ရယ်မောသံလွင့်လွင့်ကို

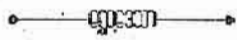

ကြားလိုက်ရသည်။ သားရဲအသံပြောရုံကိုလည်း သို့သို့လေး
ကြားလိုက်ရ၍ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် နောက်ဖေးဘက်သို့
မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှေ့ပင်နံအတိုလေးနှင့် ပေါက်တူး
ကိုင်လျက် သားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မြင်ကွင်းက သူမကို
ဆို့နှစ်ကြေကွဲစေရပါသည်။ သားဟာ ဒီလိုပေါက်တူးဆိုတဲ့
အရာကို တစ်သက်လုံး ကိုင်ခဲ့ဖူးသူမဟုတ်။ ဒါ သဘောဖြူ
ကြောင့် ဖြစ်ရတာ။

သူမရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်ခံစားနေရပေမယ့် ပေါက်တူး
ကိုင်ထားတဲ့ သားမျက်နှာက ပင်ပန်းတဲ့အရပ်အဝောင်း မရှိ
ဘဲ ရှင်လန်းတက်ကြွနေသည်။ သားက တစ်ချက်တစ်ချက်
မှာ သဘောဖြူကို ခဲလုံးလေးနှင့် ပေါက်တာ စနေပါစသေး
သည်။

အပင်တွေစိုက်နေသော သဘောဖြူမှာ ရှေ့တွဲ ဖေ
နေသောလက်ဖြင့် သားရဲကျောကုန်းကို တသုန်းသုန်း ထု
ရိုက်လာလျှင် သူမရင်ထဲ နှာသွားရသည်။

သူမတို့က သားကို ဒီလိုထုရိုက်ဖို့မပြောနှင့် မျက်နှာ

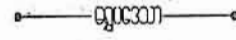

အညှိုးတောင် ခံခဲ့သည်မဟုတ်။ အခုတော့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့
ကောင်မလေးက သားကို . . .

ဒါပေမဲ့ သဘောဖြူ ထုရိုက်သမျှကို တဟားဟား
နှင့် ရယ်ကာ ခံယူနေသေးသည်။ သားကို စိတ်မတိုစဖူး တို့
သွားရပါသည်။ မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်မိသည်။

သူမတို့ကိုဆို အပြုံးလေးတစ်ပွင့်ပေးရမှာတောင်
သိပ်ကပ်စေးနေလှသည့်သားက သဘောဖြူနဲ့ကျတော့ တဟား
ဟားနှင့်။ သားက ဒီလောက်ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေတာ သူမ
ဘယ်တုန်းဘာမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ သားရဲရယ်သံကို ဒါ ပကမဆုံး
ကြားဖူးမိတာပါ။ သဘောဖြူနဲ့တော့ ရုပ်တည်လေးနဲ့နေ
ထက်တဲ့ ဝါဠီမဟုတ်တော့ပြီ။ သားက အရယ်အပြုံး နည်းပါး
သလောက် လျင်မြန်စွာအပေါ်မှာလည်း ဘာတစ်ခုမှ တောင်း
ဆိုခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

အခုလည်း သူ့ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ မတောင်း
ဆိုပြန်ဘူး။ ထကယ်လို့ တောင်းဆိုခဲ့ရင်ရော သူမတို့ဘက်
က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လိုက်လျောဖြစ်ပါ့မလား။

သားကို သူမ သိပ်အံ့သြမိပါသည်။ သားဘေးမှာ သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့ ဂုဏ်ရည်တူမိန်းကလေးတွေ အများကြီး ရှိပါရဲ့နဲ့။ ဘာပါပါမှမရှိသော ဒီလိုမိန်းကလေးတို့မှ . . .။ ဒါ သူမတို့လို အပျိုကြီးတွေ မသိပဲအချစ်ပေပဲလား။ သူမ မသိ ပါ။ သူမ သိတာက သား ရလိုဆင်းဆင်းရဲရဲနေတာ သဘော ဖြူကြောင့်ပဲ။ ဒါကြောင့် သဘောဖြူကို ပို၍ မုန်းတီးနေမိ တော့သည်။

“သား”

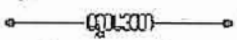
သားက သူမကိုမြင်တော့ အပြုံးမျက်နှာ ချက်ချင်း ပျောက်သွားကာ ရှုပ်ထွက်လေးနဲ့ ဖြစ်သွားရသည်။

“သား”

“ကြီးမေ သားကို ပြန်စည်းရုံးဖို့ဆို ကြီးမေရဲ့ အစီ အစဉ်တွေ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သားရယ် . . . ကြီးမေအပေါ် အဲဒီလောက်ကြီး မာန မထားသင့်ပါဘူး”

“အရင်တုန်းကလို ကြီးမေတို့ရဲ့သား၊ မဟုတ်တော့

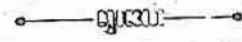

သူ့။ အခု သဘောဖြူရဲ့ အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်နေပြီ”

“အခု ကြီးမေကလေး သားတို့ရော သဘောဖြူကို ပါ ပြန်ခေါ်ဖို့လာတာပါ”

“ကျွန်တော် ဆင်းရဲနေတာကို မကြည့်ရက်လို့ ပဟုတ်လား။ ကြီးမေ ဖြူလေးအပေါ် အမြင်ကြည့်သွားလို့ တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်က ယောက်ျားပါ။ တစ် သက်တာလုံး ဒုက္ခတွေကိုသာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ဖြူလေးရဲ့ဘဝ က ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ လှပစေရမယ်လို့ အပြည့်အဝ ယုံ ကြည်ထားတယ်။ ကျွန်တော် သဘောဖြူကို ရှာဖွေကျွေးနိုင် ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဖျော်နေတယ်။ ဒါဆို ကြီးမေ ကျေနပ်ပါ”

သူမတို့တောင် ကျွန်တော်ဟု နာမိတ်သုံးကာ နှု ခြေရရပြောလာသော သားရဲ့စကားကြောင့် သူမ ဘယ်လိုမှ စည်းရုံးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်လိုက်သည်။ ဆဲ့ဒါ သူမရဲ့ဒဏ်မှာပေးပါ။ သားအကြောင်း၊ သားမာနတွေကို သူမ ကောင်းကောင်းသိရဲ့သားနဲ့ ပြဿနာရဲ့ အတိမ်အနက် ကို ကောင်းကောင်း မစဉ်းစား၊ မချုပ်ချိန်ပါဘဲနဲ့ ဒေါသရေ့

ထားပြီး သဘောဖြူကို တလိုင်းသွားခဲ့တဲ့တာကစပြီး သူမ သိပ်
မှားသွားခဲ့တာပါ။ ထိုသို့ ပြုခြင်းရဲ့အကျိုးရလဒ်ကတော့ သား
က သူမကို ကောင်းကောင်းအထင်သေးသွားခြင်းပင်။

သားနဲ့ စားသောက်ဆိုင်က ကောင်းမလေအဲ့သတင်း
ကို သိသိချင်းကဆို သူမ အသည်းကို ငီးနဲ့ ပြိုက်သလို ခံစား
ခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့် ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ စိတ်လိုက်
မာန်ပါ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့တာပင်။ စိတ်နဲ့သာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိသည်ကို
စိတ်အတိုင်းသာ ခံစားနေရသည်။

အိမ်ပေါ်မှာ ၄၄ ၁၀ သိန်းကို တိတ်တဆိတ်လေး
ထားခဲ့ပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းထစ်လျှောက်လုံးမှာ
လည်း သားရဲ့ပုံရိပ်တွေပဲ စိုးမိုးနေတော့သည်။

ကိုယ် အလုပ်ရလာပြီဟုဆိုကာ မနက်ပိုင်းကနေ
ထမင်းချိုင့်လေးနှင့် ထွက်သွားတတ်ပြီး ညနေပိုင်းမှ ကိုက
ပြန်လာတတ်သည်။ အလုပ် မလုပ်ခွဲမှူးသည့်အတွက်ကြောင့်
ပင်မနဲ့ဆိုတာ သိပ်ထိသာလွန်းလှပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူ
အပြုံးလေးတွေက လန်းဆန်းတက်ကြွလို့ရယ်ပါ။

သူ အလုပ်မှပြန်လာမည့်အချိန်ကို မှန်းဆကာ
သူမက ဆီးကြိုနေလျှင် သူ အစွမ်းကုန်ပြုံးရယ်ကျေနပ်နေ
သူပါ။

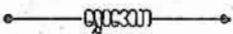
ကိုးအလုပ်က ဘယ်မှာလဲဟု သူမက မေးလျှင် သူ
က မဖြေပါ။ စကားလမ်းကြောင်းလွဲပြီးမှသာ အမျိုးမျိုး ပြော

ဆိုနေတတ်သည်။ ဒါကြောင့် သဘောဖြူက ကို အလုပ်ရတာ ကိုသာ သိနေပေမယ့် ကိုအလုပ်အကြောင်း ဘာမှမသိပါ။

ကိုဟာ အိမ်ထောင်ရှင်ကောင်းတစ်ယောက် ပီသ လှပါသည်။ ဒါကြောင့် သူမ ကိုကို ချစ်ရတာ ဘယ်တော့မှ နောင်တရလိမ့်မည်မဟုတ်။

ကိုက အိမ်စရိတ်လောက်ရဲ့လားဟု မေးလာလျှင် သူမက ဘာမှမဖြေတဲနေခဲ့သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာတော့ သူက လောက်အောင်ရှာမည်။ ငွေရှာရမှာ သူ့အလုပ်ဟုသာ ခပ် ပြတ်ပြတ်ပြောခဲ့ပါသည်။ ကိုက သူ့စကားနဲ့သူ အညီ အလုပ် ကို ပိုကြိုးစားလုပ်နေသည်ထင်ပါရဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အိမ်ကို မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်လာတတ်ပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့နောက်ကျတာလဲဟု မေးလျှင် သူက စကားလမ်းလွဲပြီးသာ ဖြေတတ်ပါသည်။ ကြားလာတော့ ကို မကြိုက်မှန်းသိ၍ ကို ဘာလုပ်သလဲဆိုတာ သူမ မမေးဖြစ် တော့ပါ။ ကိုက အလုပ်တွေကို သိပ်ကြိုးစားနေသည် ထင်ပါ ရဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ညညတွေဆို ကို အိမ်ပျော်နိုင်တာ သူမ

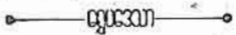
သိနေပါသည်။ ကိုက သူမကို အိပ်မက်ပဲသေချာကြည့်ပြီးမှ ဆေးနဲ့စူးစူးကို သူ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ် လိမ်းကျံလေ့ရှိသည်။ ကိုက မသိစေချင်၍ သူမက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရပါသော် လည်း ချင်ထဲမှာတော့ ထိရူအက်ကွဲစွာ ခံစားနေရပါသည်။ ကိုရဲ့အလုပ်ဟာ သိပ်ပင်ပန်းလှတဲ့ အလုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆို တာ သူမ ခန့်မှန်းမိပါသည်။

အရင်ကတော့ ရွှေမင်းသားလေးလိုနေခဲ့ရပြီး အခု တော့ သူမကြောင့် ကိုက ပင်ပန်းနေရတာပါ။

ဒါ သူမရဲ့အပြစ်ပါ။ သူမရဲ့အချစ်က ကိုကို နွဲ့ထဲ ဆွဲ နှစ်သလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တိုကတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်းရှာလာခဲ့တဲ့ငွေတွေကို သူမကို ပုံမှန်အပ်လေ့ရှိသည်။ သူမကလည်း ကိုကို ငွေညာ လွန်း၍ အိမ်အသုံးစရိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရွှေတာခဲ့ပါ သည်။ ကိုကိုတော့ အသားဟင်းချက်ကျွေးပြီး သူမကတော့ ဖြစ်သလိုပဲ စားခဲ့တဲ့ရက်တွေလည်း မနည်းတော့ပါ။

ဒါကို တိုသိလို့ကတော့ သူမကို အပြစ်တင်လာ

လိမ့်ဦးမည်ဆိုတာ အတပ်သိနေသည်။

သူမကတော့ ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ တစ်သက်လုံး တွဲဖက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၍ ဆင်းရဲခြင်းကို နောက်ကျောအောင် စံနိုင်ရည်ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ ကိုကသာ . . . ။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ထိ ကိုက သူမရှေ့မှာ တစ်ချက်လေးမှ မသည်းညှူခဲ့ဖူး၍ သူမက ပို၍ စိတ်ကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။

ကိုကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေလာခဲ့သည့်အတွက် ကိုမျက်နှာလေး ချောင်ကျသွားတာကိုလည်း သတိပြုမိနေပါသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့် မာနကြီးလွန်းသည့် ကိုကို အတင်ကြီးလေးစားရပါသည်။

တစ်ခါက ကြီးမေလာတုန်း ချန်ထားခဲ့သည့် ငွေ (၁၀) သိန်းကို ကိုက လက်ဖျားနှင့်မတို့ခဲ့ပါ။

ကိုက ဒါတွေမလိုအပ်ဘူးဟုဆိုကာ ဘယ်နားထားလိုက်မှန်းပင် သူမက မသိတော့။ သူမကလည်း ကို တစ်မျိုး ထင်သွားမှာစိုး၍ တခမ်းတနား မမေးဖြစ်တော့ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုက အပြင်က ပြန်လာခဲ့လျှင်

အသားလုံးလေးတွေပါ ပါလာတတ်သည်။

ဒီအသားလုံးလေးတွေဟာ ကိုယ်တို့ရဲ့ဗွားစားရေး နတ်ဟုလည်း ချစ်စနိုးလေး ပြောတတ်ပါသေးသည်။

သူမ ကိုကို သိပ်ချစ်ရပါသည်။

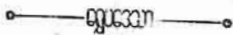
ယောက်ျားကောင်းပီသပြီး သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ တို့ရဲ့ အိမ်ရှင်မဖြစ်ရတဲ့အတွက်လည်း လောကကြီးကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ကားအမြင့်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းခဲ့စဉ်က တည်တင်းနေတဲ့ ကိုမျက်နှာဟာ အခုလို သူမရဲ့ စက်ဘီးနီနီလေးကို စီးနေရချိန်မှာတော့ ကိုမျက်နှာမှာ အပြုံး ပွင့်လေးဝေနေရပါတော့သည်။

ဒါကို သူမက စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာလား၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရမှာလား မသိနိုင်တော့ပါ။

သူမတို့အိမ်ရှေ့ကို အနက်ရောင်ကားအမြင့်ကြီး ထိုးဆိုက်လိုက်သည်နှင့် သူမ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဒါ ကြီးမေ့ရဲကားဆိုတာ သူမ ကောင်းကောင်း သိနေလို့ပါ။ ကိုက အိမ်မှာရှိမနေသဖြင့် ကြီးမေ့ကို ရင်ဆိုင်ရမှာ။ သူမက စိုးရွံ့နေသလိုပင်။ ထိုးနှက်လာမယ့်ကြီးမေ့စကားလုံးကြမ်းကြမ်းတွေကိုလည်း ကြောက်မနပ်သလို ကြီးမေ့ရဲ့ အရှိန်အဝါ ပြီးတော့ တင်းထန်မာကြော့တဲ့ ကြီးမေ့မျက်နှာပေး အားလုံးကိုပါပဲ။

သူမက ကြီးမေ့ကို အရဲကိုးပြီး လှမ်းကြည့်ကာ ...

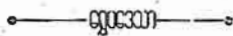
“အိမ်ပေါ်ကြွားရင်”

ကြီးမေက ပြုံးပြသွားပါ။ သူမက ယဉ်ကျေးပျူငှာ စွာ ဆက်ဆံလိုက်သည့်အတွက် အသိအမှတ်ပြုသလို တစ်ချက် ကြည့်သွားသဖြင့် သူမရင်ထဲ အင်အားသစ်တို့ကို မွေးမြူကာ ကြီးမေ့ကို ရဲရဲကြီး ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကြီးမေက ကြမ်းခင်းပေါ်မှ ဖျာတိုတိုလေးပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူမကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေ၍ သူမမှာ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်နယ် အသက်ပင် ကောင်းကောင်း မရှူရဲတော့။

အခုချိန်ထိ ကြီးမေက သူမကို ဘာစကားတစ်စွန်းမှ မဆိုသေးပါ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အခြေအနေကြောင့် သူမ ပို၍ အနေကျဲသွားရသည်။ ကြီးမေက သူမကို အကဲခတ်နေသည်ထင်။ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ သူမ စိုးရိမ်ရလွန်း၍ ကြီးမေ့အကြည့်အောက်မှာ ပြာမှုန်လေးအဖြစ်နှင့် လွှင့်ပြယ်သွားချင်မိပါသည်။

“ဒီတစ်လလုံးလုံး ညည်းတို့ သိပ်ပျော်ခဲ့ကြတယ်

ပေါ့”

“ရှင်”

အစမရှိ အဆုံးမရှိစကားလုံးမို့ သူမက နားမလည်

လိုက်ပါ။

“ညည်းကတော့ ပျော်မှာပေါ့။ ငါ့မှာသာ ငါ့တူကို ငါ သနားလွန်းလို့ အမြဲတမ်း ငိုခဲ့ရတာ။ ညည်းသိရဲ့လား... ဟင့်... ဟင့်”

ကြီးမေက ဆိုဆိုနှစ်နှစ်ကြီးပြောရင်း ငိုချလာပြန်သည်။ ကြီးမေရဲ့မျက်ရည်တွေကြောင့် သူမမှာ နေ့စရာ နေရာတွေပင် မရှိတော့ပြီ။

“နောက်(၃)ရက်နေရင် သားရဲ့ဇေဇေနဲ့ ငါ့ညီမ ဒေဝီ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ ငါ သူတို့ကို သယ်လိုချက်နာ မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ငါ့လက်ထဲ ရောက်မှ သားက ဒီလိုဖြစ်ရတာ ငါ နည်းနည်းမှ စိတ်မချမ်းသာပါဘူး။ အေး... အိမ်ပြန်ခဲ့အောင် ညည်းကပဲ သားကို တိုက်တွန်းပေးပါ”

“ရှင်”

“သားက ညည်းစကားဆို နားတောင်မှာပါ”

“ဟင့်အင်း... ဒါဆို သဘောဖြူကို ကို အထင်လွဲ သွားမှာပေါ့။ သဘောဖြူရဲ့အချစ်က ဖြူစင်ပါတယ်။ ကိုက ဘာမဟုတ်တဲ့လူဆိုလည်း သဘောဖြူက ချစ်တာပါပဲ။ တောင်းပန်ပါတယ် ကြီးမေ။ အဲလို သဘောဖြူ မလုပ်နိုင်လို့ ပါ”

“ဘာ... ညည်း ဘာပြောလိုက်တယ်”

သူမစကားကြောင့် ကြီးမေမှာ ဒေါသ အတွတ် အထိပ်သို့ ရောက်သွားသလိုပင်။ ပါးလေး၊ နှုတ်ခမ်းလေးများ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။

သူမ မထတ်နိုင်ပါ။ လောကကြီးမှာရှိတဲ့လူအားလုံးက သူမကို ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်သည်။ မုန်းကြမယ်ဆိုလည်း ကြိုက်သလောက် မုန်းကြပါစေ။ ဒါတွေကို သူမ တောင်းကောင်းရင်ဆိုင်နိုင်သည်။ သို့ပေမယ့် ကိုက သူမ အပေါ် ထစ်ချွန်းမြင်မှာတော့ သူမက စိုးစဉ်းချ ဖံနိုင်ရည်မရှိပါ။

လောကမှာ သဘောဖြူက ဘာကိုအကြောက်ဆုံးလဲဟု မေး
ကိုရဲ့အမုန်းဟု မဆိုင်းမတွ ဖြေမိမှာ ဧကန်ပင်။

“သဘောဖြူ ညည်း ဦးနှောက်မှရှိသေးရဲ့လား။
ဒါလား ဖြူစင်မွန်မြတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ညည်းရဲ့အချစ်တွေ။
ညည်းရဲ့အချစ်တွေနဲ့ ငါ့တူရဲ့ဘဝကို တမျှင်မျှင်ချင်း ခြွေနေ
တာလား...ဟမ်...ပြောစမ်းပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြီးမေ။ အဲ့လို မဟုတ်ပါဘူး”

“ညည်းက ခြောင်လိမ်ချင်သေးတာကိုး။ ညည်း
ဟာ ငါတို့မိသားစုထဲ ဝင်ဖွေဖို့များ လူ့ဖြစ်လာရောသလား။
အဲ့ပါ။ ညည်းဟာ ဦးနှောက်မရှိဘူး။ ဟိုယ့်ခံစားချက်ကိုပဲ သိ
တဲ့ ခပ်တုံးတုံး အတ္တသမားပဲ”

“ရှင်”

သူမ ကိုနဲ့ လက်ထပ်တာ အဲ့လောက်ကြီးပဲ ဆိုးရွား
သွားစေသလား။

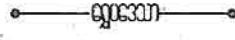
“ငါတို့ဘက်ကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းပါဦး
အေ။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဝိုးမွေးသလို မွေးလာခဲ့ရတဲ့

ငါတို့သားကို ညည်းမို့လို့ ဒီလိုအလုပ်တွေ ခိုင်းရက်တယ်။
ညည်းကို သိပ်မုန်းတာပဲ”

ငိုကြီးချက်မနဲ့ ဗလုံးဗထွေး ထွက်လာတဲ့ ကြီးမေရဲ့
စကားတွေကို သူမ နားမလည်ပါ။ ကြီးမေ ဘာကိုဆိုလိုနေ
တာလဲ။ ကိုက မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်ထွက်
လပ်တာ ဒီလောက်ထိကြီးပဲ ကြီးမေတို့ ခံစားနေရတာက
သိပ်သဘာဝတော့ မကျ။ ဒါပေမဲ့ ကြီးမေက တော်တော်ကြီး
ထိုဆိုနှစ်နှစ် ခံစားနေရပုံပေါ်သည်။ သူမလို မိန်းမငယ်လေး
ရေမှှာပင် ကြီးမေလို အမျိုးသမီးက ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်
ပျက်ရည်ဥကြီး ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက်နှင့် ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုကြွေး
နေလေရဲ့။

ကြီးမေရဲ့မျက်ရည်တွေကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်
ပျပါသော်လည်း မာနမင်းသားကိုရဲ့ အထင်လွှဲခြင်းကိုတော့
သူမ သေးသေးလေးမျှ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူးလေ။ နောက်ဆုံး
တာ့ သူမသည် ဥစ္စာနေကိုပဲ မြင်သွားတာပဲဆိုတာမျိုးတော့
ပဲဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကြီးမေ စွပ်စွဲလာသမျှကို

နည်းနည်းမှ မတုံ့ပြန်မိတော့ပါ။

ကြီးမေက အားရပါးရငိုပြီးပြီဆိုမှ မျက်ရည်ဥတွေ ကို ရုတ်တရက်ဆိုသလို သုတ်ပစ်ကာ သူမကို စိမ်းစိမ်းကား ကားကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“အခု သား အလုပ်လုပ်ဖို့ထွက်သွားတာ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ကို”

“သား အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာကို ညည်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း . . . သဘောဖြူ မေးမထားမိဘူး”

“ဟမ် . . . ယောက်ျားအလုပ်လုပ်တဲ့နေရာကိုဖြူ ဖြူစင်စင် ချစ်လှပါချည်ခဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းမက မသိဘူး။ ကောင်း ကြသေးရဲ့လား။ ဘာအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာရော ညည်း သိ ရဲ့လား”

“အဲ့ဒါလည်း ကို တစ်ခါမှ မပြောပြဖူးဘူး”

“ညည်းလိုမိန်းမမျိုးကို ရထားတဲ့ ငါ့သားရဲ့ဘဝရှေ့

ရေးကိုတော့ ငါ ရင်လေးလို့ မဆိုးဘူး။ ဘာလဲ ညည်းက တတယ်ရိုးတာလား။ ရိုးချင်ယောင် ဆောင်တာလား။ ဒီလို နည်းနဲ့ပဲ ငါတို့ရင်ထဲက သားကို ဆွဲထုတ်သွားတာ မဟုတ် လား။ အေး . . . ညည်းမသိဘူးဆိုလည်း ငါက လိုက်ပြရတာ ပေါ့။ လာ . . . လာ . . . ညည်း ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”

ဟုဆိုကာ ကြီးမေက ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူမ လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲထလိုက်သည်။

သူမ ကားပေါ်ရောက်လိုက်သည်နှင့် ကြီးမေက အာဏာအပြည့်ပါသောအသံနှင့် . . .

“သူတာကြီးဘေးက ကုန်လှောင်ရုံဘက်မောင်း”

ဟု ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သူမက ပို၍နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရသည်။

ဒီကုန်လှောင်ရုံဘက် သူမက ဘာလိုက်လုပ်ရမှာ လဲ။ မကြာခင်မှာပဲ ကုန်လှောင်ရုံဘက် ရောက်သွားသဖြင့် ကြီးမေက သူမဘက်မှ ကားမှန်ကို ရှုပေးလိုက်သည်။

“ဟိုးမှာ နာနအိတ်တွေ ထမ်းနေတာ ဘယ်သူလဲ

လို့ ကြည့်လိုက်ပါဦး”

သူမက နားမလည်နိုင်အောင်ပင် ကြောင်နနနှင့် ကြီးမေ ညွှန်ပြရာဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် သူမ မျက်လုံးကို သူမ မယုံကြည်နိုင် ခြစ်သွားရသည်။ သူမနှလုံး အိမ်မှာ မီးအချိန်ပြင်းပြင်းတို့က အလှူညီးညီး တောက် လောင်လို့နေပါပြီ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါ သူမရဲ့မီးမင်းသားလေး ချစ်သူ ကို အစစ်ပါပဲ။ အိမ်ကို ပြန်လာရင် အပြင်မှာ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ရသ လို သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်မျိုးကိုသာ ဂိုက် အပြည့် ဖမ်း၍ ပြန်လာတတ်သည်ကိုပါပဲ။ သူမကတော့ လန်းဆန်းနေတဲ့ ကိုပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကိုအလုပ်တွေက အဲ့ လောက်ထိ ကြမ်းတမ်းလိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းလေးမှ မတွေး ကြည့်မိခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့် ကိုက သူမ အိပ်ချိန်လောက်မှ ဆေး နံရူးစူးကို လိမ်းကျံခဲ့တာပေါ့။ သူမ သိပ်ညှဲလွန်းပါသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ကြီးလေးတဲ့ အစိုင်အခဲကြီး ဖိကပ် ထားသလိုနှင့် ညည်းစွာ ခံစားနေရသည်။ ဒါ အရင်က ကား

အကောင်းစားနှင့် ကျောင်းတက်ခဲ့ရတဲ့ သူဌေးသား ကို တဲ့ လား။

“မနက်ပိုင်းဆို ရီပို စက်ပစ္စည်းဆိုင်မှာ ဆိုင်ခင်း အလုပ်လုပ်တယ်။ နေ့လယ်ပိုင်းဆို ဒီကုန်လှောင်ရုံမှာ ထမ်း ပိုးတယ်။ ညနေပိုင်းဆို ဆိုင်သိမ်းသွားတယ်။ ရထားဝင်တာ နောက်ကျတဲ့အခါတွေမှာဆို အိမ်ကို တန်းမပြန်သေးဘဲ ဒီ ကုန်လှောင်ရုံကို ပြန်လာရသေးတယ်။ အဲ့ဒါ ညည်းကို ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနေတာလေ။ ကြာရင် ငါတို့သားက ဒဏ်ပီပြီး သေ တော့မယ်။ ညည်းက သူစိမ်းသူပြင်မို့ ကြည့်ထားနိုင်ရင် လည်း ငါတို့က မကြည့်ရက်ဘူးအော့။ ညည်း သိရဲလား။ ငါတို့ သားက ဖိနပ်မပါဘဲတောင် မြေကြီးပေါ် နင်းခဲ့ဖူးတာ မဟုတ် ဘူး။ လေးတဲ့အရာဆိုလို့ အစားအစာထည့်ထားတဲ့ ကျွတ် ကျွတ်အိတ်တောင် ဆွဲခိုင်းခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ညည်း သိပ် ရက်စက်တယ် သဲဘောဖြူ။ ညည်းမို့ ငါတို့သားကို ဒီလို ကလုပ်တွေ ခိုင်းရက်တယ်။ ငါ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားရ ပလဲ ညည်း ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းပါအေ ... ဟင့် ... ဟင့်”

ကြီးမေက ပြောရင်းနှင့် ဒေါသတကြီး ငိုရှိုက်လာ
ပေမယ့် သူမနားထဲ ကြီးမေရဲ့ ခပ်စာစာအသံတို့ကိုလည်း
မကြားနိုင်တော့ပြီ။

သူမမျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်တို့ကလည်း ပြည့်အိုင်
ရုံလေးမှတစ်ပါး လျှံမကျနိုင်တော့ပြီ။ သူမရဲ့စိတ်အစဉ်တို့က
လည်း စကြဝဠာလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးဆီသို့ လွင့်ပျောက်ပျက်
ပြယ်နေရသည်။ သူမနှလုံးသားတွေက သူမရင်ထဲမှာ မရှိ
တော့သလို ခံစားရသည်။ သူမ အသက်ရှူနေသေးသလား
သူမ မသိပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေပူနေသလား၊ မိုးရွာနေသ
လား၊ လေတိုက်နေသလား သူမ မသိပါ။ သဘာဝ ပတ်ဝန်း
ကျင်ရဲ့ လှပတဲ့အရောင်တွေကိုလည်း သူမ မမြင်နိုင်တော့ပါ။
အခုချိန်ထိ သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ စိုးမိုးနေတာက ဆန်အိက်
ကြီးတွေကို မနိုင်မနင်း ထမ်းပိုးနေတဲ့ ကို့ရဲ့ ပုံရိပ်၊ ဟိုမှ ဒီသို့
စက်ဘီးအနီလေးနဲ့ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေမယ့် ကို့ပုံရိပ်၊ အိမ်
ကို ပြန်လာခဲ့ရင် ဘာမှမလုပ်ခဲ့ရသလို သန့်ပြန့်လန်းဆန်းနေ
တဲ့ ကို့ပုံရိပ်၊ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း သူမ မသိအောင် ဆေးနံ့စူးဖူး

များကို လိမ်းကျတတ်တဲ့ ကို့အပြုအမူ၊ အရင်က ကား
အကောင်းစားနှင့် ခန့်ညားသည်ဝါခဲ့သော ကို့ရဲ့ဘဝ။ ဒါတွေ
ကြီးသာ သူမအာရုံထဲ လူးလွန်ကွန်မြူးနေခဲ့သည်။ ဒါတွေ
ဟာ သူမကြောင့်။ သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ သူမ ဘာ
လုပ်သင့်သလဲ။ သူမ မစဉ်းစားနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။
သူမ ကို့ကို သိပ်ချစ်သည်။ ကို့ကို မခွဲနိုင်ပါ။ တို့
အတူပဲ ကိုကလည်း သူမကို သိပ်ချစ်သည်ဆိုတာ သူမ လုံးဝ
ယုံကြည်ထားပါသည်။

သူမ ကို့နဲ့ မခွဲနိုင်ပါ။ ကို့နဲ့ခွဲရရင် သူမ သိပ်ခံစားရ
လိမ့်မည်။ ကို့နဲ့ခွဲရလို့ ခံစားရမယ့် ဆို့ဆို့နှစ်နှစ်ခံစားချက်ကြီး
ကို သူမ သိပ်ကြောက်မိပါသည်။ သို့သော် ကို ဒီလိုအလုပ်
ကြမ်းတွေ လုပ်နေတာကျပြန်တော့ သူမ အသည်းနာလှပါ
သည်။ ကို့ကို မကြည့်ရက်နိုင်ပါ။ သူမနဲ့ လက်ထပ်လိုက်မှ
လို့ဖြစ်လာရတဲ့ ကို့ရဲ့ဘဝကို သူမ တရုဏာသက်ရပါသည်။

သူမက ကို့ကို ဒီလိုကြီး မကြည့်ရက်နိုင်တော့၍
ကြီးမေတို့အရိပ်ကို ပြန်ပြီးခိုလှုံဖို့ ပြောပြန်ရင်လည်း မာနကြီး

လှသည့် ကိုက အထင်လွဲသွားမှာ စိုးရိမ်မိသည်။ တကယ်လို့ သူမက အထင်လွဲမှာကြောက်လို့ မပြောပြန်ရင်လည်း ကိုဘဝကို သူမကိုယ်တိုင် နွဲ့ထဲ ဆွဲနှစ်နေသလိုပင်။ ဒီပုံအတိုင်း ဆိုရင် မလုပ်စဖူး ကြမ်းတမ်းစွာ လှုပ်ရှားလာရသည့် ကိုပဲ လုံးပါးပါးသွားနိုင်သည်။

တို့ကိုလည်း ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ မကြည့်ရက်နိုင်။ ကိုအထင်လွဲမှာကိုလည်း သေမှာထက် ကြောက်ရ။ ဒီအကြောင်းအရာ နှစ်ခု ဒွန်တွဲမိသည်အခါမှာတော့ သူမ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်မိသွားသည်။ ထိုလမ်းကြောင်းအသစ်ကြောင့် သူမ မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်ဥကြီးတွေ ဒလဟော လိမ့်ကျလာရတော့သည်။

သူ ဒီနေ့ အလုပ်စောစောပြီး၍ အိမ်ကို ခပ်စောစော ပြန်လာခဲ့သည်တွင် ထူးဆန်းသောအရာများက သူ့ကို တစ်စားတစ်စား ဆီးကြိုနေခဲ့သည်။ သဘောဖြူဆိုသော သူ့ရဲ့ ချစ်ဇနီးလေးက သနပ်ခါးကို မှန်နေအောင် လူးပြီး အင်္ကျီအဝတ်စားသစ်များနှင့် သူ့ကို ဆီးကြိုနေသလို ဟင်းများကိုလည်း စားပွဲနှင့်အပြည့် အမျိုးအမည်စုံစုံ ချက်ပြုတ်ထားသည်။

သူက ရေမိုးချိုးကာ ထမင်းစားမည်ပြုတော့ စားပွဲပေါ်တွင် ပြည့်လျှံကာ ခင်းကျင်းထားသော ဟင်းမယ်စုံစုံကြောင့် တအံ့တဩလေး ဖြစ်သွားရကာ ...

“မယ်ကပ်စေးက ဘာတွေသဘောတော်ရွှင်နေရတာလဲ။ ဟင်းတွေကို စုံနေတာပဲ”

“ကိုကို စားစေချင်လို့လေ။ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ချက်ထားတာ”

“ဖြူလေးချက်တာဆို ကိုယ်က ငါးစိရည်လည်း ကောင်းတာပဲ။ ကိုယ့်ကို တစ်သက်လုံး မညည်းမညူ ချက်ကျွေးဖို့သာ အားပေးပေတော့”

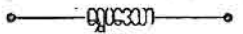
“ကိုကို အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲချက်ကျွေးခွင့်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . .”

“ဘာ . . . ဒါပေမဲ့လည်း လာ . . . စားကြ သောက်ကြဖို့၊ ဒီနေ့ရော ဖြူလေးက စားနှင့်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း . . . ဖြူလေး ကိုနဲ့အတူစားဖို့ စောင့်နေတာ”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ။ ကိုယ့်မိန်းမလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ”

ကိုက သူမကို ရွတ်နောက်နောက်ကလေး စကား

ထမင်းစစားလိုက်သည်။ ကိုက သိပ်ဆာနေ၍ထင်သည် ထမင်းကို မရပ်မနားဘဲ မြိန်ရေရက်ရေစားနေသည်။ အားပါးတရ စားသောက်နေသော ကိုကို ကြည့်ကာ သူမရင်ထဲ ဆို့နှစ်သွားရသည်။

အားပါးတရစားသောက်နေသော ကိုပုံရိပ်တွေကို ကမ္မည်းတိုင်တစ်ခုလို သူမရင်ထဲ အမှတ်တရ စိုက်ထူလိုက်သည်။

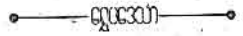
ကိုရယ် နောက်ဆို ကိုကို ဒီလိုမျိုး ကြည့်နေခွင့်ရ တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကို့အပြုံးလေးတွေ၊ ကို့မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဖြူလေး သိပ်ချစ်တာပဲ။

“ဟင် . . . ဖြူလေး စားလေ။ မစားသေးဘူးလား”

“ဪ . . . အင်း . . . စားမယ်”

“ပေး . . . ပန်းကန်ပြား။ ကိုယ် ထမင်းထည့်ပေးမယ်”

“ကို အစာစားတာက အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ။ ကို စားနေတာကို ထိုင်ကြည့်နေရရင်ပဲ ဖြူလေးက အလို

လို ဝသွားမိသလိုပဲ”

“ဟွန်း... ကောင်မလေး တော်တော်အချို့ပို။ ဒါ ကြောင့်လဲ ဟောဒီကကောင်ကြီးက အသည်းစွဲအောင် ချစ် နေရတာနေမှာပေါ့။ စား... စားမှ ဝိုက်ပြည့်မှာပေါ့။ ဝိုက် ပြည့်မှ အားရှိမယ်။ အင်အားပြည့်မှ သားတွေ သမီးတွေနဲ့ ပျော်စရာကောင်းမှာပေါ့”

ကိုစကားက သူမကို အဆုံးစွန် ထိခိုက်ကြေကွဲ သွားစေသည်။

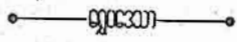
“ဟင်... ဖြူလေး ဘာကြောင့်မျက်ရည်တွေ ကျ နေရတာလဲ”

“ဘယ်မှာကျလို့လဲ”

“ဒီမှာတွေလေ မတွေ့ဘူးလား”

“ဪ... အဲ့... အဲ့လိုပဲ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မျက် ရည်တွေက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျကျလာတတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ဖြူလေးက ထူးဆန်းတဲ့အရှူးမလေးပဲ ဖြစ် ရမယ်”

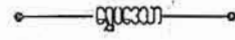

သူ့စကားက သူမကို ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်မောသွားစေ ပါသည်။ သူက အဲ့ဒီလိုပဲ။ သူမကို ဝမ်းသာအောင်လည်း ပေး စွမ်းနိုင်သလို ထိခိုက်နာကျင်မှုကိုလည်း ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ လူသား တစ်ယောက်ပါ။

ဒီနေ့ သူမနဲ့ သူက အပြင်သွားရအောင်ဟု တစ်ညီ တစ်ညွတ်တည်းပြောမိကြရာ သူက ဂျာကင်တစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်ကာ စက်ဘီးနီနီလေးကို နင်းလိုက်သည်။ သူမက သူ့ရဲ့ခါးကို တင်းတင်းဖက်ကာ အနောက်က ကယ်ရီယာခုံမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့ရဲ့ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို မှီကာ သူ ပြောသမျှ တွေကို နားထောင်မှတ်သားနေမိသည်။

သူမက အဆောင်ဝရန်တာသို့ ထွက်ရပ်ကာ သူ တို့ကို အော်လွှတ်လိုက်သည့်အကြောင်း၊ မတော်တဆ စက်ဘီးတိုက်မိကြရာမှ သူက ဝိုဝိုသာသာဟန်ဆောင်ခဲ့ သည့်အကြောင်း၊ သူမအလုပ်လုပ်ရာ ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ သူ က မနက်တိုင်းလာကာ မျောင်းကြည့်တတ်သည့်အကြောင်း။

မိုးခြိမ်းသံကို သိပ်ကြောက်တဲ့သူမကိုမှ သူက ရင်ခုန်ခဲ့ရ
သည့်အကြောင်း၊ ပြီးတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ရွာချတတ်ခဲ့သည့်
ဒီထစ်ချွန်းမိုးလေးတွေကို ကျေးဇူးတင်မိသည့်အကြောင်း
တွေကို အစရှိသဖြင့် သူက တီတီတာတာပြောနေပေမယ့်
ငြိမ်သက်၍ နားထောင်နေခဲ့သော သူမရဲ့မျက်ဝန်းအိမ်မှာ
တော့ မျက်ရည်တို့ ပြည့်အိုင်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ် ကောင်းကင်လံမှ ...

“ဂျိမ်း... ဂလိန်း”

ဆိုသောအသံဆိုးကြီးကြောင့် သူ့ကို သူမက ပို၍

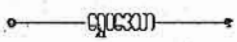
တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။

“ဖြူလေး ကြောက်နေသလား”

“ဟင့်အင်း... ကိုသာ အနားမှာရှိရင် ဖြူလေး ဘာ
ကိုမှ မကြောက်တော့ပါဘူး”

“ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ထစ်ချွန်းမိုးလေးရွာ
ပြန်တော့မယ်နဲ့တူပါတယ်”

ကိုက ပြောကာ ရယ်မိတုန်းရှိသေး မိုးပေါက်ကလေး

များက မြေပြင်ပေါ် သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် အလှူအယက်
ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

“ဟော မိုးရွာလာပြီ။ အိမ်ကိုပဲ ပြန်နင်းလိုက်တော့
မယ်”

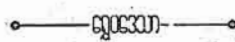
“ဒီမိုးရေတွေက ဖြူလေးနဲ့ ကျိကြားမှာ အမှတ်တရ
များစွာရှိတယ်။ မိုးရေထဲနေရတာကို ဖြူလေးက နှစ်သက်
နေမိပါပြီ။ ကိုနဲ့ဖြူလေး တူတူမိုးရေချိုးရအောင်လေ”

“အိုကေ ... ကောင်းသားပဲ”

ဟုဆိုကာ သူက စက်သီးကို ဘရိတ်ညှစ်ကာ ရပ်
လိုက်သည်။

ကမ်းနားလမ်းမို့ လူသူအဖြတ်အသွား ကင်းနေတာ
ကြောင့် သူမနဲ့သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး မိုးရေထဲ ပျော်
ရွှင်နေမိသည်။

လျှပ်ရောင်လက်လာရင် သူမက လန့်ကာ သူ့ကို
ပြေးဖက်သည်တွင် သူက တမင်တကာ နောက်ပြီး ရှောင်
ပြေးနေပြန်သည်။ ဒါကိုပဲ သူမက အသည်းယားကာ သူ့ကို

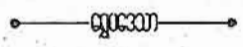

လိုက်တပြန်သည်။ သူကလည်း ရှောင်ရင်းမြေးရင်းနှင့် သူမကို စနောက်နေမိသည်။ မိုးကလည်း အမှတ်မထင် တအုံးအုံးနှင့် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလာပါသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ပြေးလွှားနေသောသူ့ကို သူမလေးက ဖမ်းမိသွားကာ ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး သူ့နဖူးကို အနမ်းလေးပေးလိုက်သည်။

သူက ပီပီပြင်ပြင်လေးပြုံးလာကာ သူမကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲပွေ့လိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် လွတ်ထွက်သွားတော့မည့်အလား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိတော့သည်။ ရယ်မောသံလေးတွေက မိုးသံ တဝေါဝေါအောက်မှာ သဲ့သဲ့လေးပင်။

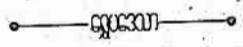

သူမ ဆံနွယ်လေးတွေက မိုးရေတို့နှင့် ရွှံ့နှစ်နေတာကြောင့် သူက တဘက်ကြီးတစ်ထည်ယူကာ သတ်ပေးနေသည်။

“ဖြူလေးဆံပင်တွေက သိပ်လှတာပဲ။ ဖြောင့်စင်းအိတွဲနေတာ။ မွှေးကြည့်လိုက်တိုင်းလည်း အနံ့လေးကို သင်းလို”

“ဟင် . . . ကိုက ဘယ်တုန်းက မွှေးကြည့်လိုက်တာလဲ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဖြူလေး မသိလိုက်ဘူးမဟုတ်လား။”

အဲဒါကြောင့် တုံးမလေးလို့ ပြောတာ။ ဖြူလေးနဲ့ ကိုယ် စ
တွေ့တုန်းက ဖြူလေး ကိုယ့်ကို စက်ဘီးနဲ့တင်နှင်းသွားတယ်
လေ။ အဲတုန်းက မွှေးကြည့်လိုက်တာ”

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း။ သူများတောင် မသိလိုက်
ဘူး။ ကိုက လူညစ်ပဲ”

“မိုးပြီးမွှေးကြည့်ရတာ အားမရလို့ ချစ်သူတော်ပစ်
လိုက်တာပေါ့။ ချစ်သူတော်လိုက်တော့မှ အားပါးတရ ...”

“ကို ... နော် ... ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး”

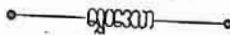
“ဟာ ... ကိုယ့်မိန်းမတောင်ဖြစ်နေပြီ ရှက်တုန်းပဲ
လား”

“ဘယ်မှာရှက်လို့လဲ”

“ဟာ ... မရှက်ဘူးလား။ မရှက်ရင် အဲဒီလိုလေး
ဖက်ထားလိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ သူမကိုယ်လေးကို သိမ်းယူလိုက်ပြန်
သည်။

“အရမ်းနွေးတာပဲ”

“ကိုယ်က အချစ်များတာကိုး။ အချစ်တွေနဲ့တင်
တော်တော်နွေးနေပြီ”

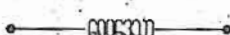
“နောက်ဆို ဖြူလေး ချမ်းမိရင် ကိုရင်ခွင်ကို သတိ
ရနေတော့မှာပဲ”

“အရူးမလေ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ လာ
အိပ်ကြစို့။ ညဉ့်နက်ပြီ”

ဟုဆိုကာ သူမ ပန်းလေးကို သာသာသိုင်းဖက်ကာ
လှဲသိပ်လိုက်သည်။ သူမက သူရင်ခွင်ကြားမှာ ငြိမ်သက်၍
နေလိုက်သည်။

အိပ်မောကျသွား၍ ထွက်ပေါ်လာသော သူ့ရဲ့
အသက်ရှူသံ ခပ်ပြင်းပြင်းကိုပဲ မမှိတ်မသုန် နားထောင်နေမိ
ရင်း ဝမ်းနည်းလာရသည်။

သူမက ဒီအသက်ရှူငံ့ရေးရေးလေးနှင့် ထာဝရ
ဝေးကွာရတော့မှာပဲလေ။ ဝမ်းမနည်းမိဘဲ ရှိပါ့မလား။ ပြီး
တော့ ဒီလိုနွေးထွေးတဲ့ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီး။ သူမ သိပ်နှစ်သက်
ရပါတယ်ဆိုတဲ့ ချစ်အပြုံး။ ဒီနာတ်ရွက်ရွက်လေးတွေရော။

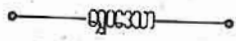

သူမကို အရှူးမလေးလို့ ချစ်စနိုးခေါ်တတ်တဲ့ သေသပ်ညီညွှာ လှတဲ့ ဒီနှုတ်ခမ်းလေးတွေ... အို... အကုန်ပါပဲ သူမက လွမ်းနေရဦးမှာပဲ။ သူမ သိပ်ချစ်ခဲ့ရသော ကိုမျက်နှာလေး ကို အလွတ်ရအောင် ခြင်းနေမိသည်။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ကိုရယ်။ ဖြူလေး နှုတ်ဆက်ခဲ့ ပါတယ်။ ဖြူလေးလို့ အမြတ်တနိုးလေးခေါ်တတ်တဲ့ ကိုအသံ သာသာလေးကိုလည်း ဖြူလေး နှလုံးသားထဲ ထာဝရ သိမ်း ဆည်းထားပါမယ်။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကို ရှိနေပါသေးလားဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ပဲ ဖြူလေး ကျေနပ်စွာ ရပ်တည်သွားပါမယ်။ ကို ကောင်း ကောင်း အသက်ရှင်ပြီး ရပ်တည်သွားရမယ်နော်။

နဖူးကို ဝဲကျနေသော ကိုရဲ့ဆံပင်နုနုလေးတွေကို လက်ကလေးနှင့် သပ်တင်ပေးလိုက်ပြီး ကိုရဲ့ပါးပြင်နွေးနွေး ကို အမြတ်နိုးဆုံးလေး ငုံ့မွှေးလိုက်သည်။ သူမရဲ့မျက်ရည်ပူ ပူက သူ့မျက်နှာပေါ် စီးကျသွားသဖြင့် သူမက လက်ဖုံးလေး နှင့် ထိရှုရလေး သုတ်ပေးလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်မှ သူမရဲ့

လက်ကို မဖယ်ချင် ဖယ်ချင်လေး ဖယ်လိုက်ရသည်။

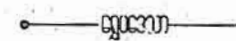
အိပ်ပျော်နေသော ကိုကို တစ်ညလုံးပဲ မမိုတ် ပသုန် ထိုင်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကိုမှာ သိပ်ပင်ပန်းလွန်း၍ ထင် သည် တစ်ညလုံး တစ်ရေးမှ မနိုးဘဲ ရှူးရှူးရှဲရှဲနှင့် အိပ်ပျော် ဝနေလေရဲ့။

ကြည့်စမ်းပါဦး အိပ်ပျော်နေလိုက်တာ။ ဘာမှ မသိ မှားမလည်တဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်အတိုင်းပဲ။ သူမ ပျက်ဝန်းထက်မှ မျက်ရည်ကြည်များ ရစ်ဝိုင်းလာကာ အဆက် မပြတ် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးမိပါတော့သည်။

သူမအပေါ် သိပ်ကောင်းတဲ့ ကိုက နိုးလာလျှင် သူမ ပိုတော့တဲ့အဖြစ်ကို သိ၍ သိပ်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ သိနေ ပြီပါ။

သို့ပေမယ့် သူမက ဒီလိုဆုံးဖြတ်မိတာဟာ အသင့် ။ တာဆုံး အဖြစ်သင့် ဆုံးဆိုတာကို ဦးနှောက်က ကောင်း ။ ကောင်းမွန်မွန် လက်ခံနေပါသည်။

ကိုရယ် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါတော့။

ကို..."

ကိုကို ဖြူလေး သိပ်ချစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖြူလေးကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါတော့ ကိုရယ်။
ဘာမှန်တော့ ကိုက ဒီအလုပ်တွေနဲ့လားလားမျှ မသတ်ဆိုင်
တဲ့ ပင်မြင့်စံတစ်ပင်တိုင်မင်းသားတစ်ပါးပါ။

ဒါတွေအားလုံး ဖြူလေးကြောင့်ဆိုတာ သိလိုက်တဲ့
အချိန်မှာတော့ ဖြူလေး ဒီမြစ်ကြီးနားမြို့ကြီးက ထွက်သွားပါ
ပြီ။

ကိုကို ဖြူလေး တစ်ခု မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက
ကြီးမေနေ့ ကိုဖေဖေတို့ လာခေါ်ရင် လိုက်သွားဖို့ပါ။ ဖြူလေး
ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သူတို့နောက်လိုက်သွားပါနော်။

ဖြူလေး ကိုအချစ်တွေကို ယုံကြည်ပါရစေ။
တကယ်တော့ ကိုရယ် အချစ်ဆိုတာ နီးနေတာ
ဝေးနေတာ အတူရှိတာ မရှိတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ရိုးရိုးလေး ချစ်
နေကြရင်ပဲ အချစ်က ပြီးပြည့်စုံနေပါပြီ။

ဖြူလေး ကိုကို ဝတ္တန်တိုင်း ချစ်နေမယ်နော်။

ဖြူလေးချစ်တဲ့လူက ဒီတက္ကကြီးပေါ်မှာ ကိုတစ်
ယောက်တည်းဆီ ရှိခဲ့တာပါ။

တံမတုန်လို့ နောင်အခါ အမှတ်တမဲ့ ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြ
ရင်တောင် တို့ ဖြူလေးတို့ နှုတ်ဆက်နိုင်ပါစေလို့ ဖြူလေး
ဆုတောင်းနေပါမယ်။

ဒီထစ်ချွန်းနိုးလေးတွေတို့ရော ကိုကိုပါ ထာဝရ
လွမ်းနေမယ်..."

ကိုကိုသိပ်ချစ်တဲ့
ဖြူလေး..."

ဟု စာတိုလေးကိုသာ သူမ နှလုံးသားနဲ့ ရင်းပြီး ရေး
ချလိုက်သည်။

သူမနှလုံးသားက ဖြေမည်နိုင်အောင် မောပန်း
ခွမ်းလျှလှပါပြီ။ သူမ ကိုရဲ့မျက်နှာကို ထပ်မကြည့်နိုင်တော့
ပါ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို မခွဲချက်နိုင်ဘဲ ရှိပေတော့မည်။ သူမ
ကြောင့် ကိုတို့ ဒီထက်အချိန်ကြာအောင် ဒုက္ခထပ်မဖြစ်စေ
ချင်တော့။

သူ့ဘဝ ရင်ကွဲခံကာ ကြိတ်မှိတ်ကျောခိုင်းရပေ
တော့မည်။ သို့ပေမယ့် နောက်ဆုံးအနေနှင့် ကိုမျက်နှာ ချော
ချောကို ငေးကြည့်ချင်မိတဲ့စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ တားဆီး၍ မရ။
ကြည့်ခွင့်ပေးပါ ကိုရယ်။

ကိုကိုယ်ပေါ်စောင်ပါးပါးတစ်ထည် လွမ်းခြုံပေးပြီး
အဝတ်အစားအိတ်ကို ဆွဲကာ လှေကားအတိုင်း တစ်လှမ်း
ချင်း ဆင်းခဲ့တော့၏။

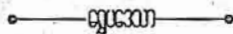
အမြဲသွက်လက်ဖျတ်လတ်နေခဲ့သည့် ခြေလှမ်း
တွေက တုန်ယင် နှေးကွေးနေခဲ့ပါသည်။

ခြေလှမ်းတိုင်းအတွက်လည်း သူမ နှလုံးသားက
တဆစ်ဆစ် နာကျင်အုံ့ခဲနေရသည်။

သူမနှလုံးသားက သိပ်ချစ်ရပါသော ကိုကို ဒီလိုကြီး
ထားမပစ်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူမ ဒီလိုမှဆုံးမဖြတ်ပြန်ရင်လည်း သူမ
ချစ်သူရဲဘဝကို သူမ ကိုယ်တိုင် နှံ့ထဲ ဆွဲနှစ်နေသလိုပင်။

သူမ အသည်းနာလှပါပြီ။

ခွင့်လွှတ်ပေးပါတော့ ကိုရယ်။

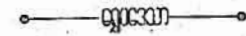

သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအချိန်မှာ သူ့နားလေးမှာ
ဖြူလေးက ရှိနှင့်မနေတော့ပါ။ မနက်ဝေလီဝေလင်းသာ ရှိ
သေးတာမို့ ဖြူလေး အိမ်သာသွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်
လောက်ပါ။ အပေါ့အပါးသွားတာ ထင်တယ်ဟု မှန်းဆကာ
ဆက်အိပ်နေလိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ အတော်ကြီး အချိန်ကြာသည်ထိ ဘာ
လှုပ်ရှားသံမှ မကြားရ၍ သူ စိတ်ပူသွားမိသည်။

မီးထွန်းကာ အိမ်အောက်ကို ဆင်းပြီး အိမ်သာ
တံခါးခေါက်ကြည့်တော့ ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရ။

ဒါဆိုရင် ဖြူလေး ဘယ်သွားတာလဲ။

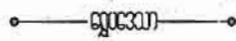

သူ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အိမ်အနံ့ရှာကြည့်မိသည်။
မတွေ့။ သူ စဉ်းစားမရခြင်းများစွာဖြင့် အိမ်ပေါ်ကို တက်လာ
ပြန်သည်။

မီးထွန်းခွက်ကလေးကို အိပ်ရာဘေးမှ တားပဲ့ခဲ့ပေါ်
တင်လိုက်သည်တွင် စာရွက်ခေါက် ဖြူလေးကို တွေ့လိုက်
သည်။

သူက တုံ့ကိုသာဝေနှင့် စာရွက်ဖြူလေးတို့ လှမ်းယူ
ကာ ဖတ်လိုက်သည်တွင် ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်သွားရ
သည်။ ဟင် . . . ဒါဆို ဖြူလေးက . . . ဖြူလေးရဲ့ အဝတ်
အိတ်ကို သူ မှန်းရမ်းကာ ရှာဖွေမိလိုက်သည်။ ရှိမနေခဲ့တော့
ပါ။ သူ့ရဲ့အဝတ်အိတ်ကလေးသာ အဖော်မဲ့စွာ အထီးကျန်နေ
တော့သည်။ သူ့ရင်ထဲ ဆွေးမြည့်ကြော့ကွဲစွာ တဆစ်ဆစ် နာ
ကျင်လာပါသည်။ သဘောဖြူသာ သူ့ရဲ့ဘဝရယ်လို့ ခံသူ
ထားပြီးချိန်မှ . . .

သူ့ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ်နာကျင်အုံ့ခဲနေရသည်။
နောက်တော့မှ အတွေးတစ်ခုနှင့်အတူ လန်းဆန်းနိုးကြား

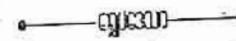

သွားကာ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြေးဆင်းလိုက်သည်။ လမ်းမ
လယ်ကြီးမှာ အားသွန်ပြေးနေပါသည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ဦး
တည်နေတာကတော့ သူ့တာကြီးဆီသို့ပါ။ သူ့တာကြီးရှေ့သို့
ရောက်လျှင် သူ သိပ်မောဟိုက်နေခဲ့ပါပြီ။ သူ့တာကြီးအနံ့
တောင်စဉ်ရေမရခြင်းပြီး ရှာဖွေနေမိပါသည်။ သို့ပေမယ့်
နေရာသာ နဲ့သွားသည်။ ဖြူလေးရဲ့ အချိန်သဏ္ဍာန်လေးတို့
မတွေ့ရပါ။

သူ့တာကြီးမှာ မတွေ့ရ၍ စက်လှေဆိပ်ဘက်သို့
အားကျန်ပြေးလိုက်ပြန်သည်။

စက်လှေဆိပ်မှာလည်း ဟိုဆင်း ဒီဆင်းနှင့် နှုတ်
အောင် ရှာဖွေနေမိပါသည်။ သို့ပေမယ့် ဖြူလေးရဲ့အချိန်
သဏ္ဍာန်ကို စိုးစဉ်မှ မတွေ့ရပါ။

ခါလည်း သူ ခွဲမလျှော့သေးဘဲ ကားဂိတ်ကို ဦး
တည်ကာ အားတုန်ဖြောင့်ပြန်သည်။ အသက်ရှူသံ မူမမှန်နိုင်
လောက်အောင်ဝင် မောဟိုက်နေ၍ ကားဂိတ်ထံ မရောက်
နိုင်ခင်မှာပင် ဒုညွတ်ကျသွားသည်။

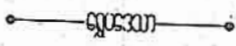

အိပေမဲ့ သူ့ခြေထောက်ကံတွေကို အားပြန်သွင်းကာ ဆက်ပြေးပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အဝေးပြေးကား ဝိတ်သို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ သူ မဟေနိုင်ပါ။ ကားဝိတ်မှာ သူ လိုက်စုံစမ်းမေးမြန်းပြန်သည်။ သို့ပေမယ့် ဘာမှ ထူးခြား မလာခဲ့ပါ။ ရှာဖွေတဲ့နေရာမှာလည်း နဲ့နေပြီဖြစ်ရကား သူ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိပါသည်။ ကားဝင်းထဲမှ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ခြေထောက်တွေဟာ ကမ္ဘာမြေ ကြီးပေါ် နင်းနေမိတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား သူ မသိပါ။ စိတ်အစဉ် က စကြဝဠာအပြင်ဘက် ထွက်ပြေးနေမိပါသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူ့စိတ်အစုံ ဟာ လေးပင်နေရပြီး ရင်ထဲမှာလည်း ဖြတ်ညှပ်သိပ်သည်း စွာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဆောက်တည်ရာမဲ့ ခံစားနေရ သည်။

ဖြူလေး ကိုယ့်ကို ဒီပုံစံအတိုင်းကြီးတော့ ထား သွားသင့်ဘူးကွာ။ ဖြူလေး သိပ်ရက်စက်တယ်။

သူ ဆက်လက်ပြီး လျှောက်လှမ်းနိုင်တော့တဲ့

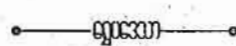
အင်အား မရှိတော့သဖြင့် ပလက်ဖောင်းဘေးမှာသာ ထိုင်ချ ပစ်မိတော့သည်။

သူ့ကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်တတ်သော ဖြူ လေး၊ မိုးခြိမ်းသံကို သေမလောက်ကြောက်သော ဖြူလေး၊ သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အက်ကွဲတုန်ရပ်ပြီ။

သူကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ။ ဖြူလေး သိပ်ရက် စက်တယ်ဟုသာ အကြိမ်ကြိမ် ညည်းတွားနေမိတော့သည်။

မိုးဥတုကို နှုတ်ဆက်နေတဲ့ မိုးစက်လက်ကျန်လေး တွေက မြိုးဖြိုးဖျောက်ဖျောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျရောက် နားခိုလာပေမယ့်လည်း သူ ထိုမိုးစက်တွေကို သတိမမူမိ တော့။ သူ့အာရုံတစ်ခုလုံးကို ဖြူလေးက သိမ်းယူသွားခဲ့ပြီ လေး။

သူ့ရှေ့တည်တည့် လမ်းမကျယ်ပေါ်မှာ ဂျစ်ကား လေးတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ သူ ပတ်ဝန်းကျင် ကို သတိရလာပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူကို ကြည့်လိုက် တော့ အာဝုဖြစ်နေသည်။

အာဝုက ပါဠိရဲ့ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်တော့ ပါဠိက သူ့ကို စူးစူးနစ်နစ်စိုက်ကြည့်ကာ ငုံ့လင့်တကြီး သိုင်းဖက် လိုက်သည်။ ပါဠိရဲ့လက်အစုံက အင်အားတစ်မျိုးနှင့် သူ့ကို အားကိုးနေမိသလိုပင်။

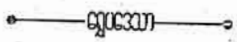
“အာဝု... အာဝု... သူ... ငါ့ကို... ထား... ထားသွားပြီ”

ပါဠိအသံက မိုးရေတွေနှင့်အတူ မသဲမကွဲကြား လိုက်ရသည်။ တုန်ယင်ပြီး ခြောက်သွေ့နေသော အသံ ကြောင့် ပါဠိ ငိုနေတယ်ဆိုတာ သူ သိလိုက်သည်။

“ငါ့ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီကွာ”

ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှင့် ထွက်ပေါ်လာသော ပါဠိအသံ ကြောင့် သူ့ရင်ထဲ စူးနစ်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ ဘာလုပ် ရမှာလဲ သူပင် မသိနိုင်တော့ပါ။

သူ့ကို အားကိုးတကြီး သိုင်းဖက်ထားသော ပါဠိရဲ့ ကျောပြင်ကိုသာ လက်ဖဝါးနှင့် ဖွဖွရှိုက်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးမိပါ တော့သည်။

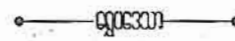
“သူ... လုပ်ချင်တာလုပ်သွားတယ် အရှူးမလေး၊ ငတုံးမလေး”

ဟုပင် မချီတင်ကဲလေး ရောက်တတ်ရာရာ ပြော နေပြန်သည်။ သူ နားလည်သည်ပေါ့။ ပါဠိ ဘယ်လောက် ခံစားနေရမလဲဆိုတာ။

ဘေးလူဖြစ်တဲ့သူတောင် ဒီလောက် ထိရုနာကျင် ခံစားနေရရင် ပါဠိက ကာယကံရှင်လေ။ ကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူက လည်း အရှူးမီးပိုင်း ခံစားနေရသလို ထွက်ခွာသွားတဲ့လူက လည်း ရှိုက်သံတွေ ဗရပွနှင့်ပါ။

သဘောဖြူရဲ့စိတ်ရင်းဖြူဖြူလေးကိုလည်း သူ သိပ်ချိုးကျူးမိသွားသည်။

မနေ့ညက သဘောဖြူ ဖုန်းဆက်ထားသော ကြောင့် သူက အကြောင်းအရင်းကို ဂယနကာသိနေပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီမနက်စောစောပင် ပါဠိဆီသို့ နှစ်သိမ့်ရန် လာခဲ့တာပါ။ သို့ပေမယ့် အိမ်လေးရောက်တော့ ပါဠိကို မတွေ့ရတော့။

သူ စိတ်ပူမိသွားသည်။ ဒါကြောင့် သူ တစ်မြို့လုံး နှံ့
နေအောင် ရှာဖွေမိခဲ့တာပါ။

သဘောဖြူကိုလည်း ထွက်မသွားပါနဲ့ဟု ဘယ်လို
မှ ပြောခွင့်မသာလိုက်တာပင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
သဘောဖြူက သူ့ပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသော
ကြောင့်ပါ။

တစ်ညလုံး သဘောဖြူနဲ့ ပါဠိတို့ရဲ့ဇာတ်ကြောင်း
ကို အခြေအတင် စဉ်းစားနေမိသည်။

သဘောဖြူ ဒီလို ဆုံးဖြတ်သွားတာ မှန်တယ်ဆို
တာ သိနေပေမယ့်လည်း ဘယ်လိုမှ လက်ခံလို့ မရပါ။

ပါဠိရဲ့မာနကိုလည်း သူ အားကျချီးကျူးမိသလို၊
သဘောဖြူရဲ့ အချစ်ကိုလည်း အားကျမိသည်။ ဒါဆို ဒီကြေ
ကွဲဇာတ်လမ်းရဲ့ တရားခံက ကြီးမေလား။ ဟင့်အင်း ကြီးမေ
လည်း မဖြစ်နိုင်ပြန်ပါ။ ကြီးမေဘက်က ကြည့်ရင်လည်း မှန်
နေပြန်သည်။ ဒီပြဿနာကြီးက ဘောလုံးတစ်လုံးလိုပင်။
ဘယ်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် အမှန်တွေချည်းပင်။ သို့ပေ

မယ့် သူလည်းပဲ ဝမ်းနည်းကြော့ကွဲစွာ ခံစားရပါသည်။ သူသာ
အရာအားလုံးကို ချိတ်ဆက်လို့ရမယ်ဆိုရင် ပြေလည်အောင်
ချိတ်ဆက်ပေးချင်မိပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူကလည်း
အားလုံးကို အစိုးရတဲ့ ဧကရာဇ်တစ်ပါးလည်း မဟုတ်လေ
တော့ ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုကြွေးနေသော ပါဠိကိုသာ
နှစ်သိမ့်နေမိရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

ထစ်ချန်တီး

JJR

ရက်မှ

လ

လမှ

နှစ်တွေ့ဆီသို့

အကြိမ်ကြိမ်

ကူးပြောင်းလာသောအခါ . . .

— ဂျွန်ဇာ —

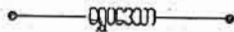
“သားလေး... ထတော့လေ”

“ဟာ... မေမေကလည်း အိပ်လို့မဝသေးဘူး”

သူမ နှိုးနေပေမယ့် သားက မထပါ။ သားက အိပ်
ရေး အလွန်ပုပ်ပါသည်။ ဒါ သူမနဲ့တူတာလေ။ ဒါကြောင့်
လည်း ကျောင်း အပြန်နောက်ကျလေ့ရှိသည်။

သူမကလည်း ကုန်စုံဆိုင်လေးက တစ်ဖက်နှင့်ဖို့
သားကို ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဒါကိုပဲ
သားက အခွင့်ကောင်းယူပြီး အိပ်နေတတ်ပြန်ပါသည်။

ဒေါ်လေးအေးရှိနေလို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် သူမ
နဲ့ သားက မလွယ်ပါ။ သူမမှာတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပျာသာ

ခတ်လို့ပင်။ အိမ်မှကိစ္စက တစ်ဖက်။ သားရဲ့ဝေယျာဂစွက
တစ်ဖက်။ အိမ်ဆိုင်လေးက တစ်ဖက်နှင့် တစ်နေ့ တစ်နေ့
နှားရတယ်ဟူ၍ မရှိ။

“သား... ထတော့လေ။ အချိန်လည်းကြည့်ဦး။”

သား ကျောင်းနောက်ကျနေလိမ့်မယ်”

“ဟာ... မေမေကလည်း အိပ်ချင်ပါသေးတယ်ဆို”

“သား ဒီလိုသာ ဆက်အိပ်နေမယ်ဆိုရင် မေမေ
စိတ်ဆိုးတော့မှာနော်”

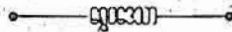
“မေမေက ဘယ်လိုစိတ်ဆိုးမှာလဲ။ စိတ်လည်း
မဆိုးတတ်ဘဲနဲ့”

သားက အပျင်းလေးပီပီ စကားပြောနေပေမယ့်
မျက်လုံးကတော့မဖွင့်ပါ။

“ဆိုးတတ်တာပေါ့။ သားကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့
ဘူး။ ကျောင်းကိုလည်း အကြိုအစို မလုပ်တော့ဘူး”

“အဲ့လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မေမေလေးရဲ့”

ဟုဆိုကာ သားက ထလာသည်။

“သားရယ် မေမေက အလုပ်မအားတာနဲ့ မနက်
ဘက်ဆို အချိန်မှန်မှန်ထမှပေါ့”

သူမက ပြုစုစုလေးပြောလိုက်လျှင် သားက ရယ်
မနေပြန်သည်။ သူမက ပြုံးစိစိလေးလုပ်နေသော သားကို ချစ်
စနိုးလေး ငဲ့မွှေးလိုက်ပြန်သည်။

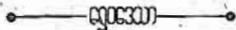
“မေမေ သားက ဖေဖေနဲ့တူသလားဟင်”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရန်နောင်က သူ့ဖေဖေနဲ့တူလို့ ချောတာလို့ သူ
မေမေက ပြောတာတဲ့”

“အင်း . . . သားလည်း သားဖေဖေနဲ့ သိပ်တူပါ
တယ်။ သားလည်း ချောတယ်။ သားဖေဖေလည်း ချော
တယ်”

“အခုမှပဲ အဆင်ပြေသွားတော့တယ်။ သားက
ဖေဖေနဲ့တူပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ။ မေမေ ဖေဖေက ဘယ်
တော့ ပြန်လာမှာတဲ့လဲ။ ရန်နောင်ရဲ့ဖေဖေက နောက်လဆို
ပြန်လာတော့မှာတဲ့”

“ပြန်လာမှာပေါ့ သားရယ်။ သားဖေဖေက ပိုက်ဆံ
တွေ အများကြီးရအောင် စုနေတုန်းပို့ သူများထက် ပိုကြာနေ
တာပေါ့”

“ဒါဆို ဖေဖေ ပြန်လာရင် သားက ကားအကောင်း
စားနဲ့ ကျောင်းတက်ရတော့မှာပေါ့နော် မေမေ”

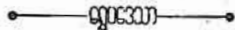
“ဒါပေါ့”

“သားအမိတွေ စကားပြောနေလိုက်ကြတာ အချိန်
လည်းကြည့်ဦး။ ကျောင်းနောက်ကျနေပြန်ဦးမယ်”

ဟု ဒေါ်လေးအေးက ဆိုင်ရှေ့မှ လှမ်းအော်သတိ
ပေးတော့မှ သူမတို့သားအမိမှာ ပြုံးစိစိလေးလုပ်လိုက်ကြပြီး
သားကို ရေချိုးပေးရန် အင်္ကျီချွတ်ပေးလိုက်သည်။

သားကို ပြင်ဆင်ပေးပြီးချိန်မှာ ဈေးခြင်းလေးကို
တစ်ဖက်၊ သားကို တစ်ဖက်ဆွဲကာ ထွက်လာလိုက်သည်။
သားကို ကျောင်းပို့ပြီးရင် တစ်ခါတည်း ဈေးဝင်ဝယ်သွားဖို့ပဲ
ဖြစ်သည်။

အခုအချိန်မှာတော့ သားသာလျှင် သူမရဲ့ဘဝ၊

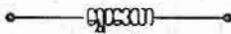
အနာဂတ်၊ မျှော်လင့်ချက်၊ အသက်များသာတည်း။

သားက ဖေဖေ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟု မေးလာသောအခါတိုင်းမှာ သူမ ရင်နှင့်မဆန့်အောင် ခံစားရပေ 'ယ့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် သားကို လိပ်ညာထားမိဆဲပင်။

ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီးသားကို အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို ပြောပြနေတတ်သော သူမက ဘယ်ဆီရောက်နေမှန်း မသိတဲ့ ကိုကို နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတယ်ဟုလည်း လိမ်တတ်နေပြန်သည်။

စကားသိပ်တတ်ပြီး ကိုနဲ့သိပ်တူတဲ့ သားလေးကြောင့် သူမမှာ ဘဝကို ကြမ်းတယ် မောတယ်ဟုပင် မခံစားမိတော့။

ဒီခုနစ်နှစ်သာဆိုတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း ကိုကို နေ့ညမပြတ် သတိရလွမ်းဆွတ်နေခဲ့ရသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဒီသတိရစိတ်တွေနဲ့အတူ သားကို ပြုစု ပျိုးထောင်လာခဲ့သည်မှာ အခုဆို သားက ပထမတန်းကျောင်း သားလေးပင် ဖြစ်လို့လာခဲ့ပါပြီ။

သားက လူကြီးလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်နှင့်အမျှ မမြင်ဖူးခဲ့သော ဖေဖေဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးတစ်ယောက်ကို တမ်းတလွမ်းလာတတ်ပါပြီ။

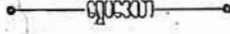
သူမက ကိုပုံစံကို အလွတ်တမ်းပြောနိုင်ပေမယ့် အခု ဖေဖေက ဘယ်မှာလဲဟင်လို့ မေးလာသောအခါမှာတော့ သူမက အု အု အ အ နှင့် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ခဲ့ပါ။

သားမေးတဲ့မေးခွန်းကို သူမလည်း တစ်ကိုယ်ရည် တိတ်တဆိတ် မေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ကို ဘယ်မှာလဲဆိုတာ သူမကိုယ်တိုင် မသိပါ။ မြစ်ကြီးနားမှာပဲလား။ ဒီရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံရပ်ခြားမှာလား။ သူမ မမှန်းဆနိုင်ပါ။

ကိုကို ထားခဲ့ပါသည်ဆိုတည်းက မြစ်ကြီးနားမြို့ကြီးကိုပါ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့တာ အခုချိန်ထိပင်။

သူမ ကိုကို ထားခဲ့ပြီးချိန်မှာ စိတ်လေလေနှင့် ဘယ်သွားရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ညရထားဆိုက်နေတာနဲ့ ကြုံ၍ လိုက်စီးပြီး ရောက်ရာပေါက်ရာ ခရီးထွက်ခဲ့မိသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ ရထားပေါ်မှာ ဒေါ်လေးအေးနဲ့

ဆုံမိပြီး ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ 'ခုလို အခြေကျကျနေနိုင်ခြင်းပင်၊
ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ အပိုကြီး ဒေါ်လေးအေးက သူမကို သမီးတစ်
ယောက်နယ် ချစ်ခင်ရှာသလို၊ သူမကလည်း ဒေါ်လေးအေး
ကို အမေတစ်ယောက်နယ် ရှိသေအားကိုးခဲ့ရပါသည်။

တစ်ချိန်လုံး ငိုကြွေးနေသော သူမတို့ ဒေါ်လေး
အေးက သိပ်သနားခဲ့တာဟု ဆိုလာပါသည်။ ဒေါ်လေးအေး
က အပိုကြီးဆိုပေမယ့်လည်း အေးအေးလူလူသာ နေတတ်
သည့် အမျိုးသမီးကြီးပင်။

ကိုယ်ဝန်ပါလာသော သူမကို ဘာမှ စစ်စစ်ခုစု မေး
မေးမြန်းမြန်းမလုပ်ပါ။ သူမကလည်း ဒေါ်လေးအေးကို ဘာ
တစ်ခုမှ ထွေထွေထူးထူး မပြောပြဖြစ်။ သူ့က အမျိုးသားရဲ့
အမည်က ပါဠိလို့ခေါ်တယ်ဆိုတာရယ်၊ သူ့က ဆွေမရှိ မျိုး
မရှိ၊ ယောက်ျားနဲ့တွေ့နေတယ်ဆိုတာရယ် ဒါကိုပဲ ဒေါ်လေး
အေးက ညီထားပါသည်။ သူမအကြောင်းကလည်း ဘာမှ
ထွေထွေထူးထူး ရှိမနေ၍ အကျယ်တဝင့် မပြောဖြစ်တာပင်။
ဒေါ်လေးအေးက သားကိုလည်း မြေးအရင်းလေး

လို့ သံလော့ဇဉ်ထွယ်နေပါသည်။ အခုမှ သူမက မိသားစု
အသိုက်အမြှူလေးနှင့်ဖြစ်ထည်လာမူ့ရှိ ကိုကို လွမ်းသော
စိတ်နေရာမှာ သားနှင့်အေးအေးထိုးလာတတ်ပါပြီ။
တို့တို့မေးချင်နေတာက ကို ငယ်ငယ်က... သား
လို့ သိပ်တတ်တာပဲလားလို့ပင်။
သို့သော် ကိုတရော သူမတို့ သတိရနေဦးမှာလား။

"သား အရွယ်က အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီလို့ ဇေဇေ ပြောချင်တယ်"

"သား အိမ်ထောင်ပြုပြီးပါပြီ ဇေဇေ"

"မဟုတ်သေးဘူး သား"

"ဟုတ်ပါတယ်။ သားရဲ့ဖနီးကံ လောကမှာ သဘော ဖြူ တစ်ယောက်တည်းပါ။ သဘောဖြူအပြင် နောက်တစ် ယောက် ထပ်မရှိနိုင်ပါဘူး"

"မဟုတ်သေးဘူး သား။ သား ဒီလိုအခွဲအလမ်းကြီး နေတာကို မဟုတ်သေးတာပါ။ အချိန်တွေပဲ ဘယ်လောက် ကြာခဲ့ပြီလဲ။ သူလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့"

— ဂျူဇယာ —

"သဘောဖြူရဲ့သားကို သား ယုံတယ်။ သားရင်ထဲ မှာလည်း ဒဏ်ရာတွေက အစိမ်းလိုက် အရှင်လတ်လတ်ကြီး ရှိသေးတယ်။ သား ဖြူလေးကို တစ်နေ့တော့ တွေ့ကို တွေ့ ရမယ်"

သွေးရဲ့နှိုင်းမာပြတ်သားလှတဲ့ စကားများကြောင့် ဦးမာလှ သတ်ပြင်းမောကိုသာ ခိုးရှိုက်မိတော့သည်။ သား ဟာ တည်ကြည်ခန့်ညားသူ၊ စီးပွားရေးလောကမှာ လျှမ်း လျှမ်းတောက် အောင်မြင်နေသူဖြစ်၍ မိန်းကလေးရှင်များက သမက်အဖြစ် ကြည့်ရှုနေခဲ့ပါသည်။

လုပ်ငန်းကိစ္စတွေမှာ ဝါငြိနဲ့ ယှဉ်လာရမယ်ဆိုရင် လူတော်တော်များများက ရှိန်နေတတ်ကြသလို၊ တီကျပြတ် သားလွန်းတဲ့သူကို သမီးရှင်များတလည်း ပေါ်တင်ကြီး မစပ် ဟပ်ခဲ့ကြ။

ဒေသိမသာ လမ်းကြောင်းလောတတ်သူများကိုလည်း သူတ မသိတျိုးကျပြုနေတတ်သလို ပေါ်တင်ကြီးဆိုရင် သူက အားမနာ တန်မလောင်ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီးမင်

— ဂျူဇယာ —

အိမ်ထောင်ရှိပြီးသားဟု ယတ်ပြတ် ငြင်းပစ်တတ်သည်။

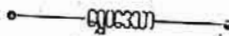
အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိပ်ပြတ်သားလွန်းတဲ့ ပါဠိကို ဦးမာလှပင် လက်မြှောက်အရှုံးပေးထားရသည်။

သား သိပ်စွဲလမ်းနေတဲ့ သဘောဖြူဆိုသော မိန်းကလေးကို တွေ့ချင်မိတဲ့စိတ်ဆန္ဒက တစ်နေ့တစ်ခြား ငြင်းပြလာရသည်။

သားဟာ ဒီလောက်အစွဲအလမ်း ကြီးလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့သည့်အတွက် သတင်းစာကို ဖတ်မိတိုင်း သားရဲ့ ကြီးမေ ကြေကွဲထိခိုက်နေရတာလည်း မြင်သူတကာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ပင်။

သားကလည်း သဘောဖြူပျောက်သွားပြီးသော နေ့မှစ၍ ဒါ ကြီးမေကြောင့်ဟုသာ ဆိုပြီး သူ့ကြီးမေနှင့် စကားမပြောတော့တာ အခုချိန်ထိပင်။

သားရဲ့ ကြီးမေကလည်း သူမအပြစ်တွေပါနေသည်နို့ ပျောက်သွားသော သဘောဖြူကို လက်လှမ်းမီသ

လောက် ရှာဖွေနေသည်ဟု သိရသည်။

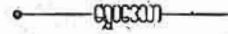
အဖြစ်အပျက်တွေက မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင်။ သားကလည်း ဒီရန်ကုန်မြို့ကို ပြန်ရောက်တော့ မြစ်ကြီးနားမှာတုန်းကလို အရှူးဖီးပိုင်း ပုဆွေးမနေတော့ဘဲ ဘဝကိုရော စိတ်ကိုပါ စီးပွားရေးကိစ္စတွေမှာ နှစ်မြှုပ်ထားလာသည်။

ငယ်ရွယ်ဖျတ်လတ် တက်ကြွတဲ့သားက ထင်ထားသည်ထက်ပင် အောင်မြင်လာခဲ့သည်။

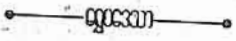
ပြီးတော့ သားက ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ဝယ်ကာ သူ့စိတ်ကြိုက် အိမ်တစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်နေခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး မြက်ခင်းပြင်ကစားကွင်းကြီးနဲ့မို့ ထည်ဝါပွန်းလှပေမယ့် ပိုင်ရှင်မဲ့နေပါသည်။ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မက သဘောဖြူတဲ့လေ။

သူတို့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာတဲ့လဲ။

သားက အချိန်ရတိုင်း ထိုအိမ်လေးကိုသာ အမျိုးမျိုး ပြုပြင်မွမ်းမံနေတတ်သည်။

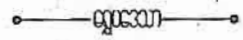

သဘောဖြူကို တစ်နေ့တွေ့ရမယ်ဆိုတဲ့ သားရဲ့ ယုံ
ကြည်မှုအဖို့ကို ဘယ်အရာမျိုးကမှ တွန်းလှန်နိုင်တော့မည်
မဟုတ်။ ဒါကြောင့် သဘောဖြူကို အမြန်တွေ့ဖို့သာ ဘုရား
ရှင်ထံ ဆုပန်ရပေတော့မည်။

“အိမ်မက်ကမ္ဘာ” ဟု နာမည်ပေးထားသော အိမ်
ကြီးကိုသာ သူ အမျိုးမျိုး ပြုပြင်မွမ်းမံနေမိသည်။ အိမ်ခန်း
ကျယ်ကြီးထဲကို ဝင်လိုက်သည်တွင် ခမ်းနားတောက်ပနေ
သော နှစ်ယောက်အိမ် ခုတင်ကျယ်ကြီးက ထည်ဝါစွာ
ကြိုဆိုနေခဲ့သည်။

“ဒါ ဖြူလေးကို ကိုယ် လက်ဆောင်ပေးမယ့်
မင်္ဂလာအိမ်ခန်းပေါ့။ တောင်းပန်ပါတယ် ဖြူလေး။ ကိုယ်က
မပြည့်စုံခဲ့လို့ မင်းကို မင်္ဂလာခန်းကောင်းကောင်းနဲ့ မထား
နိုင်ခဲ့ဘူး။ မင်း စိတ်ချပါ။ ကိုယ် မင်းကို သာယာပျော်ရွှင်
အောင် ထားပါတော့မယ်။ ဟိုး မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ကြည့်

လိုက်ပါဦး။ အရမ်းလှတယ်နော်။ အဲ့ဒါ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးထားတာ။ ညနေခင်းတွေဆို အဲဒီမြက်ခင်းပြင်မှာ အပန်းဖြေမယ်။ ပြီးတော့ သားတွေ သမီးတွေ ဆော့ကစားနေတာကို ကိုယ်နဲ့မင်းက ကြည့်ရင်း ရယ်ကြမယ်။ တကယ်လို့ မင်းကို ကိုယ်တွေ့တဲ့အချိန်မှာ မင်းက သားသမီးမရနိုင်တော့ရင်လည်း ကိုယ် ကျေနပ်ပါတယ်။ ကိုယ့်နားမှာ မင်းရိုရင်ပဲ အရာရာ ပြည့်စုံပါပြီ။ မင်းနဲ့ကိုယ် တွေ့ခဲ့ကြရင် ကိုယ်တို့ကို ဆုံစည်းစေတဲ့ မြစ်ကြီးနားကိုလည်း သွားမယ်။ ဟန်းနီးမွန်းအဖြစ် ကမ္ဘာကြီးကို ပတ်ပြီးလည်ပစ်လိုက်ရအောင်နော်”

ဟု တစ်ကိုယ်ရည် ညည်းတွားနေလိုက်သည်။

ဒီလိုအချိန်တွေဆို အနာဂတ်ဆိုတာမျိုးကို ရေးရေးလေးတွေပြီး ပျော်ရွှင်မိသလို၊ ကြော့ကွဲထိမှုကိုလည်း ခံစားရပါ၏။

“အိပ်မက်ကမ္ဘာ” မှာ အချိန်ကြာကြာ ဖြန်းပစ်ပြီးမှ ဒီနေ့ အနားယူချင်လာ၍ အိမ်ကို စောစောပြန်လာမိပါသည်။ အပြန်လမ်းမှာ မိုးက သည်းထန်စွာရွာချလာသည်။

မိုးရွာလာ၍ သူ အတိတ်ကို ချက်ချင်းသတိရသွားသည်။ ဒီလို ထစ်ချွန်းမိုးလေးများက သူ့ကို အမှတ်တရများစွာတို့ ပေးခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ကားမောင်းချင်စိတ်လည်း မရှိတော့၍ ကားကို လမ်းဘေးချရပ်ကာ မိုးစက်မိုးပေါက်လေးများကို ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

သူ့အာရုံထဲမှာတော့ မိုးရွာထဲမှာ မိုးခြိမ်းသံကို သိပ်ကြောက်နေသော ဖြူလေးရဲ့ ပုံရိပ်များကိုသာ အထပ်ထပ် မြင်ယောင်မိနေပါတော့သည်။

သူက မိုးစက်တွေကို တောင်စဉ်ရေမရ ကြည့်ရှုငေးမောနေစဉ် သူ့မြင်ကွင်းထဲ ကလေးငယ်တစ်ယောက် တိုးဝင်လာသည်။

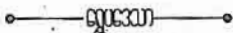
မိုးလွတ်ရာကို မရှောင်ဘဲ မိုးရေထဲမှာ ကျောင်းဝတ်စုံလေးနှင့် အုတ်ခုံပေါ်ထိုင်နေသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်။ ထိုကလေးငယ်ကြောင့် ဖြူလေးကို ပို၍ သတိရသွားမိသည်။ ကလေးမှာ မိုးရေတွေကြောင့် ချမ်းနေပုံပေါ်

သည်။ လက်ကလေးပိုက်ကာ အုတ်ခုံပေါ်မှာ ငြိမ်သက်နေသည်။

သူ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထီးတစ်လက် ယူကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ကလေးငယ်ကို မိုးပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကလေးငယ်က သူ့ကို မော့ကြည့်လာသည်။

ထိုကလေးငယ်ရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒီကလေးဟာ ဘယ်သူနဲ့တူတာလဲ။ သူ့ရင်ထဲ ဝေဝေဝေဖြစ်သွားသည်။ ကလေးရဲ့မျက်လုံးလေးက တွေ့... သူ့ရင်ထဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ ကြည့်ကြည့်စင်စင်လေး ကြည့်နေသော ကလေးငယ်ရဲ့အကြည့်များက သူ့နှင့်ရင်းနှီးနေသလိုပင်။

ပြီးတော့ ကလေးငယ်က သူ ငယ်ငယ်ကနှင့် သိပ်တူနေသလားဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သူနှင့် သိပ်ဆင်လွန်းသည့် ကလေးကို သူ ခင်သွားမိသည်။ သူက ထီးကို လှမ်းပေးကာ ...

“ယူလေ ... သား”

ကလေးက မလှုပ်မယှက်လေးနှင့် သူ့ကို ကြောင်နုလေး ကြည့်နေပြန်သည်။

“သားက ဘာဖြစ်လို့ မိုးရေထဲမှာ ထိုင်နေတာလဲ”

“သား ... ဒီလိုနေရတာ နှစ်သက်လို့ပါ”

“ဟာ ... မင်းဖျားမှာမစိုးရိမ်ဘူးလား”

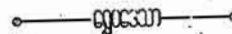
“ဟွန်းအွန်း ... သားက မိုးရေတွေကို ခံနိုင်ရည် ရှိတယ် ဦးရဲ့။ သားရဲ့ဖေဖေနဲ့မေမေက ခုလို မိုးသည်းနေမှာပဲ ဆုံခဲ့ကြတာတဲ့”

ထိုကလေးရဲ့စကားတွေက သူ့ကို အထိတ်ပုံရိပ်တွေဆီသို့ ကွန်မြူးသွားစေသည်။

“သား ... ဘာဖြစ်လို့ အိမ်မပြန်သေးတာလဲ။ အိမ်က သိပ်ဝေးလို့လား။ ဦး လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ... သားမေမေက မှာထားတယ်။ ဘယ်သူခေါ်ခေါ် မလိုက်ရဘူးတဲ့”

“သားက ဦးကို မယုံလို့လား”

“ဟင့်အင်း... ဦးကို သားတ ချစ်ပြီးသားပါ။ မေမေ
က နောက်ကျလည်း လာကြိုမှာ ဦးရဲ့”

“သားမေမေ လာမကြိုခင် ဒါလေးဆောင်းထား
လိုက်နော်”

ဟုဆိုကာ သူ့ထီးလေးကို တလေးလတ်ထဲ ထည့်
ကာ ပြန်လာလိုက်သည်။

ကလေးမှာ ထူးဆန်းတဲ့သူ့ကို တုံ့ကိုဘာဝေနှင့်
ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူက ကလေးငယ်ကို ပြုံးပြန့်ထိဆက်ပြီး ကား
စက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

ကလေးငယ်မှာ သူ့ကို လက်ပြန့်ထိဆက်ရင်း ကျွန်
ခဲ့ပါတော့သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူ ထိုကလေးငယ်ကို ခင်
မင်သွားရသည်။ မိုးရေထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရ၍လား။ ဒါလည်း မဖြစ်
နိုင်။ ကလေးငယ်ရဲ့မျက်ဝန်းလေးကြောင့်လား။ ဒါလည်း
မဟုတ်ပြန်။ သူ့နံတူလွန်း၍လား။ ဒါလည်း မဟုတ်။ ဒါဆို ဘာ

ကြောင့် ခင်မင်နေရပါလိမ့်။

ထကြောင်းအတိုးကို သေချာအောင် မဝေခွဲတတ်
ပေမယ့် ကလေးကို သူ ခင်မိတာကတော့ သေချာလှပါ
သည်။

သူ ဒီလိုကြီး ကြည်ကြည်ရှင်ရှင်ပြီး မပြုံးဖြစ်တာ
လည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကလေးငယ်နဲ့သူ ဘာကြောင့် စိတ်ကြည်
လင်လန်းဆန်းနေရတာလဲ။ သူ မသိပါ။

သေချာတာကတော့ နောက်တစ်ခါလည်း ဒီ
ကလေးငယ်နှင့် ထပ်ဆိုချင်မိသေးတယ် ဆိုတာပါပဲ။

ကလေးငယ်ရဲ့ပုံမှာ တည်တည်ကြည်ကြည်လေး
မို့ သူ နှစ်သက်သဘောကျမိနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပေမည်။

ဒီနေ့တော့ သူ့အာရုံထဲကို တလေးငယ်ကပဲ ကြီးစိုး
မင်းမှုနေခဲ့ပါတော့သည်။

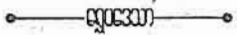

မနေ့က ကလေးငယ်နှင့်တွေ့ခဲ့သော ကျောင်းရှေ့က အပြတ်မှာ သူ ထိုကလေးကို သတိရလာ၍ အုတ်ခုံလေးကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်တွင် အုတ်ခုံပေါ်မှာ ကလေးကို ထိုင်နေလျက်တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားကို တုံ့ခနဲမဆိုင်းမတွဲ ရပ်မိလိုက်ကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်။

ကလေးဟာ မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိပါဘဲနဲ့ ကလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်မိနေတာတော့ အဆန်းသားပင်။

ကလေးက သူ့ကိုမြင်တော့ မှတ်မိနေသည် ထင်သည်။ ပြုံးပြန်တတ်နေသည်။

“မေမေ့ကို စောင့်နေတာလား”

“ဟုတ်”

“မင်းမေမေက အမြဲ ဒီလိုပဲ နောက်ကျတတ်သလား”

“တစ်ခါတစ်ရံ အမြဲလိုလို နောက်ကျတတ်ပါတယ်”

“ဟာ ... ဘယ်လိုကြီးလဲကွ”

“မေမေက သိပ်အလုပ်များတာ။ ဆိုင်အလုပ်ရော၊ အိမ်အလုပ်ရောပဲ”

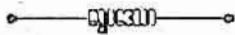
“သားအိမ်က အရမ်းဝေးလို့လား”

“ဟင့်အင်း ... မဝေးပါဘူး။ သားတာတာလည်း ပြန်တတ်တယ်။ မေမေက လာမကြိုမချင်း မပြန်ရဘူးလို့ မှာထားလို့ပါ ဦး”

“စောင့်နေရတာ သား မပျင်းဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဦး စောင့်တူရမလား”

“ဦးအလုပ်ပျက်မှာပေါ့”

သူ ရယ်ချင်သွားရသည်။ ကလေးက သိပ်သိတတ်

နားလည်နေလို့ပါ။

“ဦးက ရယ်လိုက်ရင် သိပ်ချောတာပဲ။ ဖေဖေလည်း

ရယ်နေရင် သိပ်ချောတာလို့ မေမေက ပြောတယ်”

“ဟွန် . . . မေမေက ပြောတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“သားဖေဖေ ချောတယ် မချောဘူး သားက မသိ

ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း။ ဦး နိုင်ငံခြားရောက်ဖူးလား”

“ရောက်ဖူးတာပေါ့ကွ”

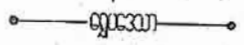
“အဝေးကြီးလားဟင်”

“အွန်း . . . အဝေးကြီး ဝေးတယ်။ လေယာဉ်ပျံတွေ

စီးရတယ်”

“အဲ့ဒီနိုင်ငံခြားမှာက ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိလား

ဟင်”

“အင်း . . . အများကြီးရှိတာပေါ့”

“ဦးကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ ပိုက်ဆံသွားရှာတာပေါ့

ဟုတ်လား”

“အင်း . . . ဦးက . . . ဆိုပါတော့ကွာ”

“သားရဲ့ဖေဖေက နိုင်ငံခြားမှာ ပိုက်ဆံသွားရှာနေ

တာတဲ့ မေမေကပြောတယ်။ ဖေဖေက ပိုက်ဆံတွေ အများ

ကြီးရမှ ပြန်လာမှာတဲ့။ ခြောက် . . . ဦး . . . ဦးရဲ့ထီးကို သား

နောက်နေမှပဲ ပေးတော့မယ်”

“ဦးက သားကို အပိုင်ပေးတာလေ။ မပေးနဲ့တော့”

“ဦးက သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ”

“မင်းက သိပ်ကောင်းတတ်တာပဲ။ မင်းကို ဦးက ခင်

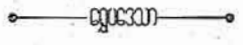
သွားလို့ မင်းနဲ့တွေ့ရအောင် ဒီဘက်ပတ်လာတာ”

“ဒါဆို ဦးက သားကို သံယောဇဉ်ရှိလို့ပေါ့နော်”

“အေးပေါ့ကွ”

“ဒါဆို ဦးလည်း သားကို ချစ်တာပေါ့”

“ဟား . . . အေးပေါ့ကွ”

“သားဖေဖေကရော သားကို ချစ်မှာလား မသိဘူး နော်”

“ချစ်မှာပေါ့ကွ”

“ဦးမှာရော သားရှိလားဟင်”

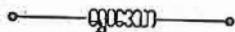
ကလေးရဲ့စကားကြောင့် သူ ဆွံ့အတုံ့ဆိုင်းသွားရ သည်။ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးကို သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ တွေးမကြည့် ခဲ့ဖူးလို့ပါ။

သူမှာ သားသမီးရှိနေသလား၊ မရှိနေဘူးလား။

ဒါကို သူကိုယ်တိုင်ပင် မစဉ်းစားတတ်ပါ။ ရှိလိမ့် မည်ဟုလည်း စိတ်ကူးဖြင့် မရှားသွင်ရဲသလို မရှိဘူးဟုလည်း မတွေးမိပြန်ပါ။

ဒါကြောင့် သားရဲ့အမေးကို သူ မဖြေလိုက်နိုင်ပါ။ သားရဲ့အမေးစကားကြောင့် သူမှာ ဇဝေဇဝါနှင့် သဘောဖြူ ကိုသာ အပူတပြင်းရှာဖွေဖို့ ဆုံးဖြတ်မိလိုက်ပြန်သည်။

ရုတ်တရက်ပျက်ယွင်းသွားသော သူ့မျက်နှာကို သားက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ကြည့်ကာ ...

“တောင်းပန်ပါတယ် ဦး။ ဦး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား ပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟာကွာ”

ဆိုပြီး မလုံမလဲနှင့် ကလေးရဲ့ခေါင်းကိုသာ ဖွဖွပွတ် လိုက်မိသည်။

“သားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ထစ်ချွန်းမိုး”

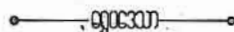
“ဟင်”

ဒီအခါ အံ့ဩသွားမိသူက သူကိုယ်၌ရယ်ပါ။

အဲဒီနာမည်လေးက သူ့ကို အတိတ်ဆီသို့ ခေါ် ဆောင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ ထိုနာမည်ကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ ဟန် ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားရသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ထိရူကြေကွဲစွာ ခံစားနေရပါသည်။ သားရဲ့ခေါင်းလေးကို ဖွဖွပွတ်ပေးကာ လေးပင်စွာပင် ထ လိုက်သည်။

သူ ကလေးကိုပင် ပြုံးပြန်တယ်မဆက်နိုင်တော့ဘဲ
ကားကို လေးပင်စွာမောင်းလိုက်သည်။

ကားဘီးတစ်လှိုင်းနစ်လှိုင်းလေးအရောက်တွင် ...

“သား”

“ဟာ... မေမေ။ မေမေ နည်းနည်းလေးနောက်ကျ
သွားတယ်။ ဟိုမှာ ဦးဦးရဲ့ကားလေ”

“သားကို ထီးပေးလိုက်တဲ့ ဦးဦးလား”

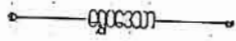
“ဟုတ်”

“လူဆိုးမှန်းမသိ၊ လူကောင်းမှန်းမသိ ဇွတ်မခင်ရ
ဘူးနော် သား”

“ဟာ ... မေမေကလည်း ဦးက လူဆိုးမဟုတ်ပါ
ဘူး။ နှုတ်ခမ်းမွေးလည်းမပါဘူး။ အသားကလည်း မမည်း
ဘူး။ ဦးက သိပ်ချောတာမေမေရဲ့။ ဦးက လူကောင်းပါ။ ပြီး
တော့ ဖေဖေနဲ့လည်းသိပ်တူတာ”

“ဟမ်”

သားအပြောကြောင့် သူမပင် ကြောင်နုသွားရ

သည်။

“ဖေဖေက ပြုံးရင်သိပ်ချောတာဆို။ မေမေပဲပြော
တာလေး ဦးကလည်း ပြုံးရင်သိပ်ချောတာ”

ထိုအခါမှ သူမက သဘောပေါက်သွားရသည်။ သူ
အဖေအကြောင်းပြောပြရင် စိတ်စင်တစား နားထောင်တတ်
တဲ့ သားက သူမပြောသမျှတလိုလည်း တစ်လုံးမကျန် မှတ်မိ
နေပြန်သည်။

“ဦးက သားကို စိတ်ကောက်သွားတာလား မသိ
ဘူး။ သားကိုတောင် နှုတ်ဆက်မသွားတော့ဘူး”

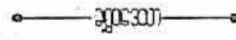
သားက ခြုံငြုံစုစုလေးပြောလာလျှင် ...

“သားက ဦးဦးကို သာပြောလိုက်လို့လဲ”

“သားနာမည်တိုမေးလို့ ထင်ချိန်းမှီးလို့ပဲ ခြေလိုက်
တာလေ”

သူမမှာ ပြုံးပြီးမှသာ သားကို ကြည့်နေမိတော့
သည်။

“မေမေ သားနာမည်ကိုကြားရင် လူတွေက

နောက်တစ်ခါပြန်မေးကြတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သားနာမည်က ထူးဆန်းလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“မေမေက ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုထူးဆန်းတဲ့နာမည် ပေးရတာလဲဟင်”

“မေမေက အဲဒီထစ်ချွန်းမိုးလေးတွေကို သိပ်ချစ် လို့ပေါ့”

“ဦးက သားကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်တဲ့။ ချစ်တယ် တဲ့။ အဲဒါ ကောင်းတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ကောင်းတာပေါ့ သားရဲ့။ မုန်းတာမှမကောင်းတာ”

ဟု သူမက ရယ်ကျဲကျဲလေးပြောလိုက်သည်။

ဒါကိုပဲ သားက ကျေနပ်သွား၍ထင်သည်။ မျက်နှာ လေးက ဝင်းပပြုံး ကြည်စင်လာသည်။

သားရဲ့အပြုံးတွေက သူမအတွက် ခွန်အားဖြစ်စေ ခဲ့တာပါ။

ဒီနေ့လည်း သူ ထိုတလေးငယ်ကိုတွေ့ရန် သွားမိ ငြိမ်ငါသည်။ ခါးဘိုင်းက လမ်းကြွလို့တွေ့ဖြစ်ခဲ့တာပေမယ့် ဒီ နေ့တော့ တကူးတကပင် သွားဖြစ်မိပါသည်။

ထစ်ချွန်းမိုးဆိုတဲ့ နာမည်လေးကြောင့်လား။

သူက ကျောင်းခရူမှာ ကားဘိုရင်လိုက်ပြီး အုတ်ခုံ လေးတို့ မျှော်ကြည့်မိလိုက်သည်။ သို့သော် ထစ်ချွန်းမိုးဆို တဲ့ တလေးကိုမူ မတွေ့ရတော့။

သာကြောင့်လဲ။ ကလေးက ဒီနေ့ ကျောင်းမတက် လို့လား။ နေ့ကောင်းလို့များလား။

ထူနဲ့ ဘာမှမခပ်မခိုင်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့

ကျန်းမာရေးကို သူ ဘယ်တုန်းက ပူတတ်သွားပါလိမ့်။

ကလေးနဲ့စကားပြောမည်ဟု လာခဲ့ရာမှ ကလေးကို မတွေ့ရတော့၍ သူ အလိုမပြည့်သလိုနှင့် စိတ်မချမ်းသာဖွယ် ခံစားလိုက်ရသည်။

ကလေးကိုမတွေ့၍ လှည့်ပြန်ခဲ့ရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ မတင်မကျရယ်ပါ။

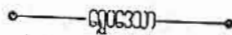
ဒါလည်း သူ ဇွဲမလျော့သေးဘဲ နောက်နေ့သွားဖြစ်ပြန်သည်။ ထိုအခါမှာတော့ ကလေးကို အုတ်ခုံပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရ၍ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“သား မနေ့က ကျောင်းမတတ်ဘူးလား”

“တက်တယ် ဦးရဲ့။ မေမေက စောစောကြီးလှကြီး သွားလို့။ ဦး လာသေးလားဟင်”

“လာတာပေါ့ကွ။ ဦးက သားကို သံယောဇဉ်ရှိတာပဲလို့”

“ဒါကြောင့် ဦး လာမှာပါလို့ မေမေ့ကိုပြောတာ။ သားက စောင့်ချင်ပါတယ်။ မေမေက မအားလို့သာ”

ကလေးရဲ့ တိတိတာတာကောင်းကြောင့် သူ အသံပင်ထွက်၍ မှ... သွားသည်။

“ဦးက စိုးရိမ်နေတာ။ သား နေမကောင်းဖြစ်လို့ လားလို့”

“နောက်ဆို သား ဦးကို အမြဲစောင့်ပယ်နော်။ မေမေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးရမယ်”

“ဟာ ... တယ်ဟုတ်ပါလားကွ”

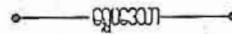
“ဦး သားက ချောလားဟင်”

“ဟား ... ချောတာပေါ့ကွ။ သိပ်ချောတာ”

“အဲဒါ ဖေဖေနဲ့တူလို့ပေါ့နော်။ သားက ဖေဖေနဲ့ သိပ်တူချင်တာ ဦးရဲ့။ ဖေဖေက တည်ကြည်ခုံညားတယ်တဲ့။ သတ္တိရှိတယ်တဲ့ ဦးရဲ့”

“မင်းက မင်းဖေဖေကို သိပ်တွေ့ချင်တာပဲလားကွဟင်”

“တွေ့ချင်တာပေါ့ ဦးရဲ့။ ဖေဖေနဲ့တွေ့ရင် တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်ကိုလည်း လှားရမယ်။ သူများတွေလို ကားအကောင်း”

စားလည်း စီးရမယ်။ ဘောလုံးလည်း ကန်ရမယ်။ မေမေနဲ့နေ
ရတာ ပျင်းစရာကြီး။ ဘောလုံးလည်း မကန်တတ်ဘူး”

“ဦးနဲ့ကန်မလား”

“တကယ်လား ဦး”

“တကယ်ပေါ့ကွ။ သားမေမေကို ခွင့်တောင်းထား
လေ။ ဦးလာခေါ်မှာပေါ့။ ဦးမှာ ခြံဝင်းအကျယ်ကြီးရှိတယ်”

“ဟင် . . . မေမေ ခွင့်ပြုပါ့မလား မသိဘူး။ မေမေ

က ဦးနောက်မလိုက်နဲ့လို့ပြောရင် သားလိုက်မယ်နော် ဦး”

“လိုက်ရင် လိုက်ခိုင်းမှာလား”

“လိုက်ခိုင်းမှာပေါ့။ သားက အဲလိုပဲလုပ်နေကျကို”

သားလိုက်ရင် မေမေက ကြောက်ပြီ”

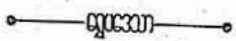
“မင်းကတော့ စံပဲဟေ့”

ထိုစဉ် သူ့ခါးကြားထဲမှ ဖုန်းလေးက မြည်လာ၍

သူက ဖွင့်၍နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

သူက ဖုန်းပြောပြီးချိန်တွင် ကလေးရဲ့ပခုံးလေးကို

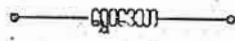

ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ပြီး . . .

“ဦး အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့
စရာရှိလို့ သွားဦးမယ်ကွာ။ နောက်နေ့တော့မှ သားကို ဦး
အရပ်ရယ်၊ ဘောလုံးရယ် ဝယ်ခဲ့ပေးမယ်နော်”

ဟု ကလေးကို နှစ်သိမ့်ပြီး သူ ထွက်လာခဲ့သည်။

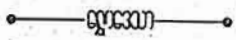
ကလေးမှာ မကျေနပ်ပုံလေးနှင့် စုစုလေးကျန်ရစ်
ခဲ့၍ သူ စိတ်ထဲမကောင်းလှပါ။

သူကားလေးက မီးပျံင့်မိနေစဉ် သူကားရှေ့မှ
အဆောတလျင် ဖြတ်လျှောက်သွားသော အရိပ်လေးတစ်ခု
ကြောင့် သူ အာရုံတွေကိုစုစည်းပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအရိပ်လေးမှာ မသဲမကွဲပေမယ့် ဖြူလေးနှင့်
သိပ်တူလွန်း၍ပါ။ စံပင်တွေက ရှည်လျားနေပြီး မြန်မာဆန်
ဆန် ဝမ်းဆက်လေး ဝတ်ထားတာမှလွဲ၍ ပုံရိပ်ကတော့ ဟိုး
တုန်းကဖြူလေးအတိုင်းပင်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါ ဖြူလေးပါပဲ။ ထိုပုံရိပ်လေးဟာ
သူ့နှလုံးသားထဲ ထင်ရှားလာ၍ သူ ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘဲ
ကားပေါ်မှဆင်းပြေးမည်အပြု တသိတတန်း ဆူညံစွာ ထွက်

ပေါ်လာတဲ့ ကားဟွန်းသံတို့ကြောင့် သူ တုံ့ဆိုင်းသွားရပြန်
သည်။

လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ကားကို လမ်းဘေးချရပ်
လိုက်သည်။ ကားတွေက ရှုပ်ထွေးနေ၍ အချိန်က မထင်မှတ်
ဘဲ ကြန့်ကြာသွားရသည်။

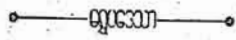
သူ ကားပေါ်မှ ပျာပျာသလဲဆင်းကာ လူဟေ့
ရွပ်ယုက်ခတ်နေသည့်ကြားမှ စောစောကအရိပ်လေးကို
အပြေးအလွှား ရှာဖွေမိလိုက်သည်။

လမ်းဆုံလည်းဖြစ်နေတာကြောင့် လူရောင်စုံတွေ
ဖြတ်ညှပ်နေ၍ ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့နိုင်တော့ပါ။

သူ ဟိုဟိုဒီဒီ ရမ်းသန်းကာ အချိန်အတော်ကြာ ရှာ
ဖွေမိပါသေးသည်။ မတွေ့ရတော့ပါ။

မသေချာမရေရာနှင့် ရှာနေရ၍ စိတ်ထဲမှာလည်း
မတင်မကျရယ်ပါ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ လက်လျှော့ကာ
ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ပြန်သည်။

သူထင်တာ မှန်ပါသည်။

ထိုအရိပ်လေးမှာ သဘောဖြူရယ်ပါ။

ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းအချို့ကုန်နေ၍ ထွက်ဝယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ဟိုပြေးဒီပြေး လိုက်ရှာနေချိန်မှာ သဘောဖြူက တော့ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးထဲသို့ ရောက်၍ပင်နေပါပြီ။

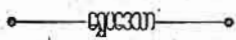
ဆိုင်ထဲမှာ ဝယ်သူတွေနှင့် စည်ကားနေ၍ သူမက ခုံလေးပေါ်မှာ အေးအေးသက်သာ ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဝယ်သူတွေရွှင်ထွေးနေ၍ သူမက လူရင်းမို့ နောက်ဆုတ်နေခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

“သဘောဖြူလာတဲ့နေ့ဆို ဆိုင်က သိပ်လူစည်တာကွယ်။ သဘောဖြူကိုပဲ နေ့တိုင်းလာခိုင်းရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“ရပါတယ်အစ်မ ရောင်းပါ။ သဘောဖြူလည်း လမ်းလျှောက်ရညောင်းတာနဲ့ နားရတာပေါ့”

ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဝယ်သူတွေငွေရှင်းသမျှကို တွက်ချက်ပေးနေပြန်သည်။

ဒီနေ့မှ ဝယ်သူတွေကလည်း မပြတ်နိုင်အောင်ပင်

ရှိနေလေသည်။ သူမကတော့ ဒီဆိုင်မှာပဲ အမြဲဖောက်သည် ယူနေကျမို့ ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးနှင့် ရင်းနှီးနေခဲ့ပါပြီ။ ဝယ်သူတွေက မပြတ်ကျရောက်လာတာမို့ သူမက ပျင်းပျင်းရှိတာနှင့် ဘေးနားမှာ အသင့်ရှိနေသော သတင်းစာခေါက်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

သတင်းစာဖတ်တာလည်း ကျောင်းပြီးကတည်းကပဲမို့ သတင်းစာမှာ အပြောင်းအလဲတွေများ ရှိကုန်ပြီလားဟု တွေးမိကာ ကောက်ကိုင်လိုက်ခြင်းရယ်ပါ။ သူမက သတင်းစာကို တစ်ရွက်ချင်းလှန်လှော၍ မရေမရာ ကြည့်ရှုလေးကြည့်နေမိရာ စာမျက်နှာတစ်ခုကို အရောက်မှာတော့ ကြက်သေသေသွားရသည်။

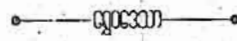
“ဖြူလေး

ပြန်လာပါ။

ပျော်နေတယ်

ကို”

ဟု ရေးထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒါ... ဒါ သူမ

ရဲ့ ကိုများလားဟု မရေမရာ တွေးနေမိစဉ် . . .

“ဘာလဲ ဒီသတင်းကို အံ့သြပြန်ပြီလား”

“တစ်မျိုးဖြစ်နေသလားလို့”

“ချီးကျူးတယ်ကွယ်။ ဒီခေတ်မှာ ဒီလိုသစ္စာရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးလည်း ရှိသေးတာကိုး။ သိပ်ခွဲကောင်းတဲ့ သူငယ်ကွယ်။ ဒီသတင်းက ခုနှစ်နှစ်လုံးလုံး တစ်ရက်မပျက် ပါနေတာကွလဲ့။ ချီးကျူးတယ်”

“ရှင် . . . ခုနှစ်နှစ် ဟုတ်လား”

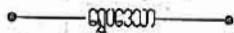
“ဟုတ်ဟယ်လေ။ မင်း သတင်းစာ မဖတ်မိဘူး လား။ အစ်မက မှီမိလို့ အံ့သြနေတယ်ပဲထင်တာ”

သူမငယ်ထိပ်ကို မြွေပေါက်လိုက်သလို ခံစား လိုက်ရသလို။

“ခုနှစ်နှစ်လုံး ဝစ်ရက်မပျက်”

ဆိုတာကိုပဲ အကြိမ်ကြိမ်စွတ်နေမိသည်။

ဒါဆို သူမရဲ့ကိုပေါ့။ ဟာ . . . သွားပြီ။ သူမက ကို့ကို အိမ်ဝေောင်သစ်နဲ့ ပျော်နေလောက်ပြီလို့ အထင်လွဲနေမိ

တာ။ ကိုယ့် သံ ခွဲလွှတ်ပါ။

သူမ ငိုချင်လာမိသည်။ သူမက ကို့ကို ခုနှစ်နှစ်လုံး ကြီး ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့ပေမယ့် ကိုကတော့။ သူမ ဝမ်းနည်း လာ၍ ငိုချပစ်မိတော့သည်။

ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးမှာသာ နားမလည်နိုင် ဝေး ကြောင်ကြည့်နေပါသည်။

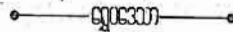
ကိုမှာ သားတစ်ယောက်ရှိနေကြောင်းတောင် အသိမပေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖြူလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုရယ်။ ကို့ကို တွေ့ချင်မိသည် စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြသွားရကာ အခုထိ အလွတ် ရနေသေးသည့် မြစ်ကြီးနားမှ အာဂုရ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ဖုန်းဆိုင် ထင်ကာ နှိပ်ချပစ်မိတော့သည်။

သူမ အတော်ကြာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နှိပ်လိုက်ရ သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖုန်းက တတူတူနင့်ဝင်သွားသည်။

“ဟယ်လို”

“အာဂုတို့အိမ် ဟုတ်ပါသလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်မ အာဂုနဲ့ပြောချင်လို့ပါ”

“အခု ကိုကို အိမ်မှာမရှိပါဘူးရှင်။ အပြင်ထွက်သွား ပါတယ်။ ကျွန်မက သူ့အမျိုးသမီးပါ။ မှာစရာရှိရင် မှာထားလို့ ရပါတယ်”

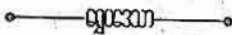
“ဪ... အာဂုတောင် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီကိုး။ သူမကဝံ့ပဲမိ၍ ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်သွားရသည်။

“ဟယ်လို... ဟယ်လို”

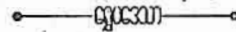
“ဪ... ဆော့ရီးနော်။ ကျွန်မ အတွေးလွန်သွား လို့ပါ။ ကျွန်မက အာဂုရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ အာဂုပြန်ခဲ့ရင် ပြော ပေးပါ။ သဘောဖြူဖုန်းဆက်တယ်လို့”

ဟုဆိုကာ သူမ ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။

သူမစိတ်ထဲ လေးလံထုံအိဇာ အပြစ်ရှိသူတစ်ဦးလို ခံစားနေရသည်။ သူမကို ခုနှစ်နှစ်လုံးလုံး ရှာဖွေနေမယ့် ကို ရဲ့သောကကို သူမ ခံစားလာရသည်။ ကို သိပ်ပြီးနာကျင် ခံစားရမှာပဲနော်။ သူမကတော့ သားလေးရှိနေ၍ အဆင်ပြေ နေဇေးသည်။ ကိုရယ် ခွင့်လွှတ်ပေးပါတော့။

ကိုကို လျစ်လျူရှုပြီး ပစ်ထားခဲ့မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါသာ ကိုနဲ့ဆုံရလို့တော့ ဘယ်သူ တွေ့ခဲ့ဖူး၊ ဘယ်သူတွေ့ကာ ဘာပဲပြောပြော သူမ ကိုအပါးမှာ သာ ခိုကပ်ပြီးနေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ ကိုက ဝနေမှာလား၊ ပိန်နေမှာလား။ သူမအတွေးထဲ ပုံစံအမျိုးမျိုး ပုံဖော်ကြည့်နေမိတော့သည်။

အုတ်ရုံပေါ်မှာထိုင်နေသော ကလေးနားသို့ သူ
 ဝက်ရုပ်လေးနှင့် ဘောလုံးလေးကိုကော သွားလိုက်သည်။
 ကလေးက သူ့ကိုမြင်တော့ ပျော်ရွှင်စွာပြုံးပြလာ
 သည်။

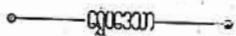
သူက ကလေးကို ဝက်ရုပ်လေးနှင့် ဘောလုံး
 လေးလှမ်းပေးလိုက်ရာ . . .

"ဒါက သားဖို့လား"

"အင်း"

"ဦးက ကတိတည်သားပဲ"

"သား ကြိုက်ရဲ့လား"

"ကြိုက်တယ်။ မေမေ့ကို ကြွားလို့ရပြီ။ မေမေ့မှာ
 လည်း ဒါမျိုးဝက်ရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်ရှိတယ်။ ဖေဖေဝယ်ပေး
 ထားတာလို့ မမေမက အမြဲပဲ သားကို ကြွားနေတာ"

"ဟင်"

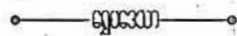
ထိုကလေးစကားကြောင့် သူ ဆွံ့အသွားရပြန်
 သည်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည်။ ဖြစ်ရပ်ခြင်းက တူညီလွန်း
 လှသည်။ သူ့ကလည်း ဖြူလေးကို ဒါမျိုးဝက်ရုပ်လေး ဝယ်
 ပေးဖူးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဖြူလေးကို သတိရမီသွား၍
 ကလေးကို ဒီအရုပ်လေး ဝယ်ပေးမိခြင်းဖြစ်သည်။

"ဦးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဦး အချိန်ရရဲ့လား
 ဟင်"

"ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မေမေနဲ့တွေ့ပေးချင်လို့။ မေမေက အရမ်းချော
 တာ ဦးရဲ့"

"ဟုတ်ပါပြီကွာ။ ဦးလည်း မင်းမေမေနဲ့ တွေ့ချင်ပါ
 တယ်"

“တကယ်လား ဦး”

“တကယ်ပေါ့ကွ”

“ဒါဆို မေမေလာတဲ့ထိစောင့်နော်။ ဦးကို မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ မေမေက အရမ်းသဘောကောင်းတာ။ သားပြောပြထားလို့ မေမေက ဦးကို သိနေပါပြီ”

“ဟာ... ဟုတ်လှချည်လားကွ။ ဘာတွေပြောထားလဲ”

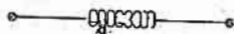
“ဦးက ချောတဲ့အကြောင်းနဲ့၊ သဘောကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေ မေမေ့ကို ကြားထားတယ်”

“ဟား... ဟား... မင်းတော့ လုပ်ပြီကွာ။ ဦးကိုတွေ့ရင် မင်းမေမေက ကဲ့ရဲ့နွားပေါ့ကွ”

“ဟွန်... သာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးက ချောမှမချောတာ”

“ဦးက ချောပါတယ်။ သားမေမေ့ကိုတွေ့ရင် ဦးက ပြုံးပြပေါ့။ ဦးက ပြုံးရင်ပိုချောတယ်။ သားမေမေက မကဲ့ရဲ့ တတ်ဘူးဗျ။ သိပ်သဘောကောင်းတာ။ နာမည်ကိုက

ခေါ်သ”

“တူ... တူ... ဟ... ဟ... တူ... တူ”

ဟု သူ့ရဲ့ခါးကြားမှ ဖုန်းလေးက အသံမြည်လာ၍ သားရဲ့စကားကိုပင် ဆုံးအောင်နားမထောင်နိုင်တော့ပါ။

သူက သားကို လက်ကာပြပြီး ဖုန်းကို လက်ညှိုးထိုး လိုက်သည်။ သားကလည်း ရုတ်ချည်းအသံတိတ်သွားလိုက်သည်။

“ဟယ်လို့”

“ပါဠိ ငါပါကွ”

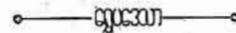
“ဟာ... အာဂုံ ပြော”

“သတင်းထူးလို့ ငါဖုန်းခေါ်လိုက်တာ”

“ခဏနော် အာဂုံ”

“သား... ဦးအရေးကြီးလို့ သွားတော့ပယ်နော် သား။ မေမေနဲ့ နောက်မှပဲမိတ်ဆက်ပေးတော့”

ဟု သူက ပြုံးပြီးလေးမပြာလိုက်၍ ကလေးမှာ မအိမလည်နှင့် သူ့ကိုကြည့်နေလိုက်သည်။

သူက ကလေးခေါင်းကိုသာ ဖွဖွပွတ်ကာ ကျော
ခိုင်း၍ ကားပေါ်ထက်ပြီး မောင်းထွက်လိုက်၏။

မအိမသာနှင့်ကျန်ခဲ့သည့် ကလေးကို သူက ချော့
မော့သည့်အနေနှင့် လက်ထုတ်ကာ တာ့တာပြလိုက်သည်။

“ပြော... ရပြီ အာဂု”

“ခုနက သားဆိုလား၊ ငါကြားလိုက်ပါတယ်။ မင်း
ဘယ်သူနဲ့စကားပြောနေတာလဲ”

“ကလေးတစ်ယောက်ပါကွာ”

“ခုနက သဘောဖြူ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တယ်ကွ”

“ဘာ... ဟုတ်လား။ အခု သူ့ဘယ်မှာတဲ့လဲ။ ဘာ
ပြောသွားသလဲ။ ဘာတွေလုပ်တိုင်းနေသလဲ။ သူ နေရော
ကောင်းရဲ့လား။ ငါ သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်ကွာ။ အာဂု
မြန်မြန်ပြောပါ”

“မင်းရဲ့မေးခွန်းတွေက သိပ်များလွန်းလို့ ငါက
ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး”

“မင်း ပြောချင်တဲ့ဆီက စပြောကွာ။ ငါ ဖြစ်သလို

နားထောင်တတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ငါ့မှာ မပြောစရာစကားက
ရှိမနေပြန်ဘူး။ ဒီလိုကွ ငါ အခုမှ အပြင်ကပြန်ရောက်တာ။
ခုလေးတင်ပဲ သဘောဖြူရဲ့ဖုန်း ဝင်သွားတယ်တဲ့။ ငါနဲ့မတွေ့
လိုက်ရဘူး။ ကေသွယ်နဲ့ပဲ ပြောလိုက်ရတယ်။ သဘောဖြူ
ဖုန်းဆက်တယ်ပဲ ပြောပေးပါလို့ မှာသွားတယ်တဲ့”

“ဟာ... သွားပါပြီကွာ”

“စိတ်ရှည်ပါ ပါဠိရာ။ သန်းခေါင်ထက်တော့ ညဉ့်
မနက်နိုင်တော့ပါဘူး။ သဘောဖြူ ထပ်ပြီးဆက်သွယ်လာ
မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်နေတယ်။ ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး စောင့်ခဲ့ပြီးမှ
တော့ ဒီတစ်ခဏတာလေးကို သည်းခံပါကွာ”

“ငါ သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်တယ် အာဂု။ တစ်ရက်မှ
မေ့မရခဲ့ဘူးကွာ”

“ငါနားလည်ပါတယ် ပါဠိ။ ဒီရက်အတွင်း ငါ အပြင်
မထွက်ဘဲ ဖုန်းထိုင်စောင့်နေတော့မယ်။ တကယ်ပါ”

“ကျေးဇူး... ကွာ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ဒီစကားက ပြောဖို့လိုလို့လား”

“ဆောရီး... ဒါနဲ့ သက်နှောင်နဲ့ကျော်ကြီးရော”

“တုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ။ ဒီအချိန်ဆို ကောင်မလေးတွေ လိုက်ဖွန်နေမှာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်။ နုပျိုတာပေါ့”

“နုပျိုသလားလို့တော့ မမေးနဲ့။ ကောင်မလေးငယ်ငယ်တွေက ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုနဲ့ ဝိုင်းနေတာပဲ။ သေချာတယ်။ ဒီနှစ်ကောင် ဘယ်တော့သူတောင်းစားဖြစ်မလဲပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

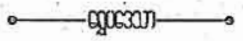
“ကောင်မလေးတွေ ချူလို့ စည်းစိမ်တစ်ဝက် ပြောင်နေပြီလေ”

“ဟား... ဟား... ဖြစ်ရလေ”

“ပါဠိ ငါ မင်းကို တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ပြောပါကွ။ စကားပလ္လင်ခံနေရသေးတယ်”

“အချိန်တွေလည်း ကြာခဲ့ပြီပဲကွာ။ မင်း ကြီးမေကို

ခေါ်ပြောနှုတ်နောက်သင့်ပြီ။ ကြီးမေကလည်း မင်းကို သိပ်တွေ့ချင်လို့ ဖြစ်မမှတော့ပဲ”

“ နားလည်ပါတယ်”

“ကြီးမေကလည်း သနားစရာကောင်းနေပါပြီ။ သဘောဖြူရာပုံတော်က မင်းလိုပဲ မရင်နိုင်သေးဘူး”

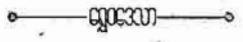
“ငါသိပါတယ်။ ကြီးမေကို ငါပြန်ခေါ်မှာပါ။ ဟိုးတုန်းကတော့ ငါ စိတ်ဆိုးမိခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ကြီးမေကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ စကားပြောချင်စိတ်ကို မရှိတော့တာ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သဘောထားကြီးတတ်သွားပါပြီ”

“ငါဝမ်းသာတယ်ကွာ။ ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာပါ”

ပါဠိဘက်က ပြေလည်သောအသံကို ကြားရ၍ အာဂု အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားရသည်။

သူက ပါဠိနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြီးမေကို ဆွေမျိုးရင်းချာတစ်ယောက်လို ခင်မင်မိနေတာပါ။

ပါဠိအကြောင်း ပြောမိလိုက်လျှင် ပျက်ရည်လေး

စမ်းစမ်းနှင့် ဖြစ်နေတတ်တဲ့ ကြီးမေကို သနားလှပါပြီ။

ကြီးမေကိုသာ ပါဠိက ဒီလိုပြောပါတယ်ဟု ပြော
လိုက်လျှင် ကြီးမေ ဘယ်လောက်တောင်များ ပျော်နေရှာ
ဧရာမလဲ။

သူ့အတွေးနှင့် မှန်းဆနေမိသည်။

သတင်းကောင်းကိုပြောရန် ကြီးမေရဲဖုန်းနံပါတ်ကို
ဆက်နှိပ်မိပါတော့သည်။

“သား ဘာတွေငေးနေတာလဲ”

ဟု သူမကခေါ်လိုက်၍ သားက သူမကို လှည့်
ကြည့်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သားရဲမျက်နှာက ခါတိုင်းလို လန်း
ဆန်းတက်ကြွခြင်းမရှိဘဲ ညှိုးငယ်၍နေခဲ့ပါသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်။ မေမေ သိပ်နောက်
ကျသွားတယ်”

သားက ဘာမှတုံ့ပြန်မလာပါ။

“ဟွန်း . . . သားက အရပ်ကြီးနဲ့ပါလား။ ဘယ်သူ
ပေးသွားတာလဲ”

“ဦးဦးပေါ့။ မေမေ့ကိုလည်း စိတ်ဆိုးတယ်။ ဦးဦးကို

လည်း စိတ်ဆိုးတယ်”

“မေမေကတော့ သိပ်နောက်ကျသွားလို့ ထားပါဦး။ အရှုပ်ဝယ်ပေးတဲ့ ဦးဦးကို သားက ဘာကြောင့်စိတ်ဆိုးရတာလဲ”

သားက မဖြေဘဲ မျက်နှာကြီးစူပုပ်ပြီးသာ နေပါသည်။

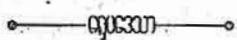
သားက ဦးဦးဆိုသူကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူမ ကောင်းကောင်းသိနေပါသည်။

သားနဲ့သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသော ဦးဦးဆိုသူကို သူမ ဆုံတွေ့ချင်မိပါသော်လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မဆုံဘူးကြပါ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် အမြဲလွဲနေရသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့တော့ ဆုံဖြစ်မှာပါ။

“သား”

သူမက ခေါ်လိုက်၍ သားက မကြည်မရှင်လေး မော့ကြည့်လာပါသည်။

“သား ဖေဖေကို သိပ်တွေ့ချင်လားဟင်”

သားက သူ့ခင်ကားကြောင့် ခေါင်းလေးညိတ်ပြုလာပြန်သည်။

“သားဖေဖေနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်”

“ဟင် . . . ဒါဆို ဖေဖေက နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတော့မှာပေါ့”

သားက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် သူမကို ပြန်ပြီးမေးလိုက်ပြန်၍ သူမမှာ မျက်ရည်အဝဲသားလေးနှင့် သားကို ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

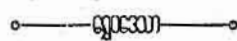
“ဝေး . . . ဟေး . . . ဟေး . . . ပျော်လိုက်တာ။ ဦးကို

ကြားရတော့မယ်။ ဟေး . . . ဟေး”

လက်ကလေးတွေမြှောက်ကာ လမ်းမပေါ်ကြီးမှာ ပျော်နေသော သားကိုကြည့်ပြီး သူမ ကြည့်နူးသွားရသည်။

ကြည့်ပါဦး ကိုရယ်။ ကိုကို သားက သိပ်တွေ့ချင်တယ်တဲ့။

ဖြူလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုရယ်။ ဖြူလေးက ရက်စက်သူပါ။ တိုတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို ခွဲထားသလို ဖြစ်

ခဲရတယ်။

သိပ်ရက်စက်ခဲ့တဲ့ ဖြူလေးက ကိုအချစ်တွေနဲ့ရော
ထိုက်တန်တော့လို့လား။
တို့ကို အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ချင်မိပါတော့သည်။

သူမက ကျောင်းကြိုနောက်ကျနေလျှင် သား စိတ်
ဆိုးနေမည်စိုးသောကြောင့် လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို ဖြတ်
ကာ ကျောင်းကြိုစောစောလာခဲ့ပါသည်။

သူမ ကျောင်းရေကို ရောက်သောအချိန်မှာ အုတ်
ခုံပေါ်ထိုင်စောင့်နေသော သားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သား
က သူမဆီသို့ အပြုံးမျက်နှာကြီးနှင့် ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

“မေမေက ဒီနေ့အစောကြီးပဲ။ ဦးတောင် မလာ
သေးဘူး”

“သားက ဦးဦးကို တွေ့ချင်သေးလို့လား”

သားက ခေါင်းညိတ်ပြုလာ၍ သူမပါ အုတ်ခုံလေး

—ရွှေသော—

ပေါ် ထိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“သားက မေမေနဲ့ဦးကို စိတ်ဆက်ပေးချင်တာ”

လူကြီးလေးလို သားရဲ့အပြောကြောင့် သူမ ပြုံး
လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ကောင်းကင်ယံမှ မိုးသားတိမ်စိုင့်
တွေ ညိုတက်လာသည်။ မကြာခင် ထစ်ချွန်းမိုးရွာချတော့
မည့် အခြေအနေရယ်ပါ။

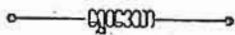
“သား . . . မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ်။ ပြန်ကြစို့
နော်။ မေမေတို့မှာ ထီးလည်းပါမလာဘူး။ နောက်နေ့တော့မှ
မေမေ ဦးနဲ့ သေချာပေါက်တွေ့ပါ့မယ်”

ဟု သူမက သားကို ချောမော့ပြောလိုက်သည်။

“မေမေက မိုးမိရင် ဖျားမှာစိုးလို့လား”

“မေမေက အရေးမကြီးဘူး။ သားက သိပ်ငယ်သေး
တယ်။ ဖျားနေရင် ကျောင်းပါပျက်ရလိမ့်မယ်။ မေမေလည်း
အလုပ်ပျက်တာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ဦးဦးကို နောက်တော့မှပဲ စောင့်တော့
မယ်လေ”

ဟု သားက လိမ္မာသိတတ်စွာ ပြောလာ၍ သူမတို့
ထပြန်မည်အံ့ပြု ကောင်းကင်ယံမှ . . .

“ဂျိမ်း . . . ဂလိန်း . . . ဂျန်း”

ဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ်အသံနက်ကြီးကြောင့်
အုတ်ရုံပေါ်ထိုင်နေသော သားကိုသာ အလွန်တကြား ဖက်
တွယ်ထားမိတော့သည်။ သားကလည်း သူမကို ပြန်လည်၍
ဖက်တွယ်ထားပြန်သည်။

မိုးခြိမ်းသံက အဆက်မပြတ် တဂျိမ်းဂျိမ်း တဂျန်း
ဂျန်းနှင့် ထွက်ပေါ်လာ၍ သူမမှာ အသားလေးတွေပင်
တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေရသည်။

“မေမေ . . . မေမေ အရမ်းကြောက်နေသလား
ဟင်”

သူမက သားရဲ့အမေးကိုပင် မဖြေနိုင်လောက်
အောင် ကြောက်နေမိပါသည်။ ထိုစဉ် မိုးပေါက်ကြီးတွေက
သူမနဲ့ သားရဲ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာပြန်သည်။ ပိုမိုပိုမို
ကလည်း အဆက်မပြတ် နိုင်သေးပါ။

မိုးခြိမ်းသံကို သိပ်ကြောက်လွန်းတဲ့ သူမကြောင့်
မိုးလွတ်ရာကို မရှောင်နိုင်ကြသေးပါ။

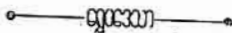
မိုးရေထဲမှာ သူမတို့သားအမိ ကြောက်ရွံ့ငြိမ်သက်
နေမိကြသည်။ မိုးခြိမ်းသံ ထပ်ပြီးထွက်ပေါ်လာမှာ ကြောက်
ရွံ့ ငြိမ်သက်နေမိခြင်းပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးသံလေသံသဲ့သဲ့
ကို ကြားနေရပါသော်လည်း သူမတို့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့တော့
မိုးစက်မိုးပေါက်တွေက ထူးဆန်းစွာပင် ကျရောက်မလာ
တော့ပါ။

“ဟင်... ဦး”

သားရဲ့ခေါ်သံကြောင့် သူမရဲ့သားမှာ သားရဲ့ ဦးဦး
ဆိုသူရောက်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။

“မေမေကလေ မိုးခြိမ်းသံဆို သိပ်ကြောက်တာ ဦး
ရဲ့”

ဟု သားက တိတိတာတာလေး ပြောလာပါသည်။
သားရဲ့တိတိတာတာ အသံလေးကို သူ ကြားနေရ
ပါသည်။

သို့ပေမယ့် မိုးရေတွေ အရွံ့သားနှင့် ငြိမ်သက်နေ
သော သူမလေးထံပါးမှ သူ့အကြည့်တို့ကို မခွာနိုင်တော့ပါ။
မိုးရွာနေ၍ ဒီကလေးကို သတိရပြီး ဒီလမ်းက ပတ်ဝင်လာခဲ့
တာပါ။

သူ လုံးဝထင်မထားခဲ့တာက ဒီထစ်ချွန်းမိုးဆို
သော ကလေးက ဖြူလေးနဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေလိမ့်
မည်ဆိုတာပါပဲ။ အခုတော့ နီးနေလျက်နဲ့ ဝေးခဲ့ရတာပေါ့။
ပြီးတော့ ကလေးက ဖြူလေးကို မေမေတဲ့။ ဒါဆို ဒါ သူ့ကလေး
များလား။

ထစ်ချွန်းမိုးသာ သူ့ကလေးဆိုလျှင် ဖြူလေးက သူ
ကို သိပ်ရက်စက်နိုင်လွန်းပါသည်။

ကလေးက ဖြူလေးရဲ့ သား အမှန်သာဆို သူ
ကလေးဖြစ်ဖို့ များသည်။

ပြီးတော့ ကလေးရဲ့စကားတွေ...

ဖေဖေက နိုင်ငံခြားမှာတဲ့။ ဖေဖေက မေမေ့ကို ဒီလို
ဝက်ဝံရုပ်ကြီး လက်ကောင်ပေးတယ်တဲ့။

ဖေဖေနဲ့မေမေက ဒီလို မိုးသည်းနေမှာ ဆုံခဲ့တာ တဲ့။

သူ နားမလည်နိုင်ခြင်းများစွာနှင့်အတူ ကလေးရဲ့ မုသားမဲ့စကားများကိုသာ အထပ်ထပ် ကြားယောင်မိနေပါ သည်။

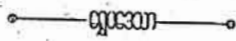
ပြီးတော့ ကလေးရဲ့မျက်လုံးတွေ။

ကလေးရဲ့မျက်နှာ ... ဟာ ... ဟုတ်တယ်။ ဒါ ငါ

သားပဲဖြစ်ရမယ်။

သူ့ရဲ့ ဖြူလေးကတော့ မိုးရေအခွံသားနှင့် အခုချိန် ထိ ငြိမ်သက်နေမိခဲ့ပင်။ ဒီပုံရိပ်ကို သူ တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ တာပဲ။ အဝေးကနေ မြင်ရုံနဲ့ ကောင်းကောင်းသိနေတာပေါ့။ ထီးတစ်လက်ကို ကိုင်ကာ ထိုသားအမိနှစ်ယောက်ကို မိုးပေး ရင်း သူ့ပါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိပါသည်။

သူ့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိနေခဲ့ပါတယ်ဆိုတာကို တောင် အသိမပေးခဲ့တဲ့ ဖြူလေးက သိပ်ရက်စက်လှပါ သည်။ ဖြူလေးရယ် ဘယ်ကပြီးကြောင့် ကိုယ့်ကို ဒီလောက်

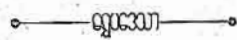

ဥပေက္ခာပြုနိုင်ရတာလဲ။ ဖြူလေး သိပ်ရက်စက်တယ်။ ကိုယ် ကတော့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အရူးမီးပိုင်းလိုက်ရှာလိုက်ရတာ။ သူ့ ရဲ့ဖြူလေးကတော့ သားတစ်ယောက်ကို မနိုင်တန် ခင်ခွင် ပိုက်ပြီး လုံလုံခြုံခြုံ ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည်တဲ့လေ။

ဖြူလေး သိပ်ရက်စက်လှပါသည်။ ဖြူလေးက သူ့ အပေါ် သိပ်စိမ်းကားနိုင်လွန်းသည်။ မိုးရေတွေ အခွံသားနှင့် သားကို ဖက်ပြီး ငုတ်တုတ်လေးငြိမ်သက်နေမိသော ဖြူလေး ကို အလိုမကျခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ လွမ်းဆွတ် အောက်မေ့ခြင်းတွေနဲ့အတူ ဝေးကြည့်နေမိပါသည်။ သူ့ရင် ထဲမှာလည်း ယူကျုံးမရဖြစ်နေမိသည်။

သူ့မျက်ဝန်းအစုံတို့မှာလည်း ကရုဏာဒေါသဖြင့် မျက်ရည်တို့ ပြည့်အိုင်လို့ရယ်ပါ။

သားက ဦးဦးဆိုသူကို ဂကားပြောလိုက်ပြီး ဦးဦးဆို သူထံမှ ဘာအသံတစ်ချက်မျှ ထွက်ပေါ်မလာ၍ သူမက သံသယစိတ်နှင့်အတူ မော့ကြည့်မိလိုက်သည်တွင် ထိုခက် လေးမှာ သူမက လေဟာနယ်ထဲ ရောက်သွားသလို စံစား

လိုက်ရသည်။

ဒါ သူမ သတိရနေခဲ့တဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေပေါ့။

ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေက အဓိပ္ပာယ်များစွာတို့နှင့် မျက်ရည်
တွေ ပြည့်အိုင်ကာ သူမကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကို”

သူမ လုံးဝမထင်မှတ်ထားသည့်လူမို့ မှင်တက်
သွားမိပါသည်။

သူမနှုတ်ခမ်းဖျားမှ စကားသံတို့က ထပ်မံထွက်ကျ
မလာတော့။ သူမ ဘာမှထပ်မပြောနိုင်လောက်အောင်ပင်
မှင်တက်သွားမိခြင်းရယ်ပါ။

သူမ ဘာပြောရမှာလဲ။ ကိုကို ဘယ်လိုစပြီး နှုတ်
ဆက်ရမှာလဲ . . .

“ကို . . . ဖြူလေး . . .”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြုတ်ကျပ်သိပ်သည်းစွာ ခံစားနေရ
သည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ဥကြီးများက ပိုးပိုးပေါက်
ပေါက် လိမ့်ဆင်းလာကာ သူမကိုသာ စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်

နေမိပြီးမှ သူ့ရှေ့မှာသာ မနေတတ် မထိုင်တတ် အု အု အဲ အဲ
ဖြစ်နေသော သူမလေးကိုသာ သိုင်းဖက်လိုက်မိတော့သည်။

ကို ငိုနေတာလား။ ဟုတ်ပါတယ် ကို ငိုနေတာပါ။

ဝမ်းနည်းလို့လား၊ ဝမ်းသာလို့လား ကိုရယ်။

“ဖြူလေး . . . မင်း သိပ်ရက်စက်တယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ် ကိုရယ်။ ဖြူလေး တောင်းပန်
ပါတယ်”

“အရှူးမလေး . . . ငတုံးမလေး”

ငိုသံနှင့် နေရာ၍ မချီတင်ကြဖြစ်တင်ရှုတ်ချသလေး
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်က မင်းယောက်ျားပဲ။ မင်း ပြောသမျှကို
လက်ခံမှာပေါ့။ မင်း ဘာကြောင့်ထွက်ပြေးသွားရတာလဲ”

“တောင်းပန်ပါတယ် ကိုရယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မင်းလုပ်ရပ်ကြောင့် ဒီကကောင် ဘယ်လောက်
ထိ ခံစားခဲ့ရတယ်ထင်လဲ”

“ဖြူလေးဟဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မင်းအဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား။ မင်း သိပ်ပင်ပန်းခဲ့မှာပဲ။
ဘာကြောင့် အဲ့လောက်ထိ အရတာလဲကွာ။ ကိုယ်ကတော့
မိုးမြိမ်းသဲကြားတိုင်းလည်း မင်းကို စိတ်ပူတယ်။ မိုးရွာတိုင်း
လည်း အရူးလိုပဲ စံစားရတယ်။ နောက် မင်းကိုယ့်ကို ခွဲမသွား
ပါနဲ့တော့နော်”

သူမ ခေါင်းကိုသာ သွင်သွင်ညိတ်ပြနေမိတော့
သည်။

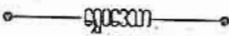
“ဦး... ဦး... မေမေ့ကိုလွှတ်တော့လေ။ မေမေ
အနေခက်နေပြီ ဦးရဲ့”

သားက သတိပေးတော့မှ သူ သတိဝင်သွားရ
သည်။

သူမကတော့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သားလေးရဲ့ပုခုံးကို
ဇက်ကာ ...

“ဒါ ကိုသားလေ”

သူမစကားပင် မဆုံးလိုက်နိုင်ပါ။ သူက သားကို ဆွဲ
ပွေ့လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဖြူလေး”

အင်မတန်ပါးနပ်လှပါသော သားပင်လျှင် သူတို့ကို
နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ကြည့်နေ
သည်။

“မေမေ ... ဦးက သားရဲ့ဇေဖလားဟင်”

သားရဲ့အမေးကြောင့် သူမက မျက်ရည်တွေကြားမှ
ခေါင်းညိတ်ပြုံးလိုက်သည်။

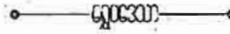
“ဒါဆို နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာပဲကြာပြီ ဘာလို့
သားတို့ဆီ မလာတာလဲဟင်”

သားရဲ့အပြောတွင် သူ့ရော သူမပါ ဝမ်းနည်းသွားရ
သည်။

“လာချင်တာပေါ့ သားရယ်။ သားမေမေက သိပ်
အပုန်းကောင်းတာကိုး”

“ဒါဆို သားက ဦးကို ဇေဖလို့ခေါ်ရတော့မှာပေါ့
နော်”

သားအပြောကြောင့် သူ့ရော သူမပါ ခေါင်းညိတ်ပြ

လိုက်သည်တွင် သားက . . .

“ဇေဇေ”

ထိုအသံလေးကြောင့် သူ ကြည်နူးသွားရပါသည်။

အခုတော့လည်း သူ့နှုတ်ခမ်းက ဝီဝီပြင်ပြင်ကြီး ပြုံး

တတ်လို့ရယ်ပါ။

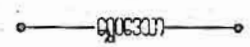
အခုတော့လည်း သူ့ရဲ့ မနက်ခင်းလေးတွေက
စိုပြည်လို့ရယ်ပါ။

မနက်မိုးလင်းလာသည်နှင့် စည်စည်ဝေဝေ သားရဲ့
အသံကိုလည်း ကြားနေရသလို ဖြူလေးရဲ့မျက်နှာလှလှကို
လည်း မနက်ခင်းလေးတွေမှာ ကျက်သရေရှိရှိ တွေ့မြင်ရ
ပြန်ပါသည်။ အခုမှ သူ့ရဲ့အိပ်မက်ကမ္ဘာလေးက စည်ဝေကာ
သက်ဝင်လှုပ်ရှားလို့ရယ်ပါ။

သူ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသလို မြက်ခင်းပြင်မှာ သားက
ဆော့နေလျှင်လည်း သူနှင့် သဘောဖြူက ပြုံးပြီး ကြည့်နေ
ဖြစ်ပါပြီ။

သူ့လိုအပ်ချက်လေးကို ပြည့်စုံလာအောင် ဇနီးထံ
 ပေးခဲ့သော သူ့ချစ်ဇနီး သဘောဖြူကိုလည်း များစွာကျေးဇူး
 တင်နေမိသည်။ သားကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားချိန်က သူမ
 သိပ်ခက်ခဲပြီး အားငယ်ခဲ့ရမယ်ဆိုတာ သူ သိနေ၍ သူမလေး
 အပေါ် အကြွေးများနေသည့်အလား အဆုံးစွန်ကောင်းဖို့
 ရည်ရွယ်ထားလိုက်သည်။ နောင်အခါ သူမ စိတ်ကောက်ခံခဲ့
 ရင်လည်း သူက ချောမည်။ သူမ အိမ်အလုပ်တွေ မလုပ်ချင်
 လျှင်လည်း သူက ကုမ္ပဏီက ပြန်ကာ လုပ်ပေးမည်။ သူမ
 ခေါင်းလျှော်ချင်တဲ့အခါတိုင်းလည်း လျှော်ပေးမည်။ သားကို
 လည်း သူငယ်ချင်းအဖြစ် ဘောလုံးကန်ကူမည် ဖြစ်သည်။
 အခုလည်း သူ့ဘဝထဲက သူမကို တခမ်းတနား ကြိုဆိုရန်
 အတွက် ဒင်နာပွဲကြီးတစ်ခုကို မြက်ခင်းပြင်ကြီးပေါ်မှာ စီမံ
 လျက်ပင်။

အားလုံးသော ပရိသတ်များက ပါဠိဆိုသော သူ့ရဲ့
 ဇနီးချောဆိုသူကို စိတ်ဝင်စားနေကြပါသည်။ ရောင်စုံမီးများ
 ဖြင့် ခမ်းနားသက်ဝင်နေသော ပွဲကြီးကို သူမက အပေါ်ထပ်

မှ စီးမြင်နေရသည်။ သူမရင်ထဲ၌ ပီတိလှိုင်းဂယက်တွေက
 တွန်းမြှူလို့ရယ်ပါ။

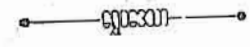
သားကတော့ ပရိသတ်အလယ်မှာ အနောက်
 တိုင်း ဝတ်စုံလေးနှင့် ထည်ဝါနေသည်။

ကိုက သားလက်ကိုဆွဲပြီးသာ မိတ်ဆွေများနှင့်
 တခမ်းတနား ငိတ်ဆက်ပေးနေသည်။ ဒါကို အပြုံးပွင့်ကြီးဝေ
 ကာ လိုက်ကြည့်နေသူက ကြီးမေရယ်ပါ။

ဒါကိုကြည့်နူးသိတိဖြစ်နေရသည့် အာဂုရ်မျက်နှာ
 တို့လည်း မီးရောင်ထိန်ထိန်ကြောင့် အပေါ်စီးမှ လှမ်းမြင်နေ
 ရသည်။

သူမက စိတ်ဖြစ်စရာ မြင်ကွင်းလေးအား စီးမိုး၍
 ကြည့်နေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့သွားမိသည်။

ကိုရဲ့အချစ်က သူမကို အရာရာပြည့်စုံစေခဲ့တာပါ။
 သူမလို အညတရပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ကိုက တန်ဖိုးထား
 ကာ တော်ဝင်ပန်းတမျှ ယုယပေးခဲ့၍ ခုချိန်မှာတော့ သူမ
 လည်း ဂုဏ်ဖြင့်ခဲ့ရပါသည်။ ကိုကို သိပ်ကျေးဇူးတင်မိပါ

သည်။

သူမကြည့်နေစဉ်မှာ ကိုက နာနီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သားကို တစ်ခုခု ကပ်ပြောနေပါသည်။ ထိုအခါမှာ သားက လှစ်ခနဲ အိမ်ထဲပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

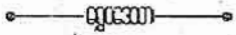
သူမက ကိုယ်ကို မှန်ထဲကြည့်မိလိုက်သည်။

အဖြူရောင် ပိုးဝမ်းဆက်လေးနှင့် သူမက မှန်ထဲမှာ သိပ်လှနေသည်။ ဆံနွယ်ရှည်ကြီးများကို နောက်ကျောမှာ ဖြန့်ချထားပြီး အဖြူရောင်ဒေါက်ပါးစားလေးကို စီးထားတဲ့ သူမက ကလေးအမေဆိုတာ သယ်သူကများ ယုံကြည်မှာ တဲ့လဲ။

သူမ ဒီဝတ်စုံလေးကို သိပ်နှစ်သက်ပါသည်။

ကို ကိုယ်တိုင် သူမဝတ်ဖို့ ရွေးချယ်ဝယ်ယူလာသောကြောင့်ပင်။

သူမက ဒီလိုလှလှပပကြီး တစ်ခါမှ မဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူး၍ မနေတတ် မထိုင်တတ်ခြင်းနေချိန်တွင် သားက သူမရှိသော အခန်းတံခါးလေးကို ဖွင့်ကာ ဝင်လာပါသည်။

သားက သူမကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်က မေမေ သိပ်လှနေတယ်တဲ့လေ။

သားလေးက သူမလက်ကိုဆွဲခေါ်လိုက်သည်တွင် သူမက သူမသိ ဘုမသိနှင့် သားခေါ်ရာနေကန် ရှက်အမ်းအမ်းလေး လိုက်ပါလာသည်။

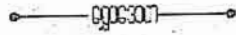
သူမတို့သားအမိလည်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ပြက်ခင်းပြင်ကို ဝင်လိုက်ရော မီးအရောင်တို့ ချက်ချင်းပိုန်သွားရကာ သူမနားလေးတစ်စိုက်မှာသာ အနုမြူရောင်လေး လက်လာသည်။

ကိုက သူမနားတစ်လှာပြီး သားလက်ထဲမှ သူမလက်ကလေးကို လွှဲပြောင်းယူလိုက်သည်။

ထိုအခါမှာတော့ လက်ခုပ်သံတွေ ဟိန်း၍ ဆူဝေသွားရပါတော့သည်။

ရသတို့နှင့် ပြည့်စုံပါစေ။

မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC
.com

မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာ့အဖွဲ့

မယ်ခင်မာမာ

ထပ်ချုပ်နိမိတ်